

Παραθέτουμε κατωτέρω ολόκληρο τό κείμενο του τελευταίου πονήματός μας - μελέτης - υπό τόν τίτλο "ΜΕ ΠΛΑΣΤΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ".

Ό λόγος για τόν όποϊον έθεωρήσαμε έπιβλημένη τήν εισαγωγή του στό διαδίκτυο, εϊναι ότι εκδότες των Άθηνών και τής Περιφέρειας, προς τούς όποιους απευθυνθήκαμε, άρνήθηκαν νά προχωρήσουν στήν έκδοσί του, μολονότι τό έκριναν ως λίαν ένδιαφέρον και μοναδικό στό είδος του, μή έπιθυμοϋντες, έξ όσων γνωρίζουμε από πάμπολλες συναφείς περιπτώσεις, νά εύρεθοϋν άντιμέτωποι μέ άνθελληνικούς κύκλους, πού έλέγχουν σχεδόν έξ ολοκλήρου τόν έκδοτικό χώρο.

- Χαρίλαος Δημητρακόπουλος

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΠΛΑΣΤΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Ο ΔΙΑΞΙΟΠΟΙΗΤΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΟ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΤΟ ΤΟΥ

ΗΛΕΚΤΡΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ 1.0

ΠΕΛΟΠΙΟ ΗΛΕΙΑΣ 2009

Πνευματικά δικαιώματα © **Χαρίλαος Δημητρακόπουλος**

Ίστοσελίδς διαδικτύου: <http://foivos.e-e-e.gr>

Ήλεκτρονικό ταχυδρομείο: foivos@e-e-e.gr

Τηλέφωνο: (+30) 26240 31635

I.S.B.N.: 960-8358-21-3

Έπιτρέπεται οίαδήποτε άναδημοσίευσις, ύπό τόν όρον σαφοϋς άναφοράς στην πηγή και στην ίστοσελίδα του συγγραφέως.

Καλλιτεχνική έπιμέλεια - ήλεκτρονική σελιδοποίησης:

Όρίων Δημητρακόπουλος

ΙΣΤΟΣ "Ε"

<http://www.e-e-e.gr>

orion@e-e-e.gr

**Ἀφιερώνεται
σέ ὅλους
τούς ὀρθοφρονοῦντες Ἕλληνας**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	13
Ἐκφρασις εὐχαριστιῶν	21
Τίτλοι τιμῆς	23
Εἰσαγωγή	29

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΝΟΘΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΜΑΣ	39
Ἡ ἀφελλήνισις τῆς ὀνοματοθεσίας μας	39
Ἐντυπωσιακὴ μεταστροφή	46
Τὸ νέο μου ὄνομα	47
Πρὸς τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν	49
Οἱ ἰδιαιτερότητές μας	53
Ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις, κρίσεις καὶ πληροφορίες	57
1. Τὸ «δίτερμα» στὴν ὀνοματοδοσίαν τοῦ βαπτίσματος	57
2. Ὄνομα καὶ πρᾶγμα - Τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχαίων	
Ἑλλήνων ἦσαν περιγραφικὰ τῶν χαρακτήρων τους	61
3. Ἡ περιπέτεια τῶν ὀνομάτων τῶν Ἑλλήνων	64
α. Ὑψηλές ἔννοιες στὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα	65

β. Ἐκκλησιαστικές περί ὀνοματοθεσίας ἐγκύκλιοι	70
γ. Ἡ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων θέσις	71
4. Ὄνοματοδοσία – Ὄνοματοπλασία	75

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΓΟΝΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ 79

Ἐπίκλησις τῶν ἑλληνικῶν ἀξιῶν ἐκ βάθους ψυχῆς	79
Νόστιμον ἡμᾶρ	81
Ἑλλάς: Ἡ πολιτιστική Ὑπερδύναμις	83
Ρήσεις διανοουμένων γιά τήν Ἑλλάδα	83
Ἡ αἰώνια Ἑλλάδα	86
Ἡ ἑλληνική γλῶσσα	89
Ρήσεις διανοουμένων γιά τή γλῶσσα μας	90

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ 97

Ἡ σημασία καί τά χαρακτηριστικά τους	97
1. Γενικά χαρακτηριστικά	99
2. Ἐπί μέρους χαρακτηριστικά	102
α. Τά ὀνόματα ἀνδρῶν	102
β. Τά ὀνόματα γυναικῶν	105

γ. Τά ὀνόματα θεῶν και θεαινῶν και ἡ ἔτυμολογία τους	106
Ὄνόματα ἀνδρῶν (Πίνακες ἀπό Α ἕως Ω)	109
Ὄνόματα γυναικῶν (Πίνακες ἀπό Α ἕως Ω)	151
Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὰ διλήμματα	211
Ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα στό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό ἐορτολόγιο	215
Ὄνόματα ἁγίων, ὁσίων και μαρτύρων	217
Ὄνοματοδοσίας συνέχεια	235
1. Τά ἑλληνικά τοπωνύμια	237
2. Ἑλληνόγλωσσα καί ξενόγλωσσα τοπωνύμια	239
3. Πρόσθετα στοιχεῖα	244

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΚΦΥΛΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ	247
Ἡ παραφθορά τῶν ὀνομάτων	247
Παρεφθαρμένοι τύποι ὀνομάτων σέ εὐρεῖα χρῆσι	253
α. Ἀνδρικά	254
β. Γυναικεῖα	257
Ξενικῆς προελεύσεως ὀνόματα	263
α. Ρωμαϊκά	265
β. Ἑβραϊκά	267

γ. Εὐρωπαϊκά	268
Βυζαντινά και χριστιανικά ὀνόματα	270
Ξενόγλωσσα και ἡμιξενόγλωσσα ἐπώνυμα	279
1. Ξενόγλωσσα ἐπώνυμα	281
α. Λατινικά	281
β. Ἀλβανικά	283
γ. Σλαβικά	284
δ. Ἑβραϊκά	285
ε. Τουρκικά	286
2. Ἡμιξενόγλωσσα ἐπώνυμα	289
α. Σύνθετα	289
β. Παράγωγα	293
Πῶς πρέπει νά ἐμφανίζονται στό ἐξῆς τά ἐπώνυμά μας	297
Ἡ ἑορτή τοῦ ἀγίου Βαλεντίνου	304
Ἀναισθησία ἢ ὑποπτη σιωπή;	307
Φαινόμενα ἐντροπῆς καί ὑποτέλειας: Grecia ἢ Hellas;	308
Ἔθρες εὐθύνης	317
Ἄντί ἐπιλόγου	321
Ἐπίμετρον: Ἔ, τοῦ ἀφελληνισμοῦ πιθηκοειδῆ δίποδα!	323
Πηγές: Σύντομη ἐπεξηγηματική ἀναφορά	326

**«Ἀρχή σοφίας ἡ τῶν
ὀνομάτων ἐπίσκεψις»**

Ἐπίκτητος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ παρατηρουμένη ἀπό τό δεύτερο ἥμισυ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος κάμψις κάθε ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων κατά τῶν ξένων ἰδεῶν καί τῶν ποικίλων ἐπιδράσεων, οἱ ὁποῖες συνεχίζουν τή διαβρωτική τους διείδουσι σέ ἔκτασι καί βάθος, συνέτεινε σημαντικά στήν ἀλλοίωσι πολλῶν ἀρχῶν μας, στή διαμόρφωσι νέων ἐντελῶς ἠθῶν καί γενικώτερα στήν ἀλλαγὴ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, με ἐπακόλουθο οἱ νέες τάσεις καί οἱ ἀντιλήψεις νά ἔχουν προσδώσει ἐν πολλοῖς διάφορον χαρακτῆρα καί σ' αὐτήν τήν ἴδια τήν ταυτότητά μας.

Εἶναι ὡς ἐκ τούτου ἀναγκαῖο νά τονισθῇ, ὅτι τό χρέος ἐπιτάσσει νά ἀντιδράσουμε μέ σθένος καί χωρὶς ὀλιγωρία στήν πολύπλευρη λυσιπέδη ἐπίθεσι κατά τῶν ἀξιῶν τοῦ πολιτισμοῦ μας, πού γίνεται μέ τήν ἀπόρριψι ἢ διαστρέβλωσι ἱστορικῶν ἀληθειῶν

καί τήν ἀμφισβήτησι τῶν θαυμαστῶν ἐπιτευγμάτων τοῦ ἀθανάτου ἑλληνικοῦ πνεύματος, πού καταυγάζουν μέ τό φῶς τους τούς οὐρανοῦς τῆς Ἱστορίας.

Τοῦ πνεύματος αὐτοῦ, πού, παρά τόν ἐπί αἰῶνες ἀδυσώπητο πόλεμο καί τήν καταστροφική μανία τῶν ἐξουσιαστικῶν κέντρων καί τῶν ἐντολοδόχων τους βαρβαρικῶν ὀρδῶν, διατηρεῖ ἀμείωτη τήν ἰσχύ τῆς ἀκτινοβολίας του οὔτε ποτέ «ἀπέσβετο τό λάλον ὕδωρ του», λόγω τῆς ἀδιαμφισβήτητης διαχρονικῆς δυνάμεως καί τῆς ὑπεροχῆς του.

Εἶναι γνωστά, ὄχι δυστυχῶς εὐρέως, τα σκληρά ὀλέθρια πλήγματα κατά τοῦ ἑλληνισμοῦ, δηλαδή οἱ πρωτοφανεῖς δηώσεις (= καταστροφές, λεηλασίες) καί ἡ κατάργησις - ἀπαγόρευσις σημαντικωτάτων θεσμῶν, στίς ὁποῖες προέβησαν οἱ πολέμιοι τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου κατά τήν μακρά περίοδο τῆς ρωμαιοβυζαντινῆς ἐπικυριαρχίας, ὅπως: **ἡ ὀλοσχερῆς ἰσοπέδωσις ὀνομαστῶν ἀρχαίων πόλεων καί οἱ ἐκτεταμένες καταστροφές ἱερῶν μνημείων, ἡ κατάργησις τῶν μεγάλων πνευματικῶν κέντρων, ἡ ἀρπαγή καί ἀφάνισις ἀνεκτιμῆτων ἔργων τέχνης, ἡ παράδοσις στήν πυρά χιλιάδων συγγραμμάτων, ἡ κατάργησις τῶν Ὀλυμπικῶν (ἐπί τό ὀρθότερον - ὄχι Ὀλυμπιακῶν) Ἀγώνων, οἱ ἀπηνεῖς διωγμοί καί οἱ ποικίλες μέθοδοι καταναγκασμοῦ, ἡ σφαγή χιλιάδων Ἑλλήνων, ἡ ἐπί ποινῇ θανάτου ἀπαγόρευσις καί**

αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος «Ἕλλην», ἡ ἐνεργοποίησις ὅλων τῶν μηχανισμῶν τροφοδοτήσεως τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ κατὰ τῶν δῆθεν εἰδωλολατρῶν καί ἡ παντελής ἐρήμωσις τῶν ἑλληνικῶν πατριδῶν, πού εἶχαν ὡς σκοπὸ νὰ ἀνακόψουν τὴν πορεία τοῦ ἑλληνισμοῦ (τόν ὁποῖον καί ἐπέτυχαν ἀπολύτως) καί νὰ ἐνταφιάσουν ὀριστικά τὴν αἴγλη του (πρᾶγμα πού δέν κατέστη δυνατόν νὰ ἐπιτύχουν!!!), μέ πρωταρχικὴ ἐπιδίωξι τους τὴν πλήρη ἐξασθένησι τῶν δυνάμεων ἀντοχῆς του καί τὴ διάβρωσι τῶν ἐρεισμάτων τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων.

Τό ἀτύχημα γιὰ τόν ἑλληνισμό καί τὴν ἀνθρωπότητα κατ' ἐπέκτασιν ἦταν, ὅτι τό ἑλληνικὸ ἔθνος ἐτελοῦσε ὑπὸ ρωμαϊκὴν κατοχὴν, ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ χριστιανισμὸς καί ὑπὸ κατοχὴν ρωμαιοβυζαντινὴν ἐν συνεχείᾳ, ὅποτε δέν ἦταν σέ θέσι νὰ ἀντιδράσῃ καί νὰ προβάλλῃ ὁποιαδήποτε ἀντίστασι στὴν πολυμέτωπη ἐπίθεσι ἐκ μέρους τῶν ἐκφραστῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ ὁποία ἐπίθεσις ἀποσκοποῦσε στὴν διὰ παντός τρόπον διάδοσι καί ἐπικράτησι τῆς νέας θρησκείας.

Βαρέως πληγωμένος καί ἀδύναμος ὡς ἐκ τούτου ὁ ἑλληνισμὸς, εἶχε καταλήξει νὰ παρακολουθῆ μέ ἀπόγνωσι τὰ ὄρνεα πού κατέσχιζαν τὴν σάρκα του, καθ' ὅλη τὴν περίοδο τῆς σκληρῆς καί ἐπώδυνης δοκιμασίας του.

Αὐτομάτως καί μέ μεγάλη δόσι ἀγανακτήσεως καί ἀπορίας, ἀνακύπτουν ἐδῶ τά ἐρωτήματα:

α) Ποιός «Θεός» ἢ ποιός «Θεάνθρωπος» τούς ἔδωσε τήν ἐντολή νά στραφοῦν μέ τόσο μένος κατά τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων καί τῶν ἐπιτευγμάτων του;

Ἀπάντησις: Ἀσφαλῶς κανένας.

β) Ἐπίστευαν μήπως ὅτι θά εἰσέπρατταν κατ' αὐτόν τόν τρόπο τήν ἀνταμοιβή τους μετά θάνατον στούς Οὐρανούς γιά τό «θεάρεστο» ἔργο τους;

Ἀπάντησις: Πιθανώτατα ἢ ὅπωςδήποτε ναί.

γ) Ἀνταμοιβή δηλαδή αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀπό ἓνα ἀνεξίκακο, πολυεύπλαχνο, δίκαιο, μή μικροπρεπῆ καί πατέρα ὅλων Θεό, μετά τή διάπραξι τῶν τρομερῶν τους ἐγκλημάτων;

Ἀπάντησις: Τό νά ἔχη σχέσι ἢ μία ἢ ἡ ἄλλη ἐκδοχή μέ τή θεία δικαιοσύνη, εἶναι ὀλωσδιόλου ἀδιανόητο.

Ἡ τελευταία ρητή ἐντολή τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τούς μαθητές του, μετά τήν ἀνάστασί του, ἦταν: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά

ἔθνη, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. Κη', 19-20).

«Μαθητεύσατε..., διδάσκοντες...»! Δέν καταλέγεται στήν ἐντολή Του καμμία ἄλλη λέξις μέ ἔννοια διαφορετική, ὅπως: Κατασφάξατε ἢ καταστρέψατε...

Παρά ταῦτα δέν εἶχαν κατανοήσει φαίνεται «οἱ ἄνθρωποι», ὅτι ὁ χριστιανισμός, ὡς καινοφανής θρησκεία, εἶχε τήν δυνατότητα νά ἐδραιώσῃ ἐν τέλει τή θέσι του διά τῆς πειθοῦς, χωρίς νά ἐχρειάζετο τήν καταστροφική ἐπικουρία τῶν μυωπικῶν ἐκπροσώπων του.

Καί ἄν ἀκόμη τοῦτο ἦταν ἀρχικῶς δύσκολο, μέ ποία λογική καί ἐπί τῆ βάσει ποίων ἠθικῶν ἐπιταγῶν θά ἔπρεπε νά ἐπιβάλλῃ τήν ἐπικράτησί της ἡ νέα θρησκεία, ἡ αὐτοαποκαλουμένη «θρησκεία τῆς ἀγάπης», διά τοῦ αἵματος, τῆς πυρᾶς καί τοῦ σιδήρου, ἀπό τή στιγμή κατὰ τήν ὁποία διέθετε στό ὄπλοστάσιό της τό νέο ὑπερόπλο, πού δέν ἦταν ἄλλο ἀπό τή διδασκαλία τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ;

Ἀπό τότε δέ μέχρι καί σήμερα οὔτε μία ταπεινή «συγγνώμη» δέν ἐζήτησε κανένας γιά λογαριασμό τους!!! Συνεχίζεται ἡ ἴδια νοοτροπία, ἡ ἴδια ἐμπάθεια!

Γιά τούς λόγους αὐτούς ὀφείλουμε τώρα νά ὑπερνικήσουμε τήν κακοδαμονία, τήν ἀπάθεια καί τίς λοιπές ἀδυναμίες μας καί νά ἐπιδιώξουμε ἐνσυνειδήτως νά ἐπανατοποθετήσουμε στά ὑψηλά βάρθρα τους τίς ἑλληνικές ἀξίες καί ἀρχές.

Αὐτό εἴμαστε σέ θέσι νά τό ἐπιτύχουμε, ἀρκεῖ νά στρέψουμε τήν προσοχή μας στόν θαυμαστό κόσμον τῶν προγόνων καί νά ἐπιβεβαιώσουμε ἐμπράκτως, ὅτι ἐπαξίως φέρουμε τούς τίτλους τιμῆς ὡς οἱ φυσικοὶ κληρονόμοι καί θεματοφύλακές του.

Σήμερα ἰδίως πού δρομολογοῦνται στόν πλανήτη βαθειές κοσμοϊστορικές ἀλλαγές μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες καί ἔχουν ἀρχίσει νά ποδοπατοῦνται οἱ ἰδιαιτερότητες τῶν λαῶν, καθίσταται περισσότερο ἀναγκαία ἢ ἐκ μέρους μας προσπάθεια νά ἐπαναφέρουμε στήν ἐπιφάνεια πολιτισμικά στοιχεῖα, πού ἀφοροῦν στήν προσωπικότητά μας, ὅπως εἶναι μεταξύ τῶν ἄλλων τά ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα, τά ὁποῖα ἀγνοεῖ εὐρύτερα ὁ λαός μας καί στά ὁποῖα θά ἐπικεντρώσουμε ἐδῶ τό ἐνδιαφέρον μας, γιά νά ἀπολαύσουμε τή γοητεία τοῦ νοήματός τους καί τή θεία μουσικότητά τους.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, πιστεύοντας στήν ἐπωνυμία καί τό διακριτό τῆς ἀτομικότητος, ἐδημιούργησαν πλῆθος ὀνομάτων, ὁ ἀριθμός καί ἡ ποικιλία τῶν ὁποίων ἐντυπωσιάζουν.

Τά ὄνόματα δηλαδή πού ἐπέλεγαν γιά τά παιδιά τους οἱ γονεῖς, ἦσαν πλήρη νοημάτων καί ἐξέφραζαν, εἴτε τή συνέχεια τῆς οικογενειακῆς παραδόσεως (π.χ. Ξάνθιππος, πατέρας καί γιός τοῦ Περικλέους), εἴτε τήν εὐλάβεια καί εὐγνωμοσύνη τους πρὸς τοὺς θεούς (μέ κατάληξι -δῶρος, -δότος, -γένης, -κλῆς, -κυδίδης, ἐκ τοῦ κῦδος = δόξα), εἴτε τήν εὐχή καί τήν προσδοκία τους νά γίνουν στή ζωή τους αὐτό, πού ὑπεδήλωνε ἢ καί ὑπαινισσόταν τό ὄνομα (π.χ. Πολύβιος, Ἀλκιβιάδης, Ἀλέξανδρος).

Παραδείγματα:

Διό-δωρος, Ἀθηνό-δωρος, Θεό-δωρος, Ἑρμό-δωρος, Ἀπολλό-δωρος.

Διό-δοτος, Ζηνό-δοτος, Θεό-δοτος, Ἀθηνό-δοτος.

Διο-γένης, Ἑρμο-γένης, Ἀθηνο-γένης, Θεα-γένης.

Ἴηρα-κλῆς (= τῆς Ἴηρας τό κλέος), Διο-κλῆς, Θεο-κλῆς, Θεμιστο-κλῆς.

Ἡ περιπλάνησις στοὺς μυροβόλους ἀνθῶνες τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας (Μυθολογία, Ἱστορία, Φιλοσοφία, Ποίησις κλπ.) εἶναι ἐξόχως συναρπαστική, προσφέρουσα ὑψηλή αἰσθητική,

πνευματική και ψυχική πληρότητα, ἄρρητο θαυμασμό, ὡς καί τήν αἴσθησι τῆς ἀνάγκης νά ἀνασυρθοῦν σύντομα τά ὀνόματα πού ἀπαντῶνται ἐκεῖ, ἀπό τήν πολυαίωνα σιωπή, στήν ὁποία τά ἔχουν καταδικάσει οἱ σκοτίες δυνάμεις τῆς συνεχιζομένης βαρβαρότητας.

Τῆς ἀνάγκης δηλαδή γιά τήν ἐπανελλήνισι τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ γένους μας.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, γιά νά πᾶμε μπροστά, πρέπει νά κοιτάζουμε πίσω. Καί νά διασώσουμε εὐλαβικά τήν ἐλληνικότητά μας, τήν ταυτότητά μας δηλαδή.

Ἡ σύγχρονη Ἑλλάδα μπορεῖ νά μᾶς πληγώνη. Ἡ αἰώνια ὅμως Ἑλλάδα μᾶς χρεώνει. Αὐτό το ἔργο – συνεισφορά εἶναι ἕνα ἐλάχιστο μόνον μέρος τοῦ χρέους πού τῆς ὀφείλουμε. Ἄλλωστε αὐτή εἶναι καί ἡ πίστις τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ, τοῦ Κ. Παλαμά:

"Χρωστᾶμε σ' ὅσους ἤρθαν, πέρασαν,
θα' ρθοῦνε, θά περάσουν,
κριτές θά μᾶς δικάσουν,
οἱ ἀγέννητοι, οἱ νεκροί."

Πελόπιο Ἡλείας 20/1/2006

Ἐκφρασις εὐχαριστιῶν

Πρὸς τὸν φίλιτατο νομικό καί φιλόλογο Δρα Παναγιώτη Ι. Κυριακόπουλο ἐκφράζουμε τίς εὐχαριστίες μας γιὰ τὰ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος στοιχεῖα πού ἐρανισθήκαμε ἀπὸ τό πλούσιο καί κατ' ἐξοχήν πολύτιμο συγγραφικό του ἔργο.

Χαρίλαος Δημητρακόπουλος

ΤΙΤΛΟΙ ΤΙΜΗΣ

Ο εκπαιδευτικός (Καθηγητής φιλόλογος) Γεώργιος Εύθυμιου, μέ δημοσίευσμά του στην ημερησία εφημερίδα «ΠΡΩΤΗ» τοῦ Πύργου τήν 25/1/2004, σχολιάζει:

«Τά ἑλληνικά μας ὀνόματα, ἕνας θησαυρός ἀναξιοποίητος»

Πόνημα τοῦ Χαρίλαου Δημητρακόπουλου

Τήν 14-12-03, στο Μπαντούνιο Πνευματικό Κέντρο τοῦ Πελοπίου, μοῦ προσφέρθηκε με περισσή εὐγένεια ἀπό τό φίλτατο Χαρίλαο Δημητρακόπουλο τό τελευταίο του πονημάτιο μέ τόν παραπάνω τίτλο.

Ο Χαρίλαος, γιός δασκάλου καταρτισμένου ἄριστα γιά τό ἐπιστημονικό καί παιδαγωγικό ἔργο, ἔγινε καί ὁ ἴδιος ἕνας διανοούμενος, ἕνας προβληματιζόμενος καί ἀγωνιῶν γιά τήν πορεία τῆς πατρίδας μας, πιστεύω ὄχι τόσο ἀπό πλευρᾶς εὐμάρειας καί

κάθε υλικής ικανοποίησης, όσο από πλευράς παράδοσης και των στοιχείων εκείνων της εθνικής μας υπόστασης, που δοκιμάζονται τις τελευταίες δεκαετίες εξ αιτίας της ακατάσχετης και ακάθεκτης εφόρμησης ήθων και έθιμων που δέν ιδιάζουν στην ταυτότητα της φυλής μας, αλλά αντίθετα συντελούν σήμερα στην εκφύλισή της και έπομένως στην μακροπρόθεσμα άφομοίωσή της από κάποιους άλλους λαούς, που εκείνοι σέβονται τό δικό τους παρελθόν, σέβονται την ιστορία τους και τόν πολιτισμό τους, σέβονται τούς προγόνους τους, κι' άς μήν είναι τόσο δοξασμένοι, όσο είναι οί δικοί μας.

Κάποιοι μπορούν νά ποϋν ότι είναι άδικαιολόγητοι οί φόβοι για μία ένδεχόμενη διάβρωση της έλληνικότητάς μας. Σ' αυτούς θά προτρέπαμε άνεπιφύλακτα νά αναδιφήσουν προσεκτικά τό τόσο χρήσιμο βιβλίο του δικαιολογημένα άγωνιωντος για τό μέλλον της πατρίδας μας συγγραφέα.

Ποιός μπορεί νά πεί πώς ό Χαρίλαος έχει άδικο, όταν λέει πώς δέν γνωρίζει τί σημαίνουν τά όνόματα: Βάλια, Γκέλυ, Έλντα, Μάϊρα, Ντέπη, Πέλυ και τόσα άλλα; Μήπως ξέρετε έσεϊς; Έγώ πάντως δέν ξέρω. Δέν ξέρω άκόμη για ποιό λόγο τό «Δημήτρης» νά το πω «Τζίμης», που δέν ξέρω από ποϋ προέρχεται, ένω ξέρω πολύ καλά ότι είναι τό άρσενικό της «Δήμητρας», της γνωστής θεάς, που

τό ὄνομά της προέρχεται ἀπό τό «Δῆ ἀντί Γῆ + μήτηρ» (Θεά προστάτιδα τῆς γῆς πού μᾶς τρέφει ὅλους).

Τί σᾶς λένε ἄραγε τά ὀνόματα: Ἄντα, Ἄντζυ, Ἔμου, Πέγκυ, Μπεάτα, Τζόϋς, Λάκης, Γιάγκος, Κῶτσος, Λέντης, Λέτης, Σῶτος κλπ; Εἶναι μία ἀθῶα παραλλαγή τῶν ἀρχικῶν μας ὀνομάτων ἀντί ἐκείνου πού μᾶς ἔδωσε ὁ παππᾶς τοῦ χωριοῦ μας ἢ εἶναι μία ἀφελῆς ἀποδοχή τῶν ξενόφερτων, πού σιγά – σιγά θα ἐκτοπίσουν ὅλα τά ἑλληνικά, τά τόσο ὁμορφα καί τόσο μεστά περιεχομένου καί δηλωτικά ἀρετῶν ὀνόματα (Ἀλέξανδρος, Ἀριστόβουλος, Δημόκριτος, Λυκοῦργος, Χαρίλαος), παραδομένα ἀπό τά πανάρχαια χρόνια καί διατηρημένα χιλιετίες, γιά νά τά ἀρνηθοῦμε ἐμεῖς οἱ νεοέλληνες ἀπό φόβο μήπως χαρακτηριστοῦμε ὀπισθοδρομικοί ἀπ’ αὐτούς πού «πετᾶνε» τίς ἀγγλικοῦρες τους, γιά νά δείξουν τόν «ἐκσυγχρονισμό» τους;

Τό κόμπλεξ τῆς ξενομανίας μας πού συμπληρώνει κι’ ἄλλα συμπλέγματά μας, μέ τά ὁποῖα προσπαθοῦμε νά καλύψουμε τό ἀνολοκλήρωτο τῆς προσωπικότητάς μας, νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θά στοιχίσει πολύ στό ἔθνος μας, ἂν οἱ ὑπεύθυνοι, πού δέν εἶναι ἄλλοι ἀπό τήν πνευματική ἡγεσία τοῦ τόπου μας, δέν κρούσουν τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιά τήν παραφθορά τῆς γλώσσας μας, πού συμπαρασύρει καί τήν ἱστορία καί τόν πολιτισμό μας, ὅσο εἶναι νωρίς, γιατί, ὅπως οἱ ξενόγλωσσες ταμπέλες στά διάφορα

καταστήματα είναι άγνωστο τί λένε, έτσι σέ κάποιες δεκαετίες, άν όχι νωρίτερα, θά ζοϋνε, όσοι ζοϋνε τότε, τή Βαβέλ τής ασυνεννοησίας λόγω τής περιφρόνησής μας πρός τήν άρχαιότερη και πλουσιότερη γλώσσα του κόσμου.

Οί επιστήμονες ανά τον κόσμο είχαν λιγότερο μυαλό που σεβάστηκαν τή γλώσσα τής επιστήμης τους, τήν παραδομένη από τους άρχαίους Έλληνες;

Άλλοι πάλι λαοί είναι κουτοί που μαθαίνουν άκόμη και τή γλώσσα του Όμήρου από τό πρωτότυπο, ενώ έμεις τήν σνομπάρουμε σαν να είμαστε έντελως κενοί περιεχομένου και να μήν καταλαβαίνουμε, ότι, άν διατηρηθήκαμε ως φυλή, ενώ τόσες άλλες χάθηκαν στη διαδρομή τής ιστορίας τους, διατηρηθήκαμε πρωτίστως χάρη στη γλώσσα μας, γιατί χωρίς αυτή ούτε Ιστορία ούτε Πολιτισμό θά είχαμε, όπως δέν θά έχουμε και μέλλον, άν συνεχίσουμε να τήν περιφρονοϋμε;

Δέν ήξερε, άραγε, τί έλεγε ο Έθνικός μας ποιητής, όταν έλεγε «Μήγαρις έχω τίποτε άλλο στό νοϋ μου πάρεξ έλευθερία και γλώσσα;», γιατί γνώριζε πώς ή γλώσσα ήταν εκείνη που βοήθησε τον άνθρωπο να οργανώσει τις πρώτες κοινωνίες, να κατακτήσει τή γνώση, να δαμάσει τά πάθη του και τις άδυναμίες του, να έλευθερωθεί από τους παντοειδείς έξωτερικούς δυνάστες και τις τελευταίες δεκαετίες να επισκεφθεί άκόμη και τους άλλους

πλανήτες, χάρη στά στοιχεΐα ἐκεΐνα πού τοῦ πρόσφεραν οἱ Ἑλληνες ἐπιστήμονες ἀπό τά πανάρχαια χρόνια.

Τό βιβλίο λοιπόν τοῦ Χαρίλαου Δημητρακόπουλου, ἄν εἴστε τυχεροί καί πέσει στά χέρια σας, ἀσφαλῶς θά σᾶς βοηθήσει πολύ γιά νά ἀντιληφθεῖτε τό πόσο δίκιο ἔχει πού ἀνησυχεῖ γιά τήν ἀδιαφορία μας ἀπέναντι στόν ἀφελληνισμό τῶν ὀνομάτων, ἐνῶ καμμία φωνή διαμαρτυρίας δέν ὑψώνεται, ἀλλά ἀντίθετα σχεδόν ὅλοι δεχόμαστε μέ ἀπάθεια καί μοιρολατρεία τόν καταιγισμό τῶν ἀμερικανοποιημένων κυρίως ὀνομάτων, χωρίς νά ἀντιλαμβανόμαστε κᾶν ὅτι γινόμαστε οἱ δολοφόνοι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀφοῦ σκοτώνουμε τή γλῶσσα μας, πού εἶναι ἡ ζωή μας καί ἡ προϋπόθεση τῆς συνέχισης τῆς Ἱστορίας μας καί τοῦ Πολιτισμοῦ μας.

Γι' αὐτό, ὅπως λέει καί ὁ συγγραφέας, «μέλημά μας και χρέος μας πρωταρχικό εἶναι νά δίνουμε ἐφεξῆς στά Ἑλληνόπουλα ὀνόματα ἀπό τήν πανάξια παρακαταθήκη τῶν προγόνων μας, οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν τό ἀνεπανάληπτο θαῦμα τοῦ κάλλους, τοῦ μέτρου καί τῆς ἁρμονίας στόν παγκόσμιο πολιτιστικό στίβο». Ἔχει ἄδικο;

Εἰσαγωγή

Μετά τήν ἔκδοσι καί κυκλοφορία τοῦ μικροῦ πονήματός μας μέ τίτλο «ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΑΣ ΟΝΟΜΑΤΑ» - Ἕνας θησαυρός ἀναξιοποίητος - καί τή θερμή ὑποδοχή πού τοῦ ἐπεφυλάχθη, ἐθεωρήσαμε ἀπαραίτητο νά παρουσιάσουμε μία πληρέστερη σχετική ἐργασία, μέ τόν σκοπό νά συμβάλουμε στήν ἀποφυγή τῶν συγχύσεων καί στήν ἐξάλειψι τῶν φαινομένων ἐκτροπῆς καί ἐντροπῆς, πού σκιάζουν τίς πνευματικές ἀξίες μας.

Δύο τυχαῖα περιστατικά, πρὶν ἀπό πολλά χρόνια (γιά τά ὁποῖα γίνεται λόγος στό κυρίως κείμενο) ὑπῆρξαν ὁμολογουμένως τά πρῶτα ἐρεθίσματα πρὸς τήν κατεύθυνσι αὐτή καί ἀπετέλεσαν τήν ἀπαρχή μιᾶς πολυετοῦς «ἀνασκαπτικῆς» ἔρευνας, ἡ ὁποία ἔφερε εἰς φῶς ἓνα τεράστιον ἀριθμό ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων

ένα μέγα πλοῦτο, θησαυρό ἀτίμητο. Καί αὐτόν ἀποκαλύπτουμε στό παρόν πόνημά μας.

Βεβαίως ὁ ἀριθμός τους ἀνέρχεται σέ ἀρκετές χιλιάδες!!!, ἀλλά δέν κρίνεται σκόπιμη ἢ παράθεσις ἐδῶ ἑνός πολύ μεγάλου μέρους τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ, στό στενό ἐννοεῖται πλαίσιο τῆς παρουσίας ἐργασίας, ἢ ὁποία ἀποσκοπεῖ κατά κύριον λόγον στήν προβολή καί τήν ἀποδοχή τους, μέ τήν μερική κατ' ἐπιλογήν παρουσίασι περιορισμένου ἀριθμοῦ ἐξ αὐτῶν (πλέον τῶν τεσσάρων χιλιάδων) ἐκ τῶν ὁποίων καί μόνον καταδεικνύεται ἢ τελειότης, ἢ μελωδικότης καί ὁ ἐξαίσιος λεκτικός πλοῦτος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, πού τροφοδοτεῖ ἕως σήμερα, ὡς μητέρα τῶν γλωσσῶν, τήν παγκόσμιο διανόησι.

Ἡ παρουσίασις τῶν ὀνομάτων, τόσον τῶν ἀνδρῶν ὅσον καί τῶν γυναικῶν, γίνεται σέ χωριστούς πίνακες, χωρίς ἀναφορά στόν φορέα ἢ τοὺς φορεῖς των, τηρουμένου ὁπωσδήποτε τοῦ τύπου, μέ τόν ὁποῖον ἐμφανίζονται στά ἀρχαῖα κείμενα καί τίς ἐπιγραφές καί ἐννοοῦμε κυρίως τά τριτόκλιτα ὀνόματα, γιά τά ὁποῖα δέν δίδουμε τοὺς ἐκφυλισμένους τύπους τῆς καθομιλουμένης, ἀλλά τοὺς ἀρχικούς των, ὅπως: **Ἀγαμέμνων, Αἴας, Ἀρίων, Ἄρτεμις, Ἄστυάναξ, Βίτων, Ἐκτωρ, Θέτις, Θησεύς, Ξενοφῶν, Ὀλυμπίας κλπ.**, ἀντί **Ἀγαμέμονας, Αἴαντας, Ἀρίονας, Ἄρτεμη, Ἀστυάνακτας, Βίτωνας, Ἐκτορας, Θέτιδα, Θησεάς, Ξενοφῶντας, Ὀλυμπιάδα κλπ.**

Οἱ κανόνες πού διέπουν τόν σχηματισμό τῶν ὀνομάτων σέ ὅλες τίς πτώσεις τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας καί τῆς τρίτης κλίσεως εἶναι ὑποτίθεται γνωστοί. Ἐκεῖνο πού χρήζει ἰδιαιτέρας μνείας εἶναι ἡ γενική πτώσις τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ (πού λαμβάνεται ὡς ὀδηγός) καί γιά τό λόγο ἀκριβῶς αὐτό δίδουμε τόν τύπο της στά ὀνόματα τῆς πρώτης κλίσεως, ὅπου εἶναι τοῦτο ἀπαραίτητο καί σέ ὅλα ἀνεξαιρέτως τά ὀνόματα τῆς τρίτης, λόγω τῶν ἰδιαιτεροτήτων της.

Τοῦτο πιστεύουμε ὅτι θά βοηθήσῃ στό νά ἀποφεύγονται οἱ συγχύσεις, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι πολλοί θά διερωτῶνται πῶς συμβαίνει ὀνόματα πού ἔχουν τίς ἴδιες καταλήξεις στήν ὀνομαστική πτώσι, νά ἀνήκουν σέ διαφορετικές κλίσεις καί ἄλλα πού ἀνήκουν στήν αὐτή κλίσι, νά σχηματίζουν τή γενική τους κατ' ἄλλον τρόπον.

Μέ ἀφετηρία λοιπόν τούς ἀρχικούς, ὀρθοδόξους τύπους τῶν ὀνομάτων, παρέχουμε τίς ἀκόλουθες διευκρινίσεις, ἀπαραίτητες νομίζουμε, γιά τό πῶς κλίνονται ὠρισμένα ὀνόματα, τά ὁποῖα παρουσιάζουν τίς ἰδιοτυπίες τους καί δημιουργοῦν ἀμφιβολίες, ὡς καί τή σχετική δυσκολία στή χρῆσι τους, μέ δεδομένη ἐπί πλέον τήν ἔλλιπῆ ἢ μηδενική κατάρτισι, πού ταλαιπωρεῖ τούς νεοέλληνες, λόγω τοῦ ὅτι ἡ παρεχομένη ἐπί τῶν ἡμερῶν μας γλωσσική παιδεία εἶναι ἀποκομμένη ἀπό τίς κλασικές μορφές της.

Λεπτομερέστερα ἔχουμε:

Πρώτη κλίσις

- 1) Μερικά αρσενικά ὀνόματα λήγοντα εἰς **-ας** σχηματίζουν τή γενική εἰς **-ου** (κατά τόν κανόνα) και εἰς **-α** (κατά τή δωρική διάλεκτο) ὅπως:

ὁ Λεωνίδα $\rightarrow$ τοῦ Λεωνίδου και Λεωνίδα

ὁ Ἐπαμεινώνδας $\rightarrow$ τοῦ Ἐπαμεινώνδου και

Ἐπαμεινώνδα

ὁ Πυθαγόρας $\rightarrow$ τοῦ Πυθαγόρου και

Πυθαγόρα, και ἄλλα.

- 2) Κάποια σχηματίζουν τή γενική μόνον εἰς **-α**, ὅπως:

ὁ Ἀλκέτας $\rightarrow$ τοῦ Ἀλκέτα

ὁ Διαγόρας $\rightarrow$ τοῦ Διαγόρα

ὁ Τισαγόρας $\rightarrow$ τοῦ Τισαγόρα κλπ.

- 3) Γιά τά θηλυκά πρωτόκλιτα ὀνόματα τά λήγοντα εἰς **-α**, ὁ σχηματισμός τῆς γενικῆς πτώσεως γίνεται ὡς ἐξῆς:

α) Ἄν πρίν ἀπό τήν κατάληξι **α** ὑπάρχη φωνήεν ἢ **ρ**, τότε τό **α** αὐτό λέγεται καθαρό, εἶναι κανονικά μακρόχρονο και φυλάσσεται στή γενική, ὅπως: Ἀγλαΐα (-ας), Ἰφιγένεια (-ας), Ἰνώα (-ας), Σωσιθέα (-ας), Αἶθρα (-ας), Ἦρα (-ας), κλπ.

β) Ἄν πρίν ἀπό τήν κατάληξι **α** ὑπάρχη σύμφωνο (πλήν τοῦ **ρ**) τότε τό **α** αὐτό λέγεται μή καθαρό, εἶναι

κανονικά βραχύχρονο καί στή γενική τρέπεται εἰς **η**, ὅπως:

Ἄνθοῦσα (-ης), Δέσποινα (-ης), Ἑριννα (-ης), Ἰφιάνασσα (-ης), Νεόνιλλα (-ης), Χρῦσιλλα (-ης) κλπ., πλὴν τῶν συνηρημένων, ὅπως:

Ἄθηνᾶ (-ᾶς), Ναυσικᾶ (-ᾶς), πού προέρχονται ἀπό τὰ ἄσυναίρετα ἢ Ἄθηνάα (τῆς Ἀθηνάας), ἢ Ναυσικάα (τῆς Ναυσικάας) κ.ἄ.

- γ) Ἐξαιροῦνται ἀπό τόν κανόνα τῆς προηγουμένης περιπτώσεως (β') ἐκεῖνα πού λήγουν εἰς **-δα**, **-θα**, **-μα** καί **-λα** (μέ ἓνα λάμβδα) διότι ἔχουν τό α μακρόν καί τό διατηροῦν στή γενική πτώσι, ὅπως: Διομήδα (-ας), Νέδα (-ας), Σιμαίθα (-ας), Διοτίμα (-ας), Ἰοδάμα (-ας), Φιλομήλα (-ας) κλπ.

Δευτέρα κλίσις

Τά ὀνόματα τῆς δευτέρας κλίσεως, τά λήγοντα εἰς **-ος**, σχηματίζουν ὡς γνωστόν τή γενική εἰς **-ου** (π.χ. ὁ Αἴγισθος - τοῦ Αἰγίσθου, ὁ Φίλιππος - τοῦ Φιλίππου), τά δέ συνηρημένα λήγοντα εἰς **-ους** (ὡς νόος = νοῦς) σχηματίζουν καί ἐκεῖνα τή γενική εἰς **-ου**, ὅπως: ὁ Ἀκλίνοος (ἕτερος τύπος τοῦ Ἀλκίνοος) - γενική τοῦ Ἀλκίνου, ὁ Ἀντίνοος - τοῦ Ἀντίνου κλπ.

Τρίτη κλίσις

Πέρα από τά άλλα ονόματα τῆς τρίτης κλίσεως, τά ὅποια διακρίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως σέ ποιά κατηγορία τῆς ἀνήκουν, ὅπως Θεσεύς -έως, Ἔκτωρ -ορος, Ἔρωσ -τος, Ἰάσων -ονος, Ἴων -ωνος, Κλειτοφῶν -ῶντος, Πάρις -ιδος, Ἄρτεμις -ιδος, Ἐλπίς -ίδος κλπ., ὑπάρχουν πολλά, τά ὅποια ἐνδέχεται νά ἐκληφθοῦν, νά θεωρηθοῦν δηλαδή ὡς ονόματα τῆς πρώτης κλίσεως, λόγω τοῦ ὅτι δέν διαφαίνεται ἀπό τόν τύπο τῆς ὀνομαστικῆς τους πτώσεως σέ ποιά κλίσι ἀνήκουν.

Πρόκειται:

α) Γιά τά σιγμόληκτα ἀρσενικά εἰς -ης (γεν. -ους) ἢ -κλῆς (γεν. -κλέους), μέ θέμα εἰς **-εσ**, τά ὅποια στήν ὀνομαστική τοῦ ἐνικοῦ δέν παίρνουν κατάληξι καί ἐκτείνουν τό βραχύχρονο φωνῆεν **ε** τοῦ θέματος εἰς **η**.

Π.χ. Σωκράτης, Περικλῆς καί μέ συναίρεσι Περικλῆς. (Τό θέμα τῶν συγκεκριμένων ὀνομάτων εἶναι Σωκρατεσ- καί Περικλεεσ-).

Στή γενική καί λοιπές πλάγιες πτώσεις ἀποβάλλουν τόν χαρακτήρα **σ** μεταξύ τῶν δύο φωνηέντων καί κατόπιν συναιροῦν τά δύο αὐτά φωνήεντα:

τοῦ Σωκράτεσ -ος → Σωκράτε -ος → Σωκράτους

τοῦ Περικλέεσ -ος → Περικλέε -ος → Περικλέους.

Τέτοια ὀνόματα εἶναι κυρίως τὰ λήγοντα εἰς:

-άγης, -άλκης, -άνθης, -γένης, -εύκης, -κήδης, -κράτης, -κύδης, -μένης, -μήδης, -νείκης, -σθένης, -τέλης, -φάνης, -χάρης (ὅπως Εὐάγης -ους, Ἴσοκράτης -ους, Λεωσθένης -ους κλπ.) καί ὅλα τὰ λήγοντα εἰς -κλῆς (ὅπως Θεμιστοκλῆς -έους κλπ.).

Σημειώνουμε ὅτι ὠρισμένα ἀπλᾶ (μὴ σύνθετα) δισύλλαβα παροξύτονα ἀρσενικά ὀνόματα, λήγοντα εἰς **-ης**, ὅπως τὰ Κράτης, Λάχης, Λέχης, Μάγνης, Μέλης, Μένης, Τέλης, Φάνης, Φέρης, Χάρης (πλὴν πιθανῶς καί ἄλλων) σχηματίζουν τή γενική τους πτῶσι ὡς ἐξῆς: Κράτητος, Λάχητος, Λέχητος, Μάγνητος, Μέλητος, Μένητος, Τέλητος (ἐνίοτε καί Τέλου) Φάνητος, Φέρητος, Χάρητος.

- β) Γιά τὰ λήγοντα μὲν εἰς **-ας**, ἀλλ' ἔχοντα τό θέμα τους εἰς **-ντ** καί τὰ ὅποια σχηματίζουν τή γενική πτῶσι εἰς **-αντος**, ὅπως Ἀλκιδάμας **-αντος** (ἐκ τοῦ Ἀλκιδάμα(ντ)-ς → Ἀλκιδάμαντ -ος).

Κατά τό Ἀλκιδάμας κλίνονται ὁ Ἄβας, ὁ Αἶας, ὁ Ἀθάμας, ὁ Ἀντίφας, ὁ Βίας, ὁ Ἰοδάμας, ὁ Ὑγας κ.ἄ.

Ἐπενθυμίζεται τέλος ὅτι τὰ τριτόκλιτα θηλυκά ὀνόματα ποῦ λήγουν εἰς **-ῶ** καί **-ῶς** (καί τὰ ὅποια δέν ὑπάγονται στίς ἀνωτέρω

περιπτώσεις) σχηματίζουν τή γενική εις -οῦς, ὅπως: ἡ Γοργώ (τῆς Γοργοῦς), ἡ Ἐρατώ (τῆς Ἐρατοῦς), ἡ Λητώ (τῆς Λητοῦς), ἡ Ἥως (τῆς Ἡοῦς) κ.ἄ.

Ἡ ὑπόμνησις τῶν κανόνων δέν πρέπει νά θεωρηθῆ ὡς ἄσκοπη περιττολογία, διότι σέ πολλές περιπτώσεις δέν εἶναι δυνατόν, λόγω ἀγνοίας, νά δοθοῦν ἀπαντήσεις σέ εὐλογες ἀπορίες πού γεννῶνται εἴτε ἀπό ἀπλή περιέργεια εἴτε ἀπό πηγαῖο ἐνδιαφέρον γιά μάθησι. Κατεβλήθη ἄλλωστε προσπάθεια νά εἶναι ἡ διατύπωσίς τους κατά τό δυνατόν συνοπτική, ἅμα καί καταληπτή.

Σέ ἐκείνους δέ πού θά ἐκφραστοῦν τυχόν εἰρωνικά καί θά ὑποστηρίξουν ὅτι τό σημερινό γλωσσικό μας ἰδίωμα ἔχει θέσει σέ ἀχρησία πολλούς τύπους λέξεων καί ἀρκετούς γραμματικούς ἢ συντακτικούς κανόνες τῆς ἀρχαίας γλώσσας μας, ἔχουμε νά εἰποῦμε, ὅτι, μολοντοῦτο, ἡ ἀποξένωσις ἀπό τά ἀρχαιοελληνικά πρότυπα δέν εἶναι οὔτε πλήρης οὔτε ριζική καί κατά συνέπειαν ἔχουν τή χρησιμότητά τους, πιστεύουμε, ὅσα προηγουμένως ἐξεθέσαμε.

Ἀκόμη μή ξεχνᾶμε ὅτι μέσα μας καί στόν πέριξ κόσμον μας συνυπάρχουν κατ' ἀνάγκην σχεδόν ὅλα καί, λίγο ἢ πολύ, εὐρίσκονται ἐν χρήσει.

Ἡ γλῶσσα πού χρησιμοποιοῦμε σήμερα, ἄς γίνη ἐπί τέλους κατανοητό, ὅτι, ἂν καί παρεφθαρμένη, δέν παύει νά εἶναι ἡ θεϊκή, γεμάτη δύναμι καί συμπαντική γνῶσι ἀρχαία γλῶσσα μας.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΝΟΘΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΜΑΣ

Ἡ ἀφελλήνισις τῆς ὀνοματοθεσίας μας

Ἐνα νοσηρό φαινόμενο πού παρατηρεῖται τελευταίως στή χώρα μας, εἶναι ἡ ἀφελλήνισις τῆς ὀνοματοθεσίας μας καί ἡ ἀπάθεια μέ τήν ὁποία τό ἀντιμετωπίζουν οἱ περισσότεροι συμπατριῶτες μας.

Ἡ τάσις αὐτή ἔχει λάβει ἀνησυχητικές διαστάσεις καί συνεχίζει ἀνεμπόδιση τή διαβρωτική της ἐξάπλωσι.

Πιστική κατά συνέπειαν θεωρούμε τήν ἀνάγκη κοινῆς προσπάθειας γιά τήν ἐπανελληνίσι τῆς ὀνοματοθεσίας τοῦ γένους μας, τήν ἐπαναφορά δηλαδή σέ χρῆσι τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων, καθ' ὅτι ἡ ὑπόθεσις μᾶς ἀφορᾷ ἄμεσα ὄλους καί ἐπιβάλλεται νά τήν ἰδοῦμε μέ τήν δέουσα σοβαρότητα καί νά τήν μεταβιάσουμε στά παιδιά μας, ἀφοῦ ἡ συνδρομή τῆς Πολιτείας εἶναι παντελῶς ἀνύπαρκτη καί ἡ θέσις της ἀπό ἀσαφῆς ἕως καί ἀρνητική.

Χαρακτηριστικό δείγμα τῆς γενικῆς ἀπαξίωσης σέ ἐπίπεδο κορυφῆς, εἶναι τό ὅτι οἱ πολιτικοί μας καί τῶν δύο φύλων ἀρέσκονται, στήν πλειονότητά τους, νά χρησιμοποιοῦν τούς παρεφθαρμένους τύπους τῶν ἰδίων τους ὀνομάτων, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀποπροσανατολίζουν τό λαό, ἀκουσίως ἢ ἐκουσίως καί νά τόν ἐκτρέπουν πρός λάθος κατεύθυνσι.

Ἐκπληξι ἐπίσης προξενεῖ ἡ ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων ἱερέων καί μάλιστα Μητροπολιτῶν, Ἐπισκόπων καί Πατριαρχῶν προτίμησις ἐβραϊκῶν καί λατινικῶν ὀνομάτων, ἀντί ἑλληνικῶν, κατά την συνηθιζομένη μετονομασία τους, ὅπως εἶναι πλήν ἄλλων τά Ἀνανίας, Βαρθολομαῖος, Ἰάκωβος, Ἰσαάκ, Ἰωακείμ, Ἰωάσαφ, Ἰωσήφ, Μισαήλ, Σεραφεῖμ, Συμεών καί τά Αἰμιλιανός, Γάϊος, Γερβάσιος, Δονᾶτος, Ἰγνάτιος, Μάξιμος, Μάρκελλος, Μάρκος, Μόδεστος, Οὐρβανός, Ταράσιος, Φλαβιανός.

Μεγάλη ἡ χάρις τῶν ἁγίων, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκη κανεῖς μεταξὺ τῶν Ρώσων, τῶν Ἀρμενίων καὶ ἄλλων λαῶν ἀρχιερεῖς πού φέρουν τὰ ὀνόματα Ἀγάθων, Ἀρίσταρχος, Νίκων, Πλάτων καὶ ἄλλα πολλά ἑλληνικώτατα, δέν βλέπουμε τόν λόγον γιατί οἱ ἱερωμένοι τοῦ ἔθνους μας νά μή τά προτιμοῦν καί αὐτοὶ καί πλῆθος ἄλλων, διά τῶν ὁποίων ἐλαμπρύνθη καί ἐδοξάσθη ἡ Ἱστορία καί ἡ Ἐκκλησία μας.

Ὁ ἀπλός Ἑλληνας, πού διαθέτει ἐν τούτοις κρίσι ὀρθή, δέν ἐννοεῖ γιατί νά μή γίνουν περισσότερο κοινά στούς μετονομαζομένους ἁγίους πατέρες τὰ ἱεροπρεπέστατα ὀνόματα Ἀριστείδης, Ἴερων, Ἰερώνυμος, Νικόδημος, Σόλων, Σωκράτης, Τιμόθεος, Φωκίων καί ὅσα ἄλλα ἔγιναν ἔνδοξα γιά ἀρετή ἢ σοφία.

Ἡ ἐξήγησις παρὰ ταῦτα εἶναι ἀπλή. Ἡ Ἐκκλησία τηρεῖ σκοπίμως τίς ἀποστάσεις της ἀπό τήν κλασική καί τήν σύγχρονη ἑλληνική σκέψι, διότι θεωρεῖ ὡς ἐπιζήμια γι' αὐτήν τήν ἀποδοχή καί ἐνσωμάτωσι στοιχείων τῆς ἑλληνικῆς ἀντιλήψεως στό δικό της θρησκευτικοπολιτικό ἰδεολόγημα.

Τῆς εἶναι δέ δυστυχῶς δύσκολο νά ἀντιληφθῇ, ὅτι δέν ἔχει κατορθώσει ἕως τώρα νά ἐμφυτεύσῃ τή «φιλοσοφία» της στίς συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι μένουν ἀμετακίνητοι στήν **πίστι τους, ὅτι εἶναι πρῶτα Ἑλληνας καί μετά χριστιανοί**, ἀκόμη καί ὅσοι τέλος πάντων δέν εἶναι χριστιανοί μόνον κατ' ὄνομα.

Ἐν μέσῳ τῶν παραδοξοτήτων αὐτῶν δικαιούμεθα νά ἀναφωνήσουμε:

Χαίρε τῆς ἐμπαθείας ἀπύθμενον βάθος,
χαίρε τῆς μωρίας δυσθεώρητον ὕψος!

Τά ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα εἶναι ἀναντιρρήτως ἕνας ἀνεκτίμητος θησαυρός, τόν ὅποιον τείνει νά περιθωριοποιήσῃ ἀπό τή σύγχρονη ἑλληνική κοινωνία καί ἡ «μόδα» τῆς ἐποχῆς ἀπό τή μία πλευρά, πού δείχνει ἰδιαίτερη συμπάθεια σέ παραλλαγμένα ἢ ξενόφερτα ὀνόματα, ἀπό τήν ἄλλη δέ ἡ σκόπιμη, παγερῆ ἀδιαφορία καί ἡ σιωπηρῆ ἄρνησις τοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου.

Ἐξ αιτίας τούτων καί μέσα στό κρατοῦν κλίμα τῶν ἀμφισβητήσεων καί τῶν ἀρνήσεων, τό ἀρχαῖο πνεῦμα καί τό κάλλος ἔχουν ὑποχρεωθῆ σέ παντελῆ σχεδόν σιγή, ὁ δέ ἥλιος τῆς Ἑλλάδος ἔχει χάσει μεγάλο μέρος ἀπό τή λάμψι του καί ἡ Πατρίδα, ἄχρωμο ὁμοίωμα τοῦ παλαιοῦ σπουδαίου ἑαυτοῦ της, ἀδυνατεῖ νά εὔρη τήν πλήρη ἔκφρασί της.

Δέν τήν νοιώθουμε, δέν τήν ἀναγνωρίζουμε· δέν εἶναι αὐτή πού θέλουμε, γιατί πατρίδα δέν εἶναι μόνον μία ἔκτασις ἐδαφική. Εἶναι καί ἄλλα, πολλά πράγματα μαζί, πού εὐρίσκονται μέσα μας και γύρω μας, ὅπως: βιώματα, σύνδεσμοι συναισθηματικοί καί ἠθικοί, πολιτισμικά στοιχεῖα, πνευματικές κατακτήσεις, παρόν

καί παρελθόν, ἐπιδιώξεις, πόθοι, χωρίς τά όποία ή ανθρώπινη ύπόστασις (= ύπαρξις) καταντᾶ μετέωρη, πτωχή καί δυστυχής.

Λόγοι σοβαροί λοιπόν δέν ἐπιτρέπουν κωφότητα ή ἐφησυχασμό. Καί ένα πρώτο βήμα εἶναι νά ἐπικεντρώσουμε τό ἐνδιαφέρον μας στό μεῖζον θέμα τῆς ἐπανελληνίσεως τῶν ὀνομάτων μας καί νά μετατρέψουμε τίς εὐαισθησίες μας σέ ἔργο οὐσίας, ὅπως κάνουν οἱ ὁμογενεῖς μας, πού ζοῦν μακρυνά ἀπό τήν πατρίδα, σέ ὄλα τά μήκη καί πλάτη τοῦ πλανήτου.

Θά ἀναφερθοῦμε ἐνδεικτικῶς σέ δύο περιστατικά πού ἔχουν ιδιαίτερη σημασία.

Τό πρώτο: Ἐνα καλοκαῖρι, πρίν ἀπό ἀρκετά χρόνια, εὐρέθηκα στή νήσο Σίφνο τῶν Κυκλάδων, ὅπου ἔτυχε νά γνωρίσω ένα ἐξαιρετον ἄνδρα, Ἑλληνοαμερικανό, πού εἶχε ἔλθει γιά διακοπές στήν Ἑλλάδα μέ ὄλη του τήν οἰκογένεια.

Μεγάλη ἦταν ή ἐκπληξίς μου στό ἄκουσμα τοῦ ὀνοματός του, ὅταν μοῦ συστήθηκε. Ὑπέθεσα πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἄλλο πράγμα ἤθελε να εἰπῆ, ἀλλά κάτι τέτοιο δέν συνέβαινε. Ὁ ἄνθρωπος, πού πρὸ ὀλίγου εἶχα γνωρίσει, ὠνομαζόταν **Ἀστυναξ!** Ναί. Ἀρχαιότατο ἑλληνικό τό ὄνομά του!

Ἀλλά ὑπῆρξε καί συνέχεια, ὅταν ἀργότερα μοῦ συνέστησε τή σύζυγό του, τίς δύο θυγατέρες καί τό γιό του. Τό ὄνομα τῆς

συζύγου του ήταν **Ἐλπίς**, τῆς μιᾶς του κόρης **Ἀδιάντη**, τῆς ἄλλης **Ἡσιόνη** καί τοῦ γιοῦ **Δαμάγητος**.

Ἐμεινα ἄναυδος, ὅπως ἦταν φυσικό, διότι τό γεγονός, πού ἦταν γιά μένα ἀπροσδόκητο καί συγχρόνως ἐξαιρετικά εὐχάριστο, μέ ἐντυπωσίασε ἀφάνταστα. Ἡ οἰκογένεια ὁλόκληρη ἔφερε ἐξαίσια ἀρχαιοελληνικά ὀνόματα καί, ὅπως ἔδειχναν, ἦσαν ὅλοι ὑπερήφανοι γι' αὐτό.

Τό δεύτερο περιστατικό: Κατά τήν ἐπίσκεψί μου μέ ἓνα φίλο στό σπίτι γνωστῆς του οἰκογένειας Ἑλληνοαμερικανῶν στήν Ἀθήνα, ἡ ὁποία οἰκογένεια εἶχε ἐγκατασταθῆ μονίμως στήν Ἑλλάδα κατά τή δεκαετία τοῦ 1960, εἶδα ἔκπληκτος στό σαλόνι μία μεγάλη φωτογραφία, διαστάσεων περίπου 70 X 50 ἑκατοστῶν, στήν ὁποία εἰκονιζόταν ὅλη ἡ οἰκογένεια, οἱ γονεῖς καί τά πέντε παιδιά τους (πέντε ἀγόρια) σέ ὀρθία στάσι.

Τό ἐνδιαφέρον καί στήν περίπτωσι αὐτή ἦταν, ὅτι καί τά πέντε ἀγόρια ἔφεραν ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα, σημειωμένα στό κάτω μέρος τῆς φωτογραφίας μέ τήν ἐξῆς σειρά (ὅπως τά μετέφερα σέ πρόχειρο φύλλο χαρτιοῦ): **Καλλισθένης, Ἀλέξανδρος, Ἡρόστρατος, Χρῦσιππος, Ἀλκιβιάδης!**

Τί ἄλλο νά προσθέσουμε σ' αὐτά; Τό μόνο πού θά ἠθέλαμε νά εἰποῦμε εἶναι: Οἱ ὁμογενεῖς τῆς διασποράς, ὄχι ἀπλῶς λατρεύουν τήν Ἑλλάδα, ἀλλά πονοῦν, μέ ὅλη τή σημασία τῆς λέξεως, γιά τήν

πατρίδα. Ξέρουν τί θέλουν καί ξέρουν πολύ καλά τί κάνουν, διότι αίσθάνονται περισσότερο Έλληνες από πολλούς συμπατριῶτες μας ἐδῶ, πού δέν διακρίνονται γιά παρόμοιες εὐαισθησίες...

Ἐντυπωσιακή μεταστροφή

Παρά ταῦτα καί εἰς πείσμα τῶν τελευταίων ἐστιῶν ἀντιδράσεως, πρέπει νά ὁμολογήσουμε ὅτι ἔχει ἀρχίσει νά παρατηρεῖται καί ἐντός τῆς Ἑλλάδος μία πηγαία, ἐνδιαφέρουσα μεταστροφή. Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι τό γεγονός, ὅτι πολλοί ὄρμιοι νέοι δέν ἐπιθυμοῦν νά κάνουν χρῆσι τῶν βαπτιστικῶν τους ὀνομάτων, λόγω τοῦ ὅτι ἔχουν συνειδητοποιήσει τώρα, ὅτι λάθος ὄνομα τοὺς ἔδωσαν (ξενόφερτο ἢ ἄλλο πού δέν τοὺς ἐκφράζει), ἀφοῦ δέν τοὺς ἐρώτησαν (οὔτε ἦταν δυνατόν νά τοὺς ἐρωτήσουν ἄλλωστε), ὅταν τοὺς ἐβάπτιζαν.

Στόν στενό κοινωνικό μας κύκλο γνωρίζουμε ἕνδεκα πρός τό παρόν νέα παιδιά, πού χρησιμοποιοῦν σέ ὅλες τίς σχέσεις καί τίς ἐκδηλώσεις τους τά νέα ὀνόματα πού ἔχουν ἐπιλέξει καί πού εἶναι **τά Ἀριάδνη, Ἀρτεμισία, Δημόφιλος, Διογένης, Ἑλλην, Ἐριν(ν)ύς, Ἡλεκτρύων, Ἡλιοκλῆς, Πελασγός, Χάρων καί Ὠρίων!**

Γνωστός ἐξ ἄλλου συμπολίτης, νέος σχετικῶς τήν ἡλικία καί πνευματικῶς καλλιεργημένος, πού διαμένει μονίμως μακρῶς ἀπό τήν γενέτειρά του, σέ πρόσφατη συνάντησί μας ἐδήλωσε μέ ἐκδηλη ἱκανοποίησι ἐνώπιον καί ἄλλων, ὅτι ἀπό τινος χρόνου

χρησιμοποιεί τό νέο του ὄνομα, πού εἶναι ἀρχαιοελληνικό τῆς προτιμήσεώς του, ἀφοῦ δέν μποροῦσε πλέον νά συμβιβασθῆ μέ τήν ιδέα, ὅτι ἀπό τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς του ἦταν φορέας ξενικῆς προελεύσεως ὀνόματος.

Ἀναφερόμενοι στήν περίπτωσι τοῦ φίλου συμπολίτου, μεταφέρουμε ἐδῶ (ἀμέσως κατωτέρω) σέ ἕμμετρον καί πιστήν κατά τό δυνατόν ἀπόδοσι, ὅσα ὁ ἴδιος εἶχε αἰσθανθῆ τήν ἀνάγκη νά ἐκθέσῃ πρὸς φίλους του παλιούς καί μή.

Τό νέο μου ὄνομα

Τό ὄνομά μου εἶναι Ζαχαρίας,
αὐτό μοῦ δώσανε οἱ δικοί μου ἕναν καιρό,
μή ξέροντας κι' αὐτοί πώς εἶναι ξένο,
φερμένο ἀπ' ἄλλον τόπο μακρυνό.

Ἄργα, στήν ὠριμότητά μου τώρα
τό νοιώθω ἄσχετο καί βάρος στήν ψυχή
νά τό διαγράψω θέλω, νά τ' ἀλλάξω
καί νά ξεπλύνω ἔτσι τήν ντροπή.

Τό εὐγενές τῶν προπατόρων αἷμα
δέν ζητιανεύει τίτλους, δέν εἶναι φτωχό
κι' οὔτε στή φύση του ταιριάζουν μείξεις
μέ ὅ,τι τυχαῖο, ἄχρωμο, ρηχό.

Ξεχνῶ λοιπόν πῶς ἐλεγόμουν πρώτα,
θά εἶμαι ὁ Ἐκτωρ ἀπό τούτη τή στιγμή,
ὄνομα, δῶρο μου στόν ἑαυτό μου,
χαρά, τιμή μου, διάκριση τρανή.

Πρός τήν ὀρθήν κατεύθυνσι

Γιά τούς λόγους αὐτούς δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά εἴμαστε προσκεκολλημένοι σέ στεῖρες ἀντιλήψεις καί νά ὑποστηρίζουμε, ὅτι εἶναι ὑποχρέωσίς μας νά δίνουμε ὅπωςδήποτε στά παιδιά μας τά ὀνόματα τῶν πατέρων μας καί τῶν μητέρων μας.

Τό ἀντίθετο καλούμεθα μάλιστα νά κάνουμε, ἕως ὅτου ἀπαλλαγῶμε ἀπό τό ἀπαράδεκτο φαινόμενο τῆς ὀνοματοπενίας, πού χωρίς ἀμφιβολία μᾶς εὐτελίζει (= μᾶς μειώνει) ὡς ἄτομα καί ὡς λαό.

Τούς γονεῖς μας οὕτως ἢ ἄλλως τούς θυμόμαστε μέχρι τήν τελευταία μας πνοή, χωρίς νά σημαίνει, ὅτι δέν ἀποτελεῖ ἀπόδοσι τιμῆς πρὸς αὐτούς τό ὅτι δέν θά δώσουμε στά παιδιά μας τά δικά τους ὀνόματα.

Ἐπί πλέον δέν βλέπουμε τό λόγο γιατί πρέπει νά περιοριζώμεθα στά ὀλίγα ὀνόματα τῶν μεγάλων μας ἀγίων (μέ ὅλον τόν σεβασμό πού τρέφουμε στό ὄνομά τους καί στή μνήμη τους), γιά νά εἴμαστε συνεπεῖς πρὸς τήν ἀρχή, ὅτι ἔχουμε δῆθεν ὑποχρέωσι νά μή ἀγνοοῦμε τό ἐκκλησιαστικό ἑορτολόγιο στίς ἐκάστοτε προτιμήσεις μας τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα ὀνόματος.

Ἐπ' αὐτοῦ οὐδεὶς ἐχέφρων Ἕλληνα ἔχει ἐκφράσει τὴ διαφωνία του οὔτε ἰσχυρίσθηκε ποτὲ κανεὶς, ὅτι ἀπειλεῖται μὲ ...θανάσιμο κίνδυνο ἢ Ἐκκλησία μας καὶ ἡ θρησκεία μας ἀπὸ τὴ χρῆσι τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων, ὅπως ἔκαναν παλαιότερα ἐπώνυμοι, «πεφωτισμένοι» κατὰ τὴν ἀντίληψί τους ρασοφόροι, οἱ ὁποῖοι περιήρχοντο περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπεχρέωναν πιστικά καὶ ἀπειλητικά τοὺς δυστυχεῖς κατοίκους νὰ δίνουν στὰ παιδιά τους ὀνόματα καθ' ὑπόδειξιν τους.

Σέ συγκεκριμένη μάλιστα περιοχὴ τῆς νοτιοανατολικῆς Πελοποννήσου (περὶ τὸ Λεωνίδιον Ἀρκαδίας) οἱ κάτοικοι εἶχαν ὑποχρεωθῆ ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ δίνουν στὰ ἄρρενα τέκνα τους μόνον τὸ ὄνομα «Κωνσταντῖνος», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπικρατῆ τοῦτο κατ' ἀνάγκην συντριπτικά ἐκεῖ ἐπὶ πολλές γενεές μέχρι καὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Ἀπόρροια τῶν μεθοδεύσεων ἐκείνων, σὺν τοῖς ἄλλοις, εἶναι ἡ σημερινὴ ὀνοματικὴ μας ἔνδεια, πού ἔχει ἰσοπεδώσει κάθε ἔννοια εἰδικῆς σχέσεως ὀνόματος καὶ ἀτομικῆς - προσωπικῆς ἰδιαιτερότητος.

Εἶναι δὲ ἀπὸ παράδοξο ἕως κωμικὸ τὸ συνεχιζόμενον φαινόμενο, νὰ παίζουν «πρωταγωνιστικούς» ρόλους στὴν ὀνοματοθεσίαν μας λιγώτερα ἀπὸ δέκα ξενόφερτα καὶ λοιπά μὴ ἀρχαιοελληνικά ὀνόματα, μὲ ἐπακόλουθο το 50% σχεδὸν τῶν ἐν

χρήσει ονομάτων να προέρχεται από αυτά και μόνον, όπως είναι τὰ Άννα, Μαρία, Βασίλειος (καί Βασιλεία ἢ Βασιλική), Γεώργιος (καί Γεωργία), Ἰωάννης (καί Ἰωάννα), Κωνσταντῖνος (καί Κωνσταντίνα), Παναγιώτης (καί Παναγιώτα).

Ἔχουμε δηλαδή ἓνα ὄνομα ἀνά πολλές χιλιάδες ἄτομα, ἐνῶ ἡ ὀνοματοδοσία ἀπό τόν χῶρο τῶν ἐξόχων ἀρχαιοελληνικῶν ὀνομάτων τελεῖ ἀκόμη κατά τό πλεῖστον ὑπό ἀπαγόρευσιν, ὡς ...ἐπικίνδυνη γιά τήν καθεστηκυῖα τάξι!!!

Ὅποια θλιβερή κατάληξις!

Ἡ ἀτυχής ἱστορική συγκυρία, ἡ ὁποία ἔφερε ἀντιμετώπους τίς δυνάμεις τῆς ἀμφισβήτησεως καί τόν γίγαντα Ἑλληνισμό, ὠδήγησε σέ μία ἄνιση πάλη, πού κατέληξε εἰς βάρος τοῦ δευτέρου, μέ ὀδυνηρά γι' αὐτόν ἀποτελέσματα.

Ἀδύναμοι ὡς ἐκ τούτου καί ἀφωπλισμένοι πνευματικά οἱ Ἕλληνες ἐπί πολλοῦς αἰῶνες, κατήντησαν σήμερα νά ἀγνοοῦν ἢ νά ἀποστρέφονται τὰ καταλλιτεχνικά ἀριστουργήματα τῶν σοφῶν δημιουργῶν – προγόνων τους – καί ἔχουν μεταβληθῆ σέ ἀπλοῦς χρήστες ξένων προϊόντων καί ὑποπροϊόντων εὐτελοῦς ἀξίας.

Στούς λόγους ἀκριβῶς αὐτούς ὀφείλεται καί τό εξαμβλωματικό (= τερατόμορφο), ἑτερόκλητο (= ἀνομοιογενές, διαφόρου προελεύσεως) σύγχρονο κρᾶμα ὀνομάτων, ὅπως ἔχει τελικῶς διαμορφωθῆ, δηλαδή ἐβραϊκῶν, ρωμαϊκῶν, εὐρωπαϊκῶν,

**ἀρχαίων ἑλληνικῶν, βυζαντινῶν, χριστιανικῶν καί
παρεφθαρμένων νεωτέρων, τό ὅποιο εἶναι ἡ ἀποθέωσις τοῦ
παραλογισμοῦ καί συνάμα δεῖγμα ὑπερτροφικῆς μωρίας,
διαστροφῆς, ἐκπεσμοῦ καί ἀθλιότητος!**

Ὅμως «τά πάντα ρεῖ», κατά τόν γνωστόν σιδηροῦν κανόνα.
Καί ἐπειδή ἐσχάτως διανύουμε ὄντως καί στό ἐσωτερικό τῆς χώρας
μας περίοδο αὐτογνωσίας, δέν συγχωρεῖται οἰαδήποτε ὑποχώρησις
ἢ συμμόρφωσις σέ «ἄνωθεν» ἐπιταγές.

Δέν μᾶς χρειάζονται καί ἄλλες πλαστές ταυτότητες. Δέν τίς
θέλουμε· ἀρνούμεθα νά τις δεχθοῦμε...

Οἱ ἰδιαιτερότητές μας

Μεγάλη τιμή μᾶς ἐπεφύλασσε ἡ τύχη μέ τό νά γεννηθοῦμε στήν Ἑλληνίδα γῆ.

Ἐδῶ ὁ νοῦς καί ἡ ψυχή λειτουργοῦν μέ ἐξαιρετική καθαρότητα καί σφρίγος ἀδιάλειπτο, φθάνοντας στήν τέλεια ἔκφρασί τους, ὑπό ἓνα ἥλιο λαμπρό καί τήν εὐεργετική εὐκρασία τοῦ φυσικοῦ τους κλίματος.

Ὁ χαρισματικός Ἑλληνικός Λόγος ἐδημιούργησε ἐδῶ ἀθάνατους θεούς, στούς ὁποίους ἔδωσε ὀνόματα μέ μυστηριακή ἔννοια καί σημασία, καθώς καί πλῆθος ὑψηλῶν ἄλλων ἐνοιῶν, πού ἀνεφέροντο σέ ὄλο τό φάσμα τῶν δραστηριοτήτων καί τῶν πνευματικῶν ἀναζητήσεων τοῦ Ἑλληνος ἀνθρώπου.

Οἱ Ἕλληνες, προικισμένοι μέ τίς ἀρετές τους καί μέ τήν καταπλήσσουσα δύναμι τοῦ Πνεύματός τους, ἐπροχώρησαν σέ μία εἰς βάθος θεώρησι τοῦ κόσμου, μέ ἀπόλυτο σεβασμό στούς θεῖους νόμους καί στούς κανόνες πού οἱ ἴδιοι ἐθέσπισαν, γιά τήν ἁρμονική λειτουργία ὅλων τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν καί τήν ἠθική τελείωσί τους.

Παραλλήλως ἐδημιούργησαν ἓνα ἄριστο μέσον ἐπικοινωνίας καί ἐκφράσεως, τή γλῶσσα τους. Τήν εὐφωνη, τήν εὐηχη, τήν

πληρέστερη, τή μουσικώτερη και τήν περισσότερον εύελικτη έξ όλων τών γλωσσών.

Αυτές οι διαιώνιες άξιες και άρχές, που έσφυρηλάτησεν ή έκπληκτική διάνοια τών Έλλήνων διά μέσου τών χιλιετιών, είναι ο δικός μας πλούτος. Είναι αυτές που παραμένουν έσαεί μοναδικές Μούσες και Χάριτες σαγηνευτικές, θεόπεμπτες.

Τό λυπηρό, παρ' όλα αυτά, είναι ότι δέν έλκύουν τήν προσοχή τών πολλών νεοελλήνων δέν τούς θέλγουν, δέν τούς συγκινούν, διότι δέν προσεπάθησαν ποτέ τους νά τίς πλησιάσουν. Πιθανώς λόγω άγνοίας ή άπλης άποστροφής ή μεταλλαγής τών συνειδήσεων.

Ό,τι και αν συμβαίνει, είναι άναμφισβήτητα δείγμα θλιβερής κενότητας τό νά τίς άγνοή κανείς και νά «έρωτοτροπή», κάποτε και έπιδεικτικά, μέ κάποιες άλλες φτιασιδωμένες, άποκρουστικές «Σειρήνες».

Όταν όλοι, οι του Όραίου και του Όρθου Λόγου έραστές, εκφράζουν άνεπιφύλακτα τόν θαυμασμό τους για όλα άνεξαιρέτως τά έπιτεύγματα του έλληνικού φωτός και έρχονται έδω άπρόσκλητοι, εύλαβεΐς προσκυνητές του, δέν μās περιποιεί ιδιαίτερη τιμή τό νά άναζητούμε καινούργια πρότυπα. Δέν έχουμε λόγους άλλωστε νά μιμούμεθα κανένα ή νά ζητούμε ξένες

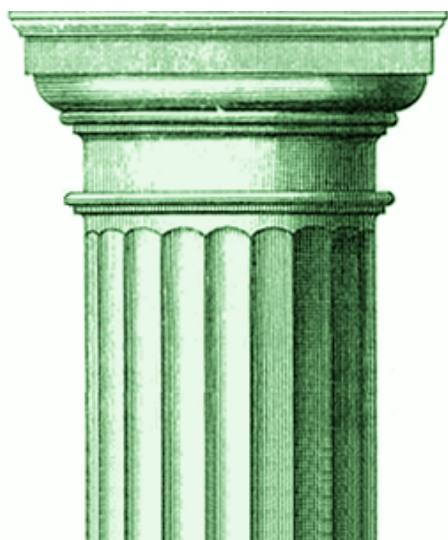

"ἀμφιέσεις", ἀκαλαίσθητες καί εὐτελείς προκειμένου νά ἐπιδειχθοῦμε.

Ἐμεῖς, πού ἀγγίξαμε τήν τελειότητα σέ ὅλες τίς μορφές τῆς ἐκφράσεώς της; Ἐμεῖς, πού ἐδώσαμε τόν πολιτισμό μας προῖκα στήν ἀνθρωπότητα;

Τῆς Ἱστορίας καύχημα,
ἐδῶ εἶναι οἱ Παρθενῶνες
κι' ἐδῶ εἶναι τοῦ Πνεύματος
οἱ μυροβόλοι ἀνθῶνες.

Ἡ πίστις κατά συνέπειαν στή σημασία τῶν ἰδιαιτεροτήτων μας αὐτῶν προβάλλει ὡς ἱστορική ἐπιταγή καί ἡ συμβολή τοῦ καθενός μας ὀφείλει νά διαπνέεται ἀπό τόν κόσμον τῶν ἰδεῶν καί τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, μέ γνῶσι καί συνέπειαν καί μέ κυρίους ἄξονες τήν ἔννοια τῆς Πατρίδος, τήν ἀξία τῆς Γλώσσας, τή σπουδαιότητα τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

Ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις, κρίσεις καί πληροφορίες

(Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», τεύχος 242, Φεβρουαρίου 2002)

1. Τό «δίτερμα» στήν ὀνοματοδοσία τοῦ βαπτίσματος

α. «Κύριε διευθυντά,

Στό τελευταῖο τεύχος τοῦ ἐκδιδομένου ὑπό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν περιοδικοῦ «Τόλμη» ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος δίδει ὁδηγίες γιά τή σωστή τέλεση τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως καί μεταξύ ἄλλων ὁρίζει ὅτι τό ὄνομα πού δίδεται στό παιδί πρέπει νά εἶναι χριστιανικό «καί μόνον διά συντήρησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας δίδονται καί ὀνόματα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας».

Ἐάν καλῶς ἀντελήφθην, ὁ Μακαριώτατος ἐννοεῖ ὅτι τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα εἶναι ἀναχρονιστικά λόγω «Καινοῦ Ἀνθρώπου», ἀλλά μερικά ἔγιναν χριστιανικά λόγω μεταλλάξεως, καταργουμένου τοῦ παρελθόντος. Ὅμως ὅλα μπορεῖ νά τά κάνη ὁ Θεός ἐκτός τοῦ νά ἀλλάξη τό παρελθόν! Ἄλλ' ἐδῶ ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ ἓνα σχόλιο.

Ὁ Ὅμηρος (στήν Ἰλιάδα του) στόν περίφημον ἀποχαιρετισμό τοῦ Ἑκτορος καί τῆς Ἀνδρομάχης ἐκφράζει ὅ,τι βαθύ καί αἰώνιο ὑπάρχει στήν ψυχή τῶν ἀνθρώπων, τόν ἔρωτα μεταξύ ἀνδρός καί γυναικός καί τήν ἀγάπη αὐτῶν πρὸς τὰ τέκνα των. Ἡ κοινωνία τοῦ Ὀμήρου παρῆλθε, ὁ ἔρωτας ὅμως μεταξύ Ἑκτορος καί Ἀνδρομάχης καί ἡ ἀγάπη αὐτῶν πρὸς τόν υἱό των Ἄστύνακτα οὔτε ἦταν οὔτε θά γίνη ποτέ... ἀναχρονισμός· κι' ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ὅσον ὑπάρχουν ἄνθρωποι νοῦν ἔχοντες, θά συγκινουῦνται καί θά πλουτίζουν τήν ψυχή των μέ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα θά ἀντλοῦν ἀπό τέτοια ὑπέροχα – θεϊκά τολμῶ νά πῶ – κείμενα τοῦ λαμπροῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ μας. Καί τὰ ὀνόματα θά γίνονται σύμβολα.

Στήν Γραφή, ἄς μέ συγχωρῆ ὁ Μακαριώτατος, δέν βρῆκα ἐκτός τῶν ἑλληνοποιηθέντων ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς, ὀνόματα κατάλληλα κατά τή γνώμη μου γιά Ἑλληνας καί Ἑλληνίδες, ἄν καί φέρομε μερικά ὡς Ἐμμανουήλ, Μιχαήλ, Δαυίδ. Ἀλλά νά δίνουμε ὀνόματα ὡς Ἰούδας, Ἐφραΐμ, Ἐσρώμ, Σολομών, Οὐρίας,

Βοός καί Ρούθ, Ραχάβ καί Θάμαρ, ἔστω καί ἄν τῆς τελευταίας τό δακτυλίδι, πού ὡς πόρνη ἔλαβε ἀμοιβή, εὐλογῆται κατά τόν χριστιανικό(;) γάμο, νομίζω δέν ταιριάζει, πάει πολύ. Ἴσως ἰσχυρισθῆ κάποιος ὅτι μᾶς ταιριάζουν τά εὐῆχα Ἀββακούμ, Μαλαχίας καί Αὐνάν. Ἴσως! (Παρακαλῶ μὴ παρεξηγηθῶ γιά τό τελευταῖο, διότι Αὐνάν σημαίνει δυνατός). Ἐρρωσθε.».

Μετά τιμῆς

Γ.Η.Κ.

Ἀθῆναι

β. «Κύριε διευθυντά,

Τόν τελευταῖο καιρό τό ὀρθόδοξο ἱερατεῖο, αἰσθανόμενο τόν κίνδυνο τῆς ἀποδυναμώσεώς του, μετεξελίσσεται σέ δήθεν φορέα τοῦ ἑλληνικοῦ ἐθνικισμοῦ. Τί γέλιο, τί παραλήρημα, ὅπως θά ἔλεγε καί ὁ νεοπλατωνικός Πορφύριος ἐάν ζοῦσε καί ἔβλεπε τόν νῦν ἀρχιεπίσκοπο νά γίνεται ὁ νοῦμερο ἓνα ὑπερασπιστής τῶν ἐθνικῶν μας ἰδιαιτεροτήτων.

Διά τοῦ λόγου τό ἀληθές ἀρκεῖ νά ἀναφέρω τήν ἔνταξη σαράντα περίπου ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων στό ἑορτολόγιο τῆς Ἐκκλησίας. Φυσικά ἡ ἀγιοποίηση τῶν «εἰδωλολατρικῶν» ὀνομάτων ἀποσκοπεῖ στή γενικώτερη προσπάθεια συνταύτισης τῆς ὀρθοδοξίας μέ τόν Ἑλληνισμό: Ἀθηνᾶ, Ἀντιγόνη, Ἀρίβοια, Ἀσπασία, Ἀφροδίτη, Διώνη, Δωδώνη, Ἐρασμία, Ἐρατώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Θεανώ, Θεονόη, Καλλιρρόη, Καλλίστη, Κλειώ, Κλεονίκη, Κλεοπάτρα, Λαμπρώ, Μελπομένη, Οὐρανία, Πανδώρα, Πηνελόπη, Πολύμνια, Πολυνίκη, Σαπφώ, Τερψιχόρη, Τρωάς κ.ἄ.

Ἔτσι λοιπόν ἔχουμε τήν εὐχαρίστηση ὕστερα ἀπό χίλια πεντακόσια περίπου χρόνια ἀφορισμῶν ἡ Ἐκκλησία «μας» νά ἀποδέχεται τελικῶς καί κάποια ἐλληνικά ὀνόματα πλάϊ στά ἐξ ἀρχῆς ἰουδαϊκά. Ποιός λέει ὅτι ἡ ὀρθοδοξία μας δέν ἔχει ἐθνικό φρόνημα;».

Μετά τιμῆς
Πίνδαρος Μακεδῶν
Θεσσαλονίκη

(Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», τεύχος 250, Ὀκτωβρίου 2002)

2. Ὄνομα και πράγμα

Τά ὀνόματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦσαν περιγραφικά τῶν χαρακτήρων τους.

«...Ὁ ἀείμνηστος Ἡλίας Τσατσόμοιρος στήν «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας» (ἐκδ. «Δαυλός», 1991) γράφει: «**Τά πράγματα ἔχουν ὀνόματα σύμφωνα με τή φύση τους, καί δέν εἶναι πάντα ὁ καθείς δημιουργός ὀνομάτων, ἀλλά μόνον ἐκεῖνος πού ἀποβλέπει νά θέτη γιά κάθε πράγμα τό φυσικό του ὄνομα καί δύναται νά ἀποτυπώνη τήν μορφή αὐτοῦ στά γράμματα καί στίς συλλαβές**».

Τά ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων ἔχουν βαθειά σημασία καί ἐπιδροῦν ἐπί τοῦ φέροντος αὐτά. **Ἀλέξανδρος** προερχόμενος ἐκ τοῦ ἀλέξω + ἀνήρ, ἐπί παραδείγματι, δέν εἶναι ὁ διώκων τοὺς ἄνδρας, ὅπως ἐσφαλμένα διδαχθήκαμε. Τό ἀλεξικέραυνο δέν διώκει τόν κεραυνό, τό ἀλεξιβρόχιο δέν ἀποδιώκει τήν βροχήν οὔτε τό ἀλεξήλιο διώκει τόν ἥλιον, ἀλλά μᾶς προστατεύουν ἐξ αὐτῶν. Τό ῥῆμα ἀλέκω ἢ ἀλέξω (λεξικά Α. Γιάνναρη καί Liddell & Scott)

σημαίνει άμύνω, προφυλάσσω, υπερασπίζω. Τούτου ένεκεν **Άλέξανδρος** καλείται ό προφυλάσσω, προστατεύων τούς άνδρες (δηλ. προστάτης τών προστατών), πού φύσει και θέσει είναι οι άνδρες, προστάτες γυναικοπαίδων, άσθενών και αδυνάτων. Τήν άπό πολλών έτών άποψί μου αυτή έπεβεβαίωσε η περικοπή περί τής θυγατρός του Πριάμου, μάντεως **Κασσάνδρας**, πού «έκαλείτο και **Άλεξάνδρα** έκ του άλέξειν (= προστατεύειν) τούς άνδρας διά τών χρησμών»...

...Η διάσωσης τών όνομάτων τών 121 μνηστήρων (τής Πηνελόπης) άπό τον Άπολλόδωρο («Βιβλιοθήκη Ίστορική», Β 26-31), η παράθεσις και άνάγνωσις τούτων ώς και τών όνομάτων τών τριών Σειρήνων (θυγατέρων του Άχελώου και τής Μελπομένης, μιās έκ τών Μουσών) μάς παρέχει έπίσης καταπληκτικές πληροφορίες, νοηματικές και ιστορικές. Κατά τήν Όδύσεια (νομοτελειακώς) ηγέτης τών μνηστήρων ήτο ό Άντίνοος ό Εύπειθεος έξ Ίθάκης. Δηλαδή Άντίνοος είναι ό αντίθετος εις τον νοΰν, ό άνους, πού προσέβαλε τούς θείους και ανθρωπίνους νόμους και θεσμούς, τον ηγεμόνα και τήν βασίλισσαν σύζυγον του· πού διετάραξε τήν ισορροπία και ώδήγησεν εις τον όλεθρον τον έαυτόν του και τούς υπέρ έκατό μνηστήρες, τό άνθος τών τεσσάρων νήσων. Δυστυχώς δέν διδάχθηκε νά είναι νομοταγής όπως ό πατήρ του, όπερ μαρτυρεί τό πατρώνυμον Εύπειθεος. Εις τήν έλληνικήν

ὀνοματολογίαν ὀνόματα μέ δεύτερο συνθετικό «νοῦς» ἔχομε τόν Ἀλκίνοο (= ἰσχυρός νοῦς, σὺφρων βασιλεύς τῶν Φαίακων), τήν Ἴφινόη (= ἰσχυρά νόησις), τόν Ἴφίνοο καί τήν Σειροῖνα Πεισινόη...

Οἱ τρεῖς Σειροῖνες, **Ἀγλαόπη**, **Θελξιέπεια** καί **Πεισινόη** ἔχουν διαφορετική μεταξύ των ἔννοια, συνδεομένη ἀπολύτως μεταξύ των. Ἔτσι ἡ ἀοιδός Ἀγλαόπη, (ἀγλαῆς ὄψεως, δηλαδή λαμπρᾶς, ὥραίας) ἦτο πανώρια καλλονή, ἀλγηδῶν τῶν ὀφθαλμῶν, κατά τήν ἔκφρασι τοῦ Μεγίστου Ἀλεξάνδρου γιά τίς γυναῖκες τοῦ Δαρείου. Ἡ αὐλωδός Θελξιέπεια εἶναι ἡ γλυκύλαλος, ἡ θέλγουσα διά τῶν ἐπῶν ἢ ὠδῶν, πού μαγεύει τά ὄτα· ἡ δε κιθαρίστρια Πεισινόη διέθετε τήν πειθῶ τοῦ νοός, δηλαδή ἔπειθε τούς νόες τῶν ναυτικῶν εἰς ὅ,τι τούς ὑπηγόρευον αὐτές οἱ τρεῖς Σειροῖνες μέ τά ἀκαταμάχητα θέλγητρα των. Πανωραία ἡ μία μέ τήν λάμπουσα καλλονή, γλυκυτάτη στήν ὀμιλία καί τίς ὠδές ἡ δευτέρα καί Πεισινόη ἡ τρίτη, ἡ διαθέτουσα τήν ἀκαταμάχητη πειθῶ τῶν νόων τῶν βροτῶν.»...

Κωνσταντῖνος – Εὐστάθιος Γεωργανᾶς

(Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», τεύχος 281, Ιουνίου 2005)

3. Ἡ περιπέτεια τῶν ὀνομάτων τῶν Ἑλλήνων

«Τό ἐνδιαφέρον μου κατ' οὐσίαν γιά τά κύρια ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων ξεκινᾷ ἀπό τό ἐπώνυμό μου. Σχεδόν μισόν αἰῶνα πρῶν καθηγητής μου στήν Ἱατρική, μή δυνάμενος νά τό καθαροδιαβάση, τό πρόφερε χλευαστικά. Θεώρησα ὕβριν δεινήν νά μή ἀσκήσω ἄμυνα καί τόν διώρθωσα εὐγενικά. Κάτι πού δέν μοῦ συγχώρησε, παρ' ὅτι ἡ Ἐξουσία δέν πρέπει νά ἐξαντλή τή δύναμί της πρὸς τά κάτω.

Ξεκίνησα λοιπόν ἀπό τή φράσι τοῦ Ἀριστοκλέους (Πλάτωνος): **«Ὅς ἐπίσταται τῶν ὀνομάτων ἐπίσταται καί τῶν πραγμάτων»**. Ὁ Ὅμηρος ἐδήλωνε: **«Ἄλλ' ἐπί πᾶσι τίθενται (ὀνόματα) ἐπὶ κεν τέκωσι τοκῆς.»** («Ὀδύσεια», θ 554 – 555). [Σέ ὅλους τίθενται ὀνόματα ἀπό τούς γονεῖς, ὅταν τούς γεννήσουν]. Ἀποτελοῦν σημεῖον ἀναγνωρίσεως καί γίνονται σύμβολο ταυτότητος. Τό ὄνομα λοιπόν δέν εἶναι αὐθαίρετο, εἶναι οὐσιαστική ἔννοια. Ἔτσι δίνοντάς το φέρουμε τήν οὐσία τοῦ

ονομαζομένου στην επιφάνεια. **Τά έλληνικά κύρια όνόματα έχουν ώραία - σπουδαία σημασία αλλά και βαρυσήμαντη. Άπ' όπου και άν προέρχονται, αποτελούν ύμνο πνευματικών, σωματικών αλλά και ήθικων άρετών. Ακόμη ύποδεικνύουν έξαρσιν ίκανοτήτων, πού εΐναι κοινωνικώς ώφέλιμες.**

α. Ύψηλές έννοιες στά έλληνικά όνόματα

Μπορούμε νά τά διακρίνωμε είτε κατά ομάδες είτε ως άπλᾶ ή σύνθετα. Σημαίνουν: άνδρεϊον - ίσχυρόν - δυνατόν, δηλούμενα μέ συνθετικά τους τίς λέξεις άνδρεϊος, σθένος, άλκή, μένος, λέων κλπ. Άλλα άπηχούν προσδοκίες γονέων ως πλούτη - ρητορική - άγάπη - λογική κλπ. Άλλα σημαίνουν θεϊκή προέλευσι. Άλλα σημαίνουν ένδοξος: φήμη - δόξα - κλυτός. Άλλα λάμπων και φωτεινός και έκφράζονται μέ λέξεις όπως: λύκ- (ή λύκη = φώς, σέλας), -μήνη κλπ. Άλλα σημαίνουν ήγεμονικός, δηλούμενα μέ λέξεις: Μέδων - Κρέων - Άρχων - Ήγεμών κλπ. Άλλα, μέ τό επίρρημα εϋ, δηλοϋν τόν καλόν χαρακτήρα ή τήν καλή ψυχή. Άλλα δηλώνουν νικητήν τόν άριστο - πολύτιμο - σώφρονα - δώρο θεοϋ - χαριτωμένο - έντιμο - έχοντα ώραίους όφθαλμούς κλπ. Άλλα δηλοϋν μέ συνθετικά τους τίς λέξεις δήμος ή λαός, τόν προερχόμενον εκ λαοϋ ή ένδιαφέροντα

τόν δήμο. Ἄλλα μέ συνθετικό τήν λέξιν ἵππος δηλοῦν ἱππότη - ἱπποτικό, ἀρματηλάτη κλπ., ὡς καί τόν προερχόμενον ἀπό ὑψηλό γένος. Ἄλλα δηλοῦν τόν ἀφωσιωμένον εἷς τινα. Ἀκόμη δηλοῦν τόν ἀγνόν - ταχύν - μέγαν - πειστικόν - καταστροφικόν - πύρινον - τρομερόν - δραστήριον - ξανθόν - φορέα ἀγαθῶν - θαρραλέον - ἠρωϊκόν - ὀρμητικόν - ἀλησιμόνητον - ἱερόν - ὀλύμπιον - νομοταγῆ - πλούσιον - ἀγγελικόν κλπ.

Τά ὀνόματα ἐπιδιώκουν τήν ἐπιτυχία σκοποῦ ὑψηλοῦ ἢ ὠφέλιμου, ὡς δημιουργηθέντα ἐκ ψυχολογικῶν ἐλατηρίων. Ὅταν προσφέρωμε ἓνα εὖηχο καί μέ ὠραία σημασία ὄνομα, ἐκδηλώνομε καλωσύνη - στοργή καί προσφέρωμε ἓνα πολύτιμο δῶρο γιά ὅλη τή ζωή τοῦ νεαροῦ πλάσματος. Οἱ πρόγονοί μας τόνιζαν: «*Τό εὐφημεῖν ἀεί εἰς ἀγαθόν ἄγει*» («καλομελέτα καί ἔρχεται» θά λέγαμε σήμερα). Μέ τή συνειδητοποίησι τῆς σημασίας τοῦ ὀνόματος - μέ τόν χρόνο - ὁ φέρον μπορεῖ νά προσπαθήσῃ νά φανῆ ἀντάξιος. Οἱ δημιουργοί τῶν ὀνομάτων ἐπεδίωξαν ὑψηλοῦς σκοπούς. Τήν ἄγνοιαν ἀκολούθησε ζημία ἀτομική καί κοινωνική. Ἡ γνώσις τῆς σημασίας τῶν ὀνομάτων ἄς ὀδηγῆ στήν ἐκλογή τοῦ καταλληλοτέρου καί ἄς ἀποτελέσῃ εὐγενῆ προσπάθεια πρὸς βελτίωσι τοῦ χαρακτήρος. Συνήθως παραπλεύρως τοῦ ὀνόματος παρετίθετο τό πατρωνυμικό. Ἐξ ἐπιγραφῶν ὅμως ἐκ Μακεδονίας

παρατηρούμε ότι αναγράφεται τό μητρωνυμικό καί συνάγομε συμπεράσματα για τή θέσι τῆς γυναικός σ' αὐτήν.

Στήν πορεία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ὁ μόνος χῶρος ποῦ διατηρεῖ τά ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα – ἀδιακόπως – φαίνεται νά εἶναι ὁ χῶρος τῆς Κύπρου. Λέγεται πῶς στούς ὄρεινούς της ὄγκους διατηρεῖται ἀκόμη ἡ Ὀμηρική διάλεκτος. Καί φυσικά τονίζεται στό τέλος τῶν λέξεων τό σύμφωνο **ν** (ὅπου ὑπάρχει) ἀπό ὅλους. Πληροφοροῦμαι πῶς μέ τόν σημερινό διαφωτισμό ἄρχισαν νά δίδονται τώρα ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα στόν ἑλλαδικό χῶρο.

Μέ ἐγκύκλιο τό Πατριαρχεῖο ἀπαγόρευσε τήν ὀνοματοθεσία ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων, θεωρῶντας τήν ἀθεϊστική ἐνέργεια. Στήν Κύπρο γύρω στό 1900 – μέ τήν ἴδρυσι ὄλο καί περισσοτέρων σχολείων – ἄρχισαν νά ἀναζητοῦν τίς ρίζες των, καί στό πλαίσιο αὐτό ἡ ὀνοματοθεσία τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων ἦτο πολύ σύνηθες φαινόμενο. Οὐδέποτε ἐκδόθηκε στήν Κύπρο συνοδική ἐγκύκλιος εἴτε ὑπέρ εἴτε κατά τῆς ὀνοματοθεσίας.

Ἡ ὀνοματοθεσία στούς Ἑβραίους ἐγένετο ἐν συνδυασμῷ μέ τήν περιτομή. Στόν Χριστιανισμό – τό Εὐχολόγιο τῆς Ἐκκλησίας – θέλει τή μαῖα – τήν ὀγδὴ ἡμέρα – νά προσάγη τό βρέφος στήν πύλη τοῦ ναοῦ – ὄχι ἐντός, καθότι ἀβάπτιστον – γιά νά κατασφραγισθῇ ἀπό τόν ἱερέα μέ ὄνομα ἀποδεκτό ἀπό τοὺς γονεῖς, ἀλλά καί ἀπό τόν σεβαστό κύκλο τῶν ἁγίων. Ἡ προϋπόθεσις αὐτή δημιουργεῖ τό

σοβαρό ἐρώτημα: **Πόσοι ἐκ τῶν Ἑλλήνων σήμερα ἀκούουν σέ καθαρά ἑλληνικό ὄνομα; Πῶς δηλώνεις ἀκόμη Ἑλληνα φέροντας ἰουδαϊκό ἢ ρωμαϊκό ὄνομα; Καί σέ ποιόν θά καταλογίσῃς τήν εὐθύνη, ὅταν ἡ ἡλικία τοῦ βαπτιζομένου δέν ἐπιτρέπη ἀντίδρασι;**

Συμπληρώνονται δυόμισι δεκαετίες ἀφ' ὅτου ἐξεδόθη ὁ «Δαυλός» καί «ἐρρίφθη ὁ σπόρος» μιᾶς πνευματικῆς ἐπαναστάσεως. Ἄρχισε ἐκ νέου ἡ ἀναζήτησις ἀρχηγόνων ριζῶν καί ἡ ἐπανεκτίμησις, ἡ ἐπανελλήνισις. Εἶναι φαινόμενο πού σπανίως ἐπαναλαμβάνεται τά τελευταῖα δύο χιλιάδες χρόνια. Φαίνεται πῶς ἄρχισε ἤδη ἀραιά ἡ βλάστησις καί ἡ ἀνάστασις ἐλπίδων. Ὁ μετέπειτα χρόνος θά καταδείξῃ τήν πορεία.

Κάποτε ἡ ἐπιλογή ὀνόματος συνεδέετο μέ ἔθιμα, προλήψεις καί δεισιδαιμονίες. Στήν ἀρχαία Ἑλλάδα ἐφηροῦντο ἡ ἐπέτειος τῆς Δεκάτης, ὡς σπουδαιότερα τῶν ἑορτῶν τῶν ἀναφερομένων στή γέννησι. Στίς πτωχότερες οἰκογένειες συνδουαζόταν μέ τά Ἄμφιδρόμια. Κατά τήν Δεκάτην ἐτελεῖτο στό σπίτι ἡ τελετή τῆς ὀνοματοδοσίας παρουσία συγγενῶν καί φίλων, πού ἔφεραν τά γενέθλια δῶρα ἢ ὀπτῆρια (ἐφ' ὅσον τότε πρωτόβλεπαν τό νεογέννητο). Ἐδίδετο τό ὄνομα τοῦ βρέφους καί ἐπακολουθοῦσαν θυσίαι ἀναίμακτοι καί παράθεσις δείπνου μέ συμπόσιο μέχρι πρωΐας. Στό πρῶτο ἀπό τά ἄρρενα ἢ θήλεα τέκνα ἔδιδαν τό ὄνομα τοῦ παπποῦ ἢ τῆς γιαγιάς ἀπό τήν πλευρά τοῦ πατέρα.

Ἀφ' ὅτου ὁ Χριστιανισμός κατέστη ἐπίσημη θρησκεία τοῦ κράτους προτιμῶνται τὰ χριστιανικά λεγόμενα ὀνόματα. Πολύ περισσότερο δέ ὅταν ἡ ἐντολή ἦταν: «ἐς ἔδαφος φέρειν» τόν Ἀρχαιοελληνικό Πολιτισμό. Τότε ἡ θύραθεν Παιδεία ἦταν ἀπόβλητη καθώς καί τὰ ἐξ αὐτῆς προερχόμενα ὀνόματα. Μετά τήν πτώσι τοῦ Βυζαντίου ἦταν λογικό νά προέρχονται τὰ ὀνόματα ἐκ τοῦ χώρου της. Ἄγνωστο παραμένει ἀκόμα – γιά μένα – πότε ὑπεισηλθαν τὰ ἰουδαϊκά. Ἐπί παραδείγματι: Πῶς μετετρέπη ὁ προφήτης Ἡλίας σέ ἅγιον Ἡλίαν (ἄη-Λιᾶς!) καί τό ὄνομα Ἡλίας δίδεται ὡς χριστιανικό; **Ἄξιοπρόσεκτο – ἕως περίεργο – παραμένει τοῦτο: Ἐνῶ ἀπαγορεύονταν τὰ ἀρχαιοελληνικά ὀνόματα ὡς εἰδωλολατρικά (ἀδικαιολογήτως) αὐξανόταν συνεχῶς ὁ ἀριθμός τῶν εἰσερχομένων ἰουδαϊκῶν.** Μία ἐπίσκεψις στό ἑορτολόγιο θά μέ ἐπαληθεύση. Περισσότερο δέ ἡ σύγκρισις μέ παλαιότερο ἡμερολόγιο. Τοῦτο ὁμοιάζει μέ τήν κοσμοθεωρία τῆς πρῶην σοσιαλιστικῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, πού ἐνῶ ἔκλεισε – μέ τήν ἐπικράτησί της – ὅλες τίς χριστιανικές ἐκκλησίες, παραδόξως αὔξησε τόν ἀριθμό τῶν ἰουδαϊκῶν συναγωγῶν! (Ἡ παραδοξολογία συνεχίζεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, πού τήν «χριστιανική συμπεριφορά» διασώζουν(!) οἱ χριστιανομαρξιστές καθώς καί οἱ χριστιανοακροδεξιό...).

Αρχαιοελληνικά ὀνόματα ἐδίδοντο λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐθνεγεροσία. Ἔχοντας ἐμπρὸς του τὸν Ἄνδροῦτσο, ἀπορεῖ ὁ Ἀλῆ πασᾶς: «Ἐσένα, μπρέ, σέ λένε Ὀδυσσέα. Οἱ φίλοι σου ἔχουν ἀρχαῖα ὀνόματα. Τί ἐτοιμάζετε;». Παρατήρησα ἐπίσης πὼς κύρια ἀρχαιοελληνικά ὀνόματα διειρηθήσαν ὡς ἐπώνυμα.

β. Ἐκκλησιαστικὲς περὶ ὀνοματοθεσίας ἐγκυκλίαι

Τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα – μὲ ἐγκυκλίους της – ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δεικνύει τὴν πορείαν τῆς ὀνοματοθεσίας.

«Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους: Παράγραφος 4 ...εἰς καὶ μόνον ἀνάδοχος, ὀρθόδοξος καὶ ἓν μόνον ὄνομα νά δίδεται εἰς τὸν βαπτιζόμενον ἄνευ καθορισμοῦ προελεύσεως.» (29-10-1903, Ἀριθμὸς πρωτ. 2550). *«Ἐν μόνον ὄνομα καὶ δὴ ἐορταζομένου Ἁγίου δίδεται τοῖς βαπτιζομένοις νηπίοις.»* (Ἀριθ. πρωτ. 582/1-3-1994) (Ἐδῶ γίνεται σαφὴς προσδιορισμὸς προελεύσεως). Τὴν ἐπομένη διευκρινίζει: *«Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 797 (4-11-1874) ἀπηγορεύθη κατὰ τὴν βάπτισιν νά δίδωνται περισσότερα τοῦ ἑνὸς ὀνόματα πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως καὶ ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις... ὅπως καθοδηγῶσι τοὺς γονεῖς καὶ*

ἀναδόχους, τὰ δὲ ὀνόματα νὰ εἶναι ἐκ τῶν ἐορταζομένων Ἀγίων. (Παραμένει ὁ προσδιορισμός). Διευκολύνουν ἔτσι: 1. τὸν ἐορτασμόν τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς, 2. ἔχει ὁ χριστιανὸς τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν βίον τοῦ Ἀγίου, 3. ἔχει ἀφορμὴν νὰ προσφεύγῃ εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἀγίου καὶ νὰ καλλιεργῇ εὐλάβειαν». (Ἄριθ. πρωτ. 583/2-3-1994).

Οἱ πληροφορίες γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἐμφάνισι τῶν θέσεων αὐτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, πού μοῦ ἔλειπαν, ἦρθαν τελικῶς μέσα ἀπὸ τὸ Διαδίκτυο καὶ ἔλυσαν κάθε ἀπορία μου. Παραθέτω κάποια ἀποσπάσματα:

«...Κανεῖς δὲν πρέπει στὰ παιδιά του τῶν (Ἑλλήνων) προγόνων νὰ καλῆ τὰ ὀνόματα τοῦ πατέρα, τῆς μητέρας, τοῦ παπποῦ καὶ τοῦ προπάππου, ἀλλὰ αὐτὰ τῶν Δικαίων (τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης).» (Ι. Χρυσόστομος, «Περὶ κενοδοξίας καὶ πῶς δεῖ τοὺς γονεῖς ἀνατρέφειν τὰ τέκνα» (690) 541. 65).

γ. Ἡ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων θέσις

Ἡ θέσις δὲ καὶ τὸ πνεῦμα – ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων – γίνονται σαφέστερα κατωτέρω: «...Ἐάν δέ κοιτάξῃς στὰ ἐνδότερα τῶν Ἑλλήνων, θά δῃς τέφρα καὶ σκόνη καὶ τίποτε ὑγιές, ἀλλὰ σάν

τάφος άνοιγόμενος εἶναι ὁ λάρυγγας αὐτῶν, γεμᾶτος ἀκαθαρσίες καί ἰχώρ (ἔμπυο) καί τα δόγματά τους γεμᾶτα σκουλήγια. Ἐμεῖς δέν παραιτούμαστε τῆς κατ' αὐτῶν μάχης...» (Ι. Χρυσόστομος, «Εἰς τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν ἀπόστολον καί εὐαγγελιστήν» 59, 370, 7-11).

«Ὅσο πῖο βάρβαρο ἔνα ἔθνος φαίνεται καί τῆς Ἑλληνικῆς ἀπέχει παιδείας, τόσο λαμπρότερον... Αὐτός ὁ (πιστός) βάρβαρος τήν οἰκουμένην ὀλάκερη κατέλαβε... καί ἐνῶ πάντα τά τῶν Ἑλλήνων σβήνουν καί ἀφανίζονται, τούτου (τοῦ πιστοῦ βαρβάρου τά ἔργα) καθ' ἑκάστην λαμπρότερα γίνονται.» (Ι. Χρυσόστομος, «Εἰς Ἰωάννην» 59. 31. 33).

«Ἑλληνες κλέπται πάσης γραφῆς.» (Κλήμης Ἀλεξανδρείας - Στρωματεῖς, 1.5). Καί τό ἀπίστευτο ἔμπαθές: (Τατιανός, μέγας ἀπολογητής): «Οἱ Ἑλληνες οὔτε εἶχαν οὔτε δημιούργησαν τίποτα δικό τους, ἀλλά ὄλα τά παρέλαβαν ἀπό τοὺς βαρβάρους, μόνο καί μόνο γιά νά προξενήσουν κακό.» («Πρός Ἑλληνας»).

Ἄρνοῦμαι νά συνεχίσω τήν παράθεσιν ἀποσπασμάτων καί ἀναφωνῶ: «Χαῖρε, ἡ τῶν Ἀθηναίων τάς πλοκάς διασπῶσα... Χαῖρε, ἡ τοὺς φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα.»!!! Ποιός λειεγκέφαλος ἐπιμένει στήν ὑπαρξί τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ; Τοῦ ἀξίζει ἡ ...προτροπή: Πρόχην ὀλέσθαι!

(Σημειώσεις δική μας: Ἡ φράσις «Πρόχνη ὀλέσθαι» σημαίνει: νά πέση κατά γῆς καί νά χαθῆ, νά χαθῆ σέ κατάστασι γονατίσματος, δηλαδή σέ ἀθλία κατάστασι καί μεταφορικῶς: νά χαθῆ ἐντελῶς, παντελῶς, τελείως. Πρόχνη· (ἐπίρρ.) = μέ τά γόνατα πρὸς τά ἔμπρός, «στά γόνατα», γονατιστά. Ὀλέσθαι· (ἀπρφ. ἀορίστου β' τοῦ ρ. ὄλλυμαι = χάνομαι).

Ἡ ἀλήθεια πού κρύπτουν τά ὀνόματα δυνατόν νά γίνῃ καί τιμωρός αὐτῶν πού τά προσέβαλαν. **Χαρακτηριστικό παράδειγμα τό ὄνομα Ἰουλιανός: Πολλοί τό συμποφέρουν μέ τό ἐπίθετο «παραβάτης». Ἀσφαλῶς ὅσοι δέν ἀγνοοῦν τί σημαίνει Ἰουλιανός (ἐνδοξος ὡς Ἰούλιος Καῖσαρ) καταλαβαίνουν τί ἦταν ὁ σπουδαῖος αὐτός αὐτοκράτορας - καί τί δέν ἦταν - ὄχι παραβάτης, ἀλλά ἐνδοξος.**

Παρά τήν μακρόχρονη καθιέρωσι (ἀπό τή Μυθολογία) ὀνομάτων στήν ἀρχαιότητα, συνεχῶς ἀνέκυπταν καινούργια. Φειδίας σημαίνει φειδωλός. Πραξιτέλης = δημιουργός τελείου, Ὀδυσσεύς = πολυμαθής, Πηνελόπη = πιστή ἀλλά καί αὐτή πού ὕφαινε καί ἐξύφαινε καί ἄλλα. Ποιός λοιπόν προέβλεψε τίς δυνατότητες τοῦ ὀνοματιζομένου ἀτόμου, ὥστε νά κάμῃ αὐτήν καί ὄχι ἄλλη ἐπιλογή ὀνόματος, πού στή συνέχεια ἐπαληθεύεται;

Ίσως τά μυθικά ὀνόματα ἐδόθησαν μετέπειτα, ὅποτε προσδιορίζουν τά ἄτομα μέ τήν διαγραφείσα πορεία των. Τά ἱστορικά ὅμως; Δέν ἀναφέρομαι βεβαίως στόν Πλάτωνα, πού τό ὄνομά του εἶναι δεύτερο (πλαστό) καί προσδιορίζει τό εὐρύ μέτωπο ἤ στέρνο. Ἄλλωστε καί τό πρῶτο του ὄνομα Ἀριστοκλῆς = ὁ ἔχων ἀρίστην δόξαν, δικαιολογεῖ τήν πορεία του ἕως σήμερα. Ὁ Περικλῆς ὅμως «περιβάλλεται μέ δόξα» καί οὐδείς τό ἀρνεῖται. Τό αὐτό ἀπαντᾶται στήν ἀποκωδικοποίησι καί τῶν ἄλλων ἐλληνικῶν ὀνομάτων ».

Κωνσταντῖνος Ζαρζαμπίδης

(Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», τεύχος 281, Ιουνίου 2005)

4. Ὄνοματοδοσία – Ὄνοματοπλασία

«Ἀπό τή συνέντευξι πού παραχώρησε ὁ ἐξέχων καί συμπαθέστατος καλλιτέχνης **Γιάννης Ζουγανέλης** στὸ «Δαυλό» (τεύχος Νοεμβρίου 2003) σταχυολογῶ: «**Ἐγὼ εἶμαι βαπτισμένος Ἰωάννης, θὰ ἤθελα νά λέγομαι Πλάτων, ἀλλὰ μοῦ ἔδωσαν ἐβραϊκὸ ὄνομα**».

Καί λοιπόν; Τί μᾶς ἐμποδίζει, ἀγαπητότατε κύριε Ζουγανέλη, νά ἀλλάξουμε τὸ ὄνομά μας σέ ἐλληνικό; Ἥ, ἀκόμα καλύτερα, νά πλάσουμε μόνοι μας τὸ ἐλληνικὸ ὄνομα πού μᾶς ταιριάζει, πού μᾶς ἐκφράζει; Ἄς θυμηθοῦμε μόνον ὅτι οἱ προχριστιανικοὶ Ἕλληνες, ἂν καί ἀρκετὰ ἑκατομμύρια τὸν ἀριθμὸν, δέν εἶχαν ἐπίθετα. Πρὸς τί; Εἶχαν τόσα ἑκατομμύρια δυνατότητες συνδυασμῶν λημμάτων, πού, ἂν καί χωρὶς ἠλεκτρονικοὺς ὑπολογιστές, τὸ κάθε νεογέννητο, χάρις στή φαντασία καί τίς ἄριστες ἐτυμολογικὲς γνώσεις τῶν γονέων, ἔπαιρνε τὸ καινούργιο του ὄνομα, μονολεκτικὸ καί εὐήχο, σέ ἀναγνώρισι τῆς ὑπεροχῆς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας ἀνά τὴν ὑφήλιο

καί σέ ἀντιδιαστολή πρὸς τὰ πολυλεκτικά ὀνόματα ἄλλων λαῶν (Κινέζοι, Ἰνδιάνοι, Ἀμερικανοί κλπ.).

Παίρνω γιὰ παράδειγμα τὸ ὑπέροχο ὄνομα «Ἐπαμεινώνδας», πού ἔφερε ὁ πατέρας μου, καί ἐν συνεχείᾳ ὁ γιός μου, στὸν ὅποιον καί τὸ ἀνέλυσα: Ἐπ - ἀμείνων - δᾶς, ἢ δᾶς (ὁ δαυλός) πρὸς τα καλύτερα.

Ἦψιμα πέρυσι, στὰ ἐξήντα μου χρόνια, μοῦ σφηνώθηκε ἡ ἰδέα νά πετάξω τὸ «Βασίλης» πού μέ βάπτισαν καί νά τὸ ἀντικαταστήσω μέ ἕνα νέο, πού ἔπλασα μόνος μου ὡς ἐξῆς: ZE - IN, ἐξ οὗ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καί τὸ ZE - YΣ, καί EPΩN = ἀγαπῶν (σέ ἀνώτερη μορφή - ἡ λέξις ἀγάπη εἶναι ἀνεπαρκής). Τί προκύπτει; ZE - EPΩN = ZEIPΩN. Αὐτονομάστηκα Ζεῖρων καί ἄρχισα νά ὑπογράφω σάν Ζεῖρων: Αὐτός πού ἀγαπάει τή Ζωή καί τόν (φυσικό) θεό της.

Τί θά ἀντιμετωπίσω, ὅταν κάποτε ἐπιστρέψω στήν Ἑλλάδα, δέν τὸ γνωρίζω. Μέ τί διαδικασίες δηλαδή θά μπλέξω, γιὰ νά πολιτογραφηθῶ μέ τὸ νέο μου ὄνομα. Ὅμως σήμερα εἶμαι πολὺ εὐτυχής καί δέν διστάζω νά προτρέψω τοὺς ἔλλογους Συνέλληνες, κατ' ἀρχάς συναναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ», νά πράξουν τὸ ἴδιο.

Τολμηστε, νέοι, ἔλλογοι Συνέλληνες, φιλόλογοι, 80άκις ἐγγόνια τοῦ Πλάτωνος, ἐγερθήτε. Ὅσοι ἐξ ὑμῶν εἰδικευμένοι στήν ἐτυμολογία - γλωσσολογία προσφέρετε τίς ὑπηρεσίες σας,

εἶναι πολύτιμες σήμερα. Βγῆτε ἀπό τῆ σκιά, οἱ Νεοέλληνες σᾶς ἔχουν ἀνάγκη, γιά νά τούς βοηθήσετε νά ἀλλάξουν τά ἑβραϊκά ὀνόματα σέ εὐκλεῆ ἀρχαιοελληνικά».

Ζείρων - Βασίλης Κούβαρος
Tulear, Μαδαγασκάρη

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΙΣ ΠΡΟΓΟΝΙΚΕΣ ΑΞΙΕΣ

Ἐπίκλησις τῶν ἑλληνικῶν ἀξιῶν ἐκ βάθους ψυχῆς

Στῶν καιρῶν μας τούς θολούς ὀρίζοντες τό ρολοῖ τῆς Ἱστορίας δείχνει μονίμως «Ἑλλάς, ὦρα μηδέν». Ὑπερβολή; Ὅχι· κάθε ἄλλο.

Στήν ἀδιάκοπη πάλη τοῦ σκότους κατά τοῦ φωτός, οἱ δυνάμεις τῆς ἀναληθσίας καί τοῦ φθόνου πού πολεμοῦν τό κλέος τῆς, ἔχουν ἐπιβάλει μεθοδικά καί σιωπηρά τό δικό τους καθεστῶς.

Συνεπικούροί τους εἶναι καί πολλά ἀπ' τὰ παιδιὰ της, σάρκα ἀπό τή σάρκα της καί αἷμα ἀπό τό αἷμα της, πού ἔχουν τούς δικούς τους λόγους νά δηλώνουν ἀρνητές της.

Ἀπογυμνωμένη ἔτσι ἀπό συμπαραστάτες καί ἀξίες ἡ φωτοδοτίδα πατριδα, ἀδυνατεῖ νά βρῆ τό δρόμο της γιά νά βαδίση ἐμπρός. Στίς φωνές τῆς ἀπογνώσεως ἡ μόνη ἀπάντησις εἶναι ἡ ἀπόλυτη σιωπή, κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς ὁποίας ἐλλοχεύει ἀμείωτος ὁ κίνδυνος, πού ἔχει ὡς στόχο τήν ἀφάνισί της καί κρατεῖ σέ διαρκῆ ἀναμονή τόν δήμιο, τόν προοριζόμενο νά καταφέρει τό θανάσιμο κτύπημα κατά τοῦ ὑποψηφίου θύματος, ὅταν θά ἔλθῃ ἡ κατάλληλη στιγμή.

Μέ ἐπίγνωσι λοιπόν τῆς ἀπειλῆς καί τῶν ὅσων τεκταίνονται στό σκότος, ἀλλά καί μέ πίστι στά δυναμικά ἀποθέματα τοῦ ὑγιοῦς ἐλληνικοῦ φρονήματος, ἐπικαλούμεθα τή μεγάλη ἀξιόμαχη ἐφεδρεία τοῦ Ἑθνους, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τίς ἀκατάλυτες ἀξίες του, ὡς τίς μόνες πού μποροῦν νά βοηθήσουν καί νά ὀδηγήσουν στή λυτρωτική ἀφύπνισι.

Αὐτή τήν ἐπίκλησι (= τήν πρόσκλησι σέ βοήθεια) διερμηνεύουμε ἐδῶ, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, μέ τούς ἀκολουθούς στίχους μας:

Νόστιμον ἦμαρ

ὦ κόσμοι, ἀξίες μας παλιές,
τό χρέος θυμηθῆτε,
ἀνοιξτε πάλι τά φτερά,
πετᾶξτε κι' ἀνεβῆτε

ὥς τίς Ὀλύμπιες κορυφές
τῆς ἀκριβῆς πατρίδας,
τούτης τῆς γῆς τῆς θεϊκῆς,
τῆς γῆς τῆς Ἑλληνίδας,

πού καρτερεῖ μαρτυρικά
καιρούς τό γυρισμό σας,
νά πάρη χρῶμα ὁ οὐρανός
καί νά λουσθῆ στό φῶς σας.

Καί στά δικά σας νάματα
τή δίψα της νά σβῆση
ἀπό τό νότο ὡς τό βορρᾶ
κι' ἀνατολή καί δύση.

Εἶναι οἱ χρόνοι ζοφεροί
καί οἱ ψυχές βαραίνουν·
ἀπόκαμαν καί δέν μποροῦν
ἄλλο νά περιμένουν.

Ἀφήστε πίσω τόν καιρό,
τούς σκοτεινοὺς αἰῶνες
καί τῆς πικρῆς σας μοναξιᾶς
τούς παγεροὺς χειμῶνες

καί τήν ἀυγή τοῦ ἐρχομοῦ
στή γλῶσσα σας μιλήστε,
θυμίστε μας ποιοί εἶμαστε
καί πρῶτες σεῖς βαδίστε.

«Νόστιμον ἦμαρ» (Ὅμηρος) ἡ ἡμέρα ἐπιστροφῆς στήν πατρίδα.

Ἑλλάς: Ἡ πολιτιστική Ὑπερδύναμις

Τέσσερες μόνον λέξεις: **Πνεῦμα, Ἰδέα - Σοφία, Λόγος**, θά ἀρκοῦσαν γιά νά ἀποδώσουν τήν ἔννοια τῆς διαχρονικῆς Ἑλλάδος. Παρά ταῦτα δέον νά λεχθῆ:

«Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ ἀόρατη πολιτιστική Ὑπερδύναμις. Ἡ ἑλληνική σκέψις ἄρδευσε καί ἐξακολουθεῖ νά ἀρδεύη μέ τό ξείδωρον ὕδωρ τῆς τόν Παγκόσμιο Πολιτισμό καί διατρέφει τήν Παγκόσμιο Σκέψι μέ τό πνευματικό τῆς ἰχώρ, κρατῶντας τήν ὡς ἐνεργό καί ἀκαταμάχητη δύναμι Ἐλευθερίας καί ὡς ἀπόρθητη ἀκρόπολι τῆς ἀνθρώπινης Ἀξιοπρέπειας». (Παν. Κυριακόπουλος, «ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ», σελίς 721).

Ρήσεις ἐνίων (= μερικῶν) διανοουμένων γιά τήν Ἑλλάδα:

Γουλιέλμος Μύλλερ, Γερμανός ποιητής, (1794 - 1827):
«Χωρίς ἐσέ, Ἑλλάς, τί θά ἦτο ὁ κόσμος;».

Διδότος Ἀμβρόσιος, Γάλλος λόγιος, (1790 - 1876): «**Ὅ,τι ὠραῖο ἔχουμε, εἶναι ἑλληνικό**».

Ὁ Γκαϊτε, Γερμανός διανοούμενος – ποιητής, (1749 -1832):
«Μένω ἐκστατικός μπροστά στό ὄραμα τῆς ἐλληνικῆς
ἀρχαιότητος».

Φρειδερίκος Μιστράλ, Γάλλος ποιητής, (1830 – 1914): «Κι’
ἄν εἶναι νά πεθάνουμε γιά τήν Ἑλλάδα, θεία εἶναι ἡ δάφνη! Μιά
φορά κανεῖς πεθαίνει».

Ὁ σπουδαῖος ἱστορικός Will Durant, «Παγκόσμιος Ἱστορία
τοῦ Πολιτισμοῦ», Τόμος Β’, σελ. 5, διαπιστώνει:

«Ἐκτός τῶν μηχανημάτων, δέν ὑπάρχει σχεδόν τίποτε
αιωνόβιον εἰς τόν πολιτισμόν μας, πού νά μή προέρχεται ἀπό τήν
Ἑλλάδα: Σχολεῖα, γυμναστήρια, ἀριθμητική, γεωμετρία, ἱστορία,
ρητορική, φυσική, βιολογία, ἀνατομία, ὑγιεινή, θεραπεία,
διακοσμητική, ποίησης, μουσική, τραγωδία, κωμωδία, φιλοσοφία,
θεολογία, σκεπτικισμός, στωϊκότης, ἐπικούρειος φιλοσοφία,
ἠθική, πολιτική, ἰδεαλισμός, φιλανθρωπία, κνιτισμός, τυραννία,
πλουτοκρατία, δημοκρατία.

Ἐπάρχουν εἰς ὅλας τάς γλώσσας τοῦ κόσμου ἐλληνικαί
λέξεις, πού ἀντιπροσωπεύουν μορφάς πολιτισμοῦ, πού κατά
πρῶτον ὠρίμασαν ἀπό τήν πληθωρικήν δραστηριότητα τῶν
Ἑλλήνων.

Δέν ὑπάρχει τίποτε εἰς τόν ἑλληνικόν πολιτισμόν, πού νά μή φωτίζη τόν ἰδικόν μας πολιτισμόν».

Ὁ Γκαϊτε ἐπίσης ἐπιγραμματικά δηλώνει: «Τό ἑλληνικόν θαῦμα ἔγινε μόνον μίαν φοράν. Δέν ἐπανελήφθη οὔτε θά ἐπαναληφθῆ εἰς τόν αἰῶνα τόν ἅπαντα».

Καί ὁ Φρειδερίκος Νίτσε ἀποφαίνεται: «Ἄπ' ὅλες τίς ἀνθρώπινες φυλές, ἡ τελειότερη, ἡ ὠραιότερη, ἡ πλέον γοητευτική καί ἀξιοζήλευτη εἶναι ἡ Ἑλληνική. Αὐτή καί μόνον ὀδηγεῖ τό ἄρμα τῆς σοφίας καί τῆς τέχνης μας... Πόσον ὠραῖοι ὑπῆρξαν οἱ Ἕλληνες»!

Ἀπό ἐμᾶς, τό ἀκόλουθο ἐλάχιστο δείγμα ὑπερτάτης πρὸς τήν Ἑλλάδα τιμῆς:

Ἡ αἰώνια Ἑλλάδα

Εἶσαι ἐσύ τό θεῖο φῶς
αἰθέριου παραδείσου,
πού καταφέγγεις οὐρανοῦς
καί σκότη τῆς ἀβύσσου.

Ἐσύ ἡ πολυύμνητη
Ἑλλάδα τοῦ Ὁραίου,
ἡ μήτρα καί ἡ δότειρα
τοῦ Θαύματος τοῦ Ἀρχαίου,

πού τά δεινά σου ξεπερνᾶς,
μέσα στούς ξένους ξένη,
ὅσες φορές ἡ μοῖρα σου
σέ θέλει πληγωμένη.

Σέ σέ τραγούδια πρέπουνε
τῶν μαγικῶν Σειρήνων,
πού οἱ Μοῦσες σου συνθέτουνε
στή γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων,

γιατί και φλόγα θερμοουργή,
ἄσβεστη εἶσαι, ἡ μόνη,
καί ἀκατάλυτη ψυχή,
πού θέλγει καί λυτρώνει.

Καί δίνεις πνεῦμα ζεῖδωρο,
καί δίνεις, μά δέν παίρνεις
παρά χολή γιά ἀνταμοιβή,
καί ζῆς, καί δέν πεθαίνεις!

Ἡ ἑλληνική γλῶσσα

«Τό φῶς, τό λυτρωτικό, ἐπαναστατικό, ὀδηγητικό φῶς τῆς Ἑλλάδος, ἀνέσπερο, ζεῖδωρο, θερμοουργό ζῆ. Καί ζῆ καί ἡ Κιβωτός του, ἡ Γλῶσσα του, σπαρμένη μέσα σ' ὅλες τίς γλῶσσες τοῦ κόσμου, στίς «διαλέκτους» τῆς, ὅπως ὀρθῶς ἀποφαίνονται πολλοί. Καί οἱ λέξεις – τορπίλλες τῆς εἶναι ὅλες ὅσες δηλώνουν, βαρυφορτωμένες ἀπό ἑλληνικό νόημα, ἐπιστήμες, ἀξίες, ἀρετές» (Παν. Κυριακόπουλος, «ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ», σελ. 162).

Εἶναι ἡ «καλλικέλαδος» γλῶσσα τῶν ἐνενήντα καί πλέον ἑκατομμυρίων (90.000.000) λέξεων, δηλαδή πρωτογενῶν λέξεων ἢ λημμάτων ἢ ἀρχικῶν ριζῶν καί παραγῶγων ἢ δευτερευουσῶν, ἐνῶ ἄλλες διαδεδομένες γλῶσσες διαθέτουν μόνον μερικές ἑκατοντάδες χιλιάδες.

Ὁ Δημ. Βαρδίκος, «ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ», ἐκδ. ΑΤΤΙΚΑ, σελ. 43, σημειώνει: «Σύμφωνα μέ τίς καταγραφές, πού εἶχαν γίνει ἀρχικῶς, ἀπό τό 1972, στόν Ἡλεκτρονικό Ὑπολογιστή «Ἴβυκος» τοῦ Πανεπιστημίου Irvine (Ἰρβάν) τῆς Καλιφορνίας, ἡ ἑλληνική γλῶσσα εἶναι ἡ πλουσιώτερη ἀπό ὅλες πού ὑπῆρξαν ἢ ὑπάρχουν στή γῆ μέ 6.340.000 πρωτογενεῖς λέξεις καί 72.220.000 παράγωγες ἢ

δευτερεύουσες, όπως π.χ. από τη λέξη θεός παράγονται οί θεο-γενής, θεό-κτιστος, θεό-μορφος, θεό-πνευστος, θεό-ρατος, θεο-φιλής κλπ.

Έν αντιθέσει ή άγγλική γλώσσα διαθέτει 498.000 λέξεις και 315.000 τεχνικής όρολογίας, από τίς όποιες 90% έχουν έλληνική ρίζα!».

Σέ έκτενές άρθρο του τό περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», τεύχος Νοεμβρίου 2003, σελ. 17161-2, για τη δημιουργία του θησαυροφυλακίου της γλώσσας μας, γράφει: «Σήμερα, εύρισκόμενο πολύ κοντά πλέον στην ολοκλήρωσί του, τό πρόγραμμα TLG, που σημαίνει «Thesaurus Linguae Graecae», (λατινική όνομασία προς τιμήν του πρώτου «Θησαυρού της Έλληνικής», του Λεξικού του Έρρίκου Στεφάνου), δηλαδή «Θησαυρός της Έλληνικής Γλώσσας», έχει ουσιαστικά άποθηκευμένη σχεδόν όλόκληρη την Έλληνική Γραμματεία από τό 800 π.Χ. μέχρι τό 1453 μ.Χ. και συνεχίζει μέ την μετα-βυζαντινή περίοδο.

Τό όλο σύστημα περιλαμβάνει περί τά 90.000.000 λέξεις, λεκτικούς τύπους και λήμματα»!!!

Ρήσεις ένίων διανοουμένων για τη γλώσσα μας:

«Εί οί θεοί διαλέγονται, τη των Έλλήνων γλώττη χρωώνται». (Κικέρων).

Δηλαδή: Ἐάν οἱ θεοί διελέγοντο (ὠμιλοῦσαν κάποια ἀνθρώπινη γλῶσσα), τή γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων θά ἐχρησιμοποιοῦσαν.

«Ἡ ἐλληνική γλῶσσα εἶναι ὁ τελειότερος ἄθλος καί ἡ μεγαλύτερη ἐποποιΐα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος» (Γκαῖτε).

«Ἄκουσα σέ ὅλες τίς γλῶσσες τό Εὐαγγέλιο στόν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης. Ἀλλά μόνον στήν Ἑλληνική ἀντήχησε σάν ἄστρο λαμπερό στήν ἡσυχία τῆς νύχτας» (Γκαῖτε).

«Ἄν εἶναι ἀλήθεια ὅτι τό βιολί εἶναι τό τελειότερο ἀπό τά μουσικά ὄργανα, τότε ἡ ἐλληνική γλῶσσα εἶναι τό βιολί τῆς ἀρθρωπίνης σκέψεως» (Ἐλεν Κέλλερ - Ἀμερικανίδα συγγραφεύς).

«Ἄν οἱ Ἕλληνες μᾶς ἐζητοῦσαν νά τούς ἐπιστρέψουμε τίς λέξεις, πού ἀπ' αὐτούς ἐδανεισθήκαμε, θά ἐπαθαίναμε πολιτιστική κατάρρευσι» (Ζακλίν ντέ Ρομιγύ - Γαλλίδα ἀκαδημαϊκός).

Το γαλλικό περιοδικό «LE FIGARO» σέ εἰδικό τεῦχος του, ἀφιέρωμα στήν Ἑλλάδα, πού ἐξέδωσε προσφάτως, γράφει: **«Τό νά**

καταργήσης τή διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, εἶναι τό νά σβήσης τά ἄστρα ἀπό τόν οὐρανό».

**Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίον τῆς Ἄννας Τζιροπούλου - Εὐσταθίου
«Ὁ ἐν τῇ λέξει Λόγος»**

«Οἱ Ἕλληνες ἔτρεφαν πάντοτε γιά τή γλῶσσα τους θαυμασμό καί ἀγάπη, σεβασμό καί δέος. Ἀποτελοῦσε γι' αὐτούς ἠθικό καύχημα.

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει πώς ὅταν ὁ Ξέρξης ἀπέστειλε ἀντιπροσωπεῖα νά ζητήσῃ γῆν καί ὕδωρ ἀπό τούς Ἀθηναίους, ὁ Θεμιστοκλῆς, παρὰ τά καθιερωμένα, διέταξε τή σύλληψι τοῦ διερμηνέως καί μέ ψήφισμα τόν ἐθανάτωσε, διότι: *«φωνήν ἑλληνίδα, βαρβάροις προστάγμασιν ἐτόλμησε χρῆσαι».*

Ἐτόλμησε δηλαδή νά χρησιμοποίησῃ τήν ἑλληνική γλῶσσα, γιά νά ἐκφράσῃ βάρβαρες προσταγές!

Ὁ Ὅμηρος, ἀπαριθμῶντας τά βήσανα τοῦ Ὀδυσσεύς, δέν παραλείπει νά τονίσῃ πώς ἓνα ἀπό αὐτά εἶναι ὅτι περιπλανᾶται σέ χῶρες ἀλλόγλωσσων ἀνθρώπων: *«πλάζεται ἐπ' ἄλλοθρόων ἀνδρῶν»* (ξ, 43).

Ὁ Αἰσχύλος στήν τραγωδία "ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ" παρουσιάζει τόν Ἐτεοκλῆ νά παρακαλῆ τόν Δία καί τήν Γῆ γιά τήν σωτηρία τῶν Θηβῶν:

«Μή πόλιν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε, Ἑλλάδος φθόγγον χέουσαν» (Μή μοῦ ἀφανίσετε τήν πόλι πού ὁμιλεῖ ἑλληνικά).

Καί ἡ ἄτυχη Φιλομήλα, πού τήν ἐβίασε ὁ Τηρεύς καί κατόπιν τῆς ἀπέκοψε τή γλῶσσα γιά νά μή τόν μαρτυρήσῃ, διαλαλεῖ ἐν τούτοις μέχρι σήμερα τόν καημό της, χαραγμένο γιά πάντα σέ μάρμαρο ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς:

«Γλῶσσαν ἐμήν ἐθέρισε καί ἔσβεσεν Ἑλλάδα φωνήν».

Ἡ τραγική Φιλομήλα δέν θρηνεῖ πού τῆς ἔκοψαν τή γλῶσσα. Δέν ὀδύρεται πού θά μείνῃ βουβή. Εἶναι ἀπαρηγόρητη πού δέν

θ ἄ ξαναμιλήσῃ Ἑλληνικά ».

* * *

Τό θέμα θά μπορούσε νά πάρῃ πολύ μεγάλη ἔκτασι, ἀλλά δέν θά ἀναφεροῦμε διά μακρῶν στή γλῶσσα καί τή σημασία της, γιά νά μή ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τόν κύριο ἄξονα τοῦ ἐνδιαφέροντός μας.

Θά ἀρκεσθοῦμε μόνον νά ἐπισημάνουμε ὑπό τύπον ἀνακεφαλαιώσεως, ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτή εἶναι:

Ἡ πλουσιώτερη τοῦ πλανήτου.

Ἡ μητέρα των γλωσσῶν.

Ἡ γλῶσσα τοῦ πολιτισμοῦ καί μήτρα τῆς ἀνθρώπινης
διάνοιας.

Ὁ τελειότερος ἄθλος καί ἡ μεγαλύτερη ἐποποιΐα τοῦ
ἀνθρωπίνου πνεύματος.

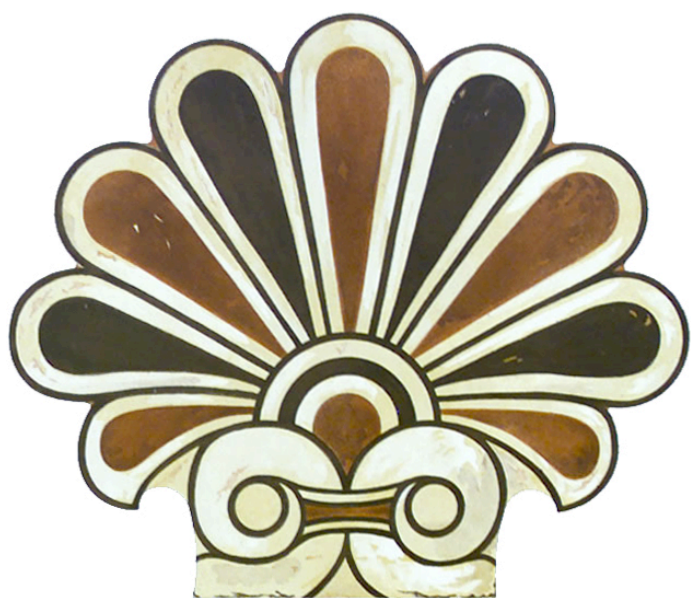
Ἡ τροφοδότις τῶν ἄλλων γλωσσῶν.

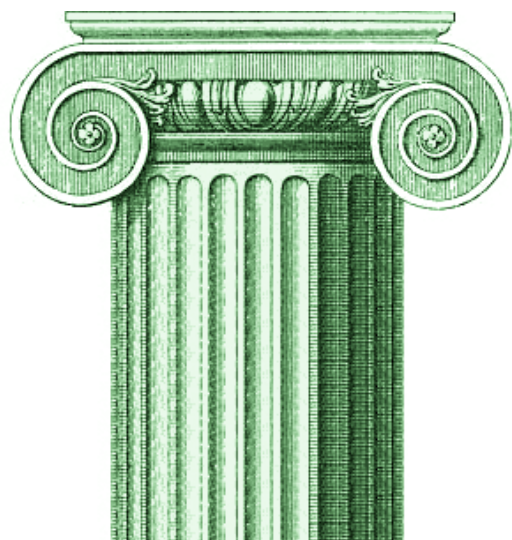
Ἡ γλῶσσα τῆς ἀξεπέραστης λογικῆς διαύγειας.

Ἡ μόνη γλῶσσα πού μποροῦν νά δεχθοῦν νοηματικά οἱ
ἠλεκτρονικοί ὑπολογιστές (H/Y) προηγμένης τεχνολογίας.

Τό πρῶτο καί μεγαλύτερο καλλιτεχνικό δημιούργημα τῶν
Ἑλλήνων.

Ἡ «γλῶσσα τῶν θεῶν» καί ὁ μεγαλύτερος ἐθνικός μας
πλοῦτος.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἡ σημασία καί τά χαρακτηριστικά τους

Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι ἐξέχουσα θέσι μεταξὺ τῶν ἄλλων διαχρονικῶν μας ἀξιῶν κατέχει ἡ γλῶσσα μας, τό τελειότερο καλλιτεχνικό δημιούργημα τῶν Ἑλλήνων, μέ τήν τέλεια μορφή καί τήν ἀπεριόριστη ἐκφραστική δύναμι.

Σ' αὐτήν ἀνατρέχουμε σήμερα, γιά νά ἐπαναφέρουμε στό φῶς συγκεκριμένα πολύτιμα στοιχεῖα ἀπό τόν δικό της πλοῦτο, πού θά βοηθήσουν στήν ἀπαλλαγὴ τῆς πνευματικῆς μας αὐτοτέλειας

ἀπό ἀνεπιθύμητες προσμείξεις καί ἐπιρροές καί θά δώσουν τέλος στήν κυριαρχία τῆς χυδαιότητος.

Εἶναι γεγονός ὅτι πλεῖστοι νεοέλληνες ἔχουν ἐθισθῆ σέ ἐκφυλισμένους ἢ ἄλλους καινοφανεῖς τύπους ὀνομάτων, ὡς καί τό ὅτι ἐλάχιστα ἀπό τά ἀρχαῖα ἐλληνικά ὀνόματα γνωρίζουν οὔτε εἶναι σέ θέσι νά τά διακρίνουν ἀπό τά νεώτερα ἢ τά ξένα, ἀκόμη δέ ἀδυνατοῦν νά ἐκτιμήσουν τήν ἀξία τους καί νά κατανοήσουν τήν ἀναγκαιότητα γιά τήν ἐπανελληνίσι τῆς ὀνοματοθεσίας μας.

Μία σύντομη ἀναφορά ἐπομένως στά ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά τους θεωρεῖται χρήσιμη, διά τόν λόγον ὅτι εἶναι ἐξόχως ἐνδιαφέροντα, δηλωτικά τῆς γοητείας τους καί τῆς «εὐγενοῦς» καταγωγῆς τους.

1. Γενικά χαρακτηριστικά

Ὁ Ἑλληνικὸς Λόγος ἐδημιούργησε Οὐράνιες Θεότητες (σύμβολα φυσικῆς καὶ ἀνωτέρας πνευματικῆς δυνάμεως), στίς ὁποῖες ἔδωσε ὀνόματα μέ μυστηριακὴ ἔννοια καὶ σημασία, καθὼς καὶ πολλές ἄλλες ἐπίγειες Θεότητες μέ ἐξαίσια ὀνόματα.

Ἡ ἑλληνικὴ διανόησις, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ ζωντανή τὴν ἀνάμνησι στὰ δρώμενα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, πού ἐχάθηκε μέ τούς κατακλυσμούς τοῦ Ὠγύγου καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐδημιούργησε μέ τόν προφορικό λόγο τόν ἑλληνικό Μῦθο. Ὁ Μῦθος στὰ πρόσωπα, τούς ἡρωϊσμούς καὶ τὰ παθήματα τῶν κατωτέρων Θεοτήτων, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ἔχει διασώσει, περιέχει κρυπτογραφημένες τίς ἀλήθειες ἀπὸ τίς προγονικὲς ρίζες, γιὰ νὰ διαιωνισθοῦν στίς ἐπόμενες γενεές καὶ ἐποχές.

Οἱ γενεαλογικοὶ ἴστοι ἐπίσης τῶν Ἑλλήνων ἔχουν ἀρχή (ρίζα καταγωγῆς τους) ἀπὸ τούς Θεούς καὶ παρουσιάζουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον.

Ἐξ αὐτῶν ἀντιλαμβανόμεθα τό βάθος τῶν νοημάτων τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων, πάρα πολλά ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ὀνόματα θεῶν καὶ θεαινῶν (θέαινα = θεά), παιδιῶν τῶν θεῶν, Ἡρακλειδῶν (παιδιῶν τοῦ Ἡρακλέους), παιδιῶν τοῦ Λυκάονος, τοῦ Μίνωος, τοῦ Πριάμου, ὀνόματα Ἀργοναυτῶν, Ἡρώων,

Γιγάντων, Τιτάνων, Κενταύρων, ὀνόματα Μουσῶν, Νυμφῶν, Σειρήνων, Χαρίτων καί ἄλλων, ὅπως: Πλειάδων (θυγατέρων τοῦ Ἄτλαντος καί τῆς Πλειόνης), Δαναΐδων (θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ), Θεσπιάδων (θυγατέρων τοῦ Θεσπίου), Ἀμαζόνων (θυγατέρων τοῦ Ἄρεως καί τῆς νύμφης Ἀρμονίας), Νηρηΐδων (θυγατέρων τοῦ Νηρέως), Ὠκεανίδων καί Ναϊάδων (θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ) κλπ.

Ὄνόματα πού ἦσαν κοινά κατά τό πλεῖστον σέ ὅλα τά ἑλληνικά φύλα, ὅπως οἱ Πελασγοί, Δρύοπες, Ἀχαιοί - Δαναοί, Αἰολεῖς, Ἴωνες, Δωριεῖς, Μακεδόνες, Θραῖκες, Φρύγες, Μυρμιδόνες, Ἴλλυριοί κλπ. Τῶν Ἑλλήνων δηλαδή τοῦ σημερινοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, τῆς Ἰωνίας καί τῆς πέραν αὐτῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς, τῆς ὀνομαστῆς Τροίας, τῶν περιοχῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῶν Παραδουναβίων περιοχῶν, τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, τῆς Ἰταλίας, τῆς νοτίου Γαλλίας, τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου, τῶν Βρετανικῶν νήσων, τῆς θρυλικῆς Ἀτλαντίδος καί τόσων ἄλλων ἀπό τά ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, πού ἔζησαν σέ ὅλους τούς χώρους τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, γύρω ἀπό τή Μεσόγειο Θάλασσα καί πολύ πέρα ἀπό αὐτήν, σέ ὅλες τίς ἡπείρους τοῦ πλανήτου.

Όπως θά διαπιστώσουμε στή συνέχεια, τά ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα ἔχουν τέλεια ἀπόδοσι τοῦ νοήματός τους καί τήν ἰδιαίτερη φιλοσοφία τους, ἄν μπορούμε νά χρησιμοποιήσουμε τήν ἔκφρασι.

Ἡ αἴσθησις αὐτή δημιουργεῖται αὐτομάτως ἀπό τήν πρώτη ἐπαφή μαζί τους. Κάθε ἓνα ἀπό αὐτά ἀποπνέει τό δικό του «ἄρωμα», ὅπως τά ἐγέννησε «ἡ γλῶσσα τῶν θεῶν» καί μέ τά ὅποια ἐκόσμησε τόν ἐπίγειο παράδεισό της.

2. Ἐπί μέρους χαρακτηριστικά

α. Τά ὀνόματα ἀνδρῶν

Ὁ Δρ Παν. Ι. Κυριακόπουλος, «ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ», ἐκδ. Σύγχρονη Ἐκδοτική, Ἀθήνα, σελ. 143-145, σημειώνει:

«Τό βασικό χαρακτηριστικό τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων ἦταν τό σύνθετο αὐτῶν, μέ πρῶτο ἢ δεύτερο συνθετικό συνήθως τίς λέξεις, πού ἐσήμαιναν ἀρετές, ἰκανότητες, ἀξίες, ἰδιότητες κλπ.».

Παραδείγματα:

Ἄριστο-κλῆς, Ἄριστο-τέλης, Ἄριστό-βουλος, Ἄριστ-αρχος.

Ἄρχω: Ἄρχέ-στρατος, Ἄρχί-λοχος, Ἄρχέ-λαος, Ἄρχι-μήδης, Ἄρχι-δαμος.

Ἄνάσσω (= βασιλεύω): Ἄναξ-αγόρας, Ἄναξι-μένης, Ἄναξίμ-ανδρος, Ἄστυ-άναξ.

Ἄλκη (= δύναμις): Ἄλκι-βιάδης, Ἄλκι-φρων, Ἄλκι-δάμας, Ἄλκι-νοος (= ὁ δυνατός στόν νοῦ), Ἄλκα-μένης, Ἄλκ-μαίων.

Ἄγω: Ἄγησί-λαος, Ἄγησί-πολις, Ἄγησί-στρατος, Ἄστυ-άγης, Θεά-γης, Ἄγισ, Ἄγήνωρ (= ὁ ἄγων τούς ἄνδρες).

Ἄνήρ: Ἄνδρο-κλῆς, Ἄνδρο-νικος, Τέρπ-ανδρος, Λύσ-ανδρος, Ἄνδρέας.

Ἄγορά: Ἄγορά-κριτος, Ἄριστ-αγόρας, Πρωτ-αγόρας, Δι-αγόρας, Πυθ-αγόρας.

Ἄημος (δᾶμος δωριστί): Δημο-σθένης, Δημό-κριτος, Δημο-φῶν, Δημό-νικος, Δημό-φαντος, Δημό-δοκος, Δαμο-κλῆς.

Εὐθύς: Εὐθύ-φρων, Εὐθύ-δημος, Εὐθύ-βουλος, Εὐθυ-κλῆς.

Εὐΐ: Εὐΐ-βουλος, Εὐΐ-δοξος, Εὐΐ-μολπος, Εὐΐ-κράτης, Εὐΐ-ήμερος, Εὐΐ-δαίμων, Εὐΐ-πολις.

Θεός: Θεό-φίλος, Θεό-κριτος, Θε-αίτητος (= ὁ αἰτηθεῖς ἀπό τό Θεό), Θεό-δοτος, Θεό-πομπος, Θεό-δωρος.

Ἴππος: Ἴππό-λυτος, Ἴππο-κράτης, Φίλ-ιππος, Ξάνθ-ιππος, Μελάν-ιππος.

Εἶδος (= στό εἶδος, ὁ γιός): Ἄριστ-είδης, Ἄνδρο-κλείδης, Λεων-ίδας, Πελοπ-ίδας, Εὐμολπ-ίδης.

Κρατῶ: Σω-κράτης, Λαο-κράτης, Ἄριστο-κράτης, Ἐρμο-κράτης.

Κρίνω: Κριτό-λαος, Κριτό-βουλος, Ὀνομά-κριτος, Θεό-κριτος, Κρίτων.

Κλέος (= δόξα): Κλεό-βουλος, Κλεό-νικος, Κλέων, Περι-κλῆς (= ὁ τρισένδοξος), Φιλο-κλῆς, Ἄριστο-κλῆς, Κλε-ανδριδᾶς, Πάτρο-κλος.

Κῦδος (= δόξα): Θεου-κυδίδης (= τοῦ Θεοῦ ἢ δόξα), Φερε-κύδης, Κυδ-αθηναῖος.

Λαός: Λαο-μέδων, Λαό-νικος, Χαρί-λαος, Ἀγησί-λαος, Μενέ-λαος.

Λύκη (= φῶς): Λυκάων (= ὁ φωτεινός), Λυκ-οὔργος (= ὁ πράττων λαμπρά ἔργα), Λυκό-φρων (= ὁ λαμπρά φρονῶν), Λυκο-μῆδης (= ὁ λαμπρῶς σκεπτόμενος).

Λύω: Λύσ-ανδρος, Λυσί-μαχος, Λυσί-στρατος.

Μεδέω (= σκέπτομαι, ὀρθοφρονῶ): Ἄλκι-μέδων, Λυκο-μήδης, Λαιο-μέδων, Παλα-μήδης (= ὁ σοφός ἐφευρέτης, ὁ δεξιότηχης).

Νικῶ: Νικό-λαος, Νικίας, Νίκ-ανδρος, Νικ-άνωρ, Νικό-στρατος.

Ξένος: Ξενο-φῶν, Ξενο-κράτης, Ξενο-φάνης, Ἄριστό-ξενος.

Τιμῶ: Τιμο-λέων, Τιμό-θεος, Τιμα-γένης, Τιμο-κράτης.

Φιλῶ: Φιλό-λαος, Φιλο-ποιίμην, Φιλο-κλῆς, Φιλό-στρατος, Φιλό-δημος.

β. Τά ὀνόματα γυναικῶν

Τά ὀνόματα πού ἔδιναν στίς κόρες τους ἦσαν ἢ σύνθετα, ὅπως τῶν ἀνδρῶν (π.χ. Ζηνοβία, Ἥροφίλη, Θεανώ, Κλεονίκη, Διοτίμα, Μελισσάνθη, Οἰώνη, Χαρίκλεια, Λαοδίκη κλπ.) ἢ τά περισσότερα ἀπλᾶ, δηλωτικά χάριτος, ἀρετῆς, θελκτικότητος κλπ., ὅπως, π.χ. Αἴγλη, Ἄλκησις, Ἄμυμώνη (= ἡ ἀμόλυνη), Ἄντεια,

Άσπασία (= ἡ ἄξια γιά φίλημα), Διώνη, Ἑλένη (= ἡ κόρη τοῦ Ἥλιου, ἡ πανέμορφη), Ἡλέκτρα, Ἡσιόνη, Ἰάνθη, Λιγύα, Λυκία, Μυρσίνη, Νεφέλη, Ναυσικᾶ, Ρόδη, Ὑακίνθη, Φαίδρα, Φιλία, Φοίβη, Χάρις κλπ.

γ. Τά ὀνόματα θεῶν καί θεαινῶν καί ἡ ἐτυμολογία τους

Ζεύς (= ὁ ζευγνύων τά φύλα καί χορηγός ζωῆς),

Ποσειδῶν (= ὁ κυρίαρχος τῶν ὑδάτων),

Ἀπόλλων (= ὁ ἄνευ πολλῶν, ὁ Ἕνας θεός),

Ἄρης (= ὁ κρατερός),

Ἑρμῆς (= ὁ ἐρμηνευτής τῆς βουλήσεως τοῦ Διός),

Πλούτων (= ὁ πλουτοφόρος) ἢ **Ἄδης** (= ὁ ἀ+ιδεῖν, ὁ ἀόρατος),

Ἥφαιστος (= ὁ ἀν-άπτων τό πῦρ τῶν ἠφαιστείων),

Πάν (= τό πᾶν),

Ἥρα (= ἡ Ἀέρινη),

Ἀφροδίτη (= ἡ ἀναδυθεῖσα ἀπό τούς ἀφρούς),

Ἀθηνᾶ (= ἡ (ἡ) θεῖα νοεῖ, αὐτή πού ἐννοεῖ τά τοῦ Θεοῦ),

Ἄρτεμις (= ἡ κρατερή, ἡ ἀτρόμητη παρθένος),

Δημήτηρ (= ἡ Δῆ → Γῆ Μήτηρ),

Ἑστία (= ἡ κομίσασα τό ἱερό οὐράνιο φῶς στή γῆ)».

Μετά ἀπό αὐτά, ἄς κάνουμε τήν ἐπίσκεψι στό χῶρο πού φιλοξενεῖ τά ὀνόματά μας.

Ἄς τά ἰδοῦμε.

Ὄνόματα ἀνδρῶν

A

Ἄβας (-αντος)	Ἀγησίδαμος (-άμου)
Ἀγάθιππος (-ίππου)	Ἀγησίδημος
Ἀγαθοκλῆς (-έους)	Ἀγησικράτης (-ους)
Ἀγάθυρσος	Ἀγησίλαος
Ἀγαῖος	Ἀγησιμένης (-ους)
Ἀγακλῆς (-έους)	Ἀγησίνοος (-όου)
Ἀγαμέμνων (-ονος)	Ἀγησίνοος
Ἀγασθένης (-ους)	Ἀγησίπατρος
Ἀγασίας (-ου)	Ἀγήσιππος
Ἀγασικράτης (-ους)	Ἀγησίστρατος
Ἀγασίστρατος	Ἀγησιτέλης (-ους)
Ἀγέδημος	Ἀγησίχορος
Ἀγήλοχος (-όχου)	Ἄγητος
Ἀγήπατρος	Ἀγμένης (-ους)
Ἀγήσανδρος (-άνδρου)	Ἄγιππος
Ἀγήσαρχος	Ἄγισ (-ιδος)
Ἀγησίας	Ἀγκαῖος

Ἄγλαόδωρος	Αἰγαίοχος
Ἄγλαοσθένης (-ους)	Αἰγείας (-ου)
Ἄγλαόφημος	Αἴγειρος
Ἄγλαοφῶν (-ῶντος)	Αἰγεύς (-έως)
Ἄγλαώνυμος	Αἰγίμιος
Ἄγνις (-ιδος)	Αἴγισθος
Ἄγκικράτης (-ους)	Αἰγοσθένης (-ους)
Ἀγχίλαος	Αἴγυρος
Ἀγχίνοος	Αἰήτης (-ου)
Ἄδαστος	Αἰήτιος
Ἄδείμαντος	Αἴμυλος
Ἄδημος	Αἴμων (-ονος)
Ἄδραστος	Αἰνεΐας
Ἄδωνις (-ιδος)	Αἰνησίας
Ἀείκλειτος	Αἰνησίδαμος
Ἀετίων (-ωνος)	Αἰνησίδημος
Ἀθάμας (-αντος)	Αἰνησίλαος
Ἀθηναγόρας (-ου)	Αἰνησίπατρος
Ἀθηνόδωρος	Αἰνησίστρατος
Αἰάκης (-εος)	Αἰόλιος
Αἰακός	Αἴολος
Αἴας (-αντος)	Αἴπυτος

Αἴσηπος	Ἄλιόχος
Αἴσουπος	Ἄλιφειρος
Αἰσχίνης	Ἄλκαϊος
Αἰσχύλος	Ἄλκαμένης (-ους)
Αἴσων (-ονος)	Ἄλκέτας (-α)
Αἴσωπος	Ἄλκέτης (-ου)
Ἄκάδημος	Ἄλκίας
Ἄκαστος	Ἄλκιβιάδης (-ου)
Ἄκεσίλαος	Ἄλκίβιος
Ἄκισ (-ιδος)	Ἄλκιδάμας (-αντος)
Ἄκουσίλαος	Ἄλκίδαμος
Ἄκρίας	Ἄλκίδημος
Ἄκρίσιος	Ἄλκίδης (-ου)
Ἄκταῖος	Ἄλκίμαχος
Ἄκταίων (-ονος & -ωνος)	Ἄλκιμένης (-ους)
Ἄκτορίων (-ωνος)	Ἄλκιμήδης (-ους)
Ἄλέξανδρος	Ἄλκιμίδης (-ου)
Ἄλεξίας	Ἄλκιμος
Ἄλέξιππος	Ἄλκίνοος (-όου)
Ἄλεξίων (-ωνος)	Ἄλκίνους (-ου)
Ἄλθηπος	Ἄλκιππος
Ἄλμηδης (-ους)	Ἄλκισ (-ιος)

Ἀλκισθένης (-ους)	Ἄμφιος
Ἀλκίφρων (-ονος)	Ἄμφιτος
Ἀλκμαίων (-ωνος)	Ἄμφιτρούων (-ονος)
Ἀλκμάν (-ᾶνος)	Ἄμφίων (-ονος)
Ἀλκμέων (-ωνος)	Ἄνακρέων (-οντος)
Ἄλφαῖος	Ἄναξαγόρας
Ἄμεινοκλῆς (-έους)	Ἄναξικράτης (-ους)
Ἄμοργῖνος	Ἄναξίλαος
Ἄμύντας	Ἄναξιμανδρος
Ἄμφῆρης (-ους)	Ἄναξιμένης (-ους)
Ἄμφίας (-ου)	Ἄναξιφάνης (-ους)
Ἄμφιδάμας (-αντος)	Ἄνδοκίδης
Ἄμφίδαμος	Ἄνδρέας (-ου)
Ἄμφίδημος	Ἄνδροκίδης
Ἄμφίδωρος	Ἄνδροκλῆς (-έους)
Ἄμφίθεμις (-ιδος)	Ἄνδροκύδης (-ους)
Ἄμφικράτης (-ους)	Ἄνδρόνικος
Ἄμφικτύων (-ονος)	Ἄνδροσθένης (-ους)
Ἄμφίλοχος	Ἄνδρώνυμος
Ἄμφιμένης (-ους)	Ἄνθεας
Ἄμφίνομος	Ἄνθειας
Ἄμφίνοος	Ἄνθεμίων (-ωνος)

Ἀνθίας	Ἄντιφος
Ἄνθιππος	Ἄντιφῶν (-ῶντος)
Ἀνθώνιος	Ἄντώνιος (ἐκ τοῦ Ἀνθώνιος)
Ἄνταγόρας	Ἄνυτος
Ἄνταϊος	Ἄξιώνυμος
Ἄνταλκίδας	Ἄπελλῆς (-οῦ)
Ἄντείας	Ἄπολλόδωρος
Ἀντήνωρ (-ορος)	Ἄπολλώνιος
Ἀντιάδης	Ἄργης (-ους)
Ἀντίας	Ἄρδείας
Ἄντιγένης (-ους)	Ἄρειος
Ἀντίγονος	Ἄρηγόνιος
Ἀντίνοος	Ἄρηίφιλος
Ἄντιος	Ἄριδημος
Ἀντιόχης	Ἄρίνοος
Ἀντίοχος	Ἄρισταγόρας
Ἀντίπατρος	Ἄρισταῖος
Ἄντιππος	Ἄρίστανδρος
Ἀντισθένης (-ους)	Ἄρίσταρχος
Ἀντιφάνης (-ους)	Ἄριστείδης (-ου)
Ἀντίφας (-αντος)	Ἄριστεύς (-έως)
Ἀντίφιλος	Ἄρίστιππος

Ἀριστίων (-ωνος)	Ἀριστόφιλος
Ἀριστόβουλος	Ἀριστοφῶν (-ῶντος)
Ἀριστογείτων (-ωνος)	Ἀριστοχάρης (-ους)
Ἀριστογένης (-ους)	Ἀρίστων (-ωνος)
Ἀριστόδαμος	Ἀριστώνυμος
Ἀριστόδημος	Ἀρίφιλος
Ἀριστόδωρος	Ἀρίφρων (-ωνος)
Ἀριστόκλειτος	Ἀρίων (-ωνος)
Ἀριστοκλῆς (-έους)	Ἀρκείσιος
Ἀριστοκράτης (-ους)	Ἀρκεσίλαος
Ἀριστόκριτος	Ἀρκτῖνος
Ἀριστόλαος	Ἀρμόδιος
Ἀριστομένης (-ους)	Ἀρσίνοος
Ἀριστομήδης (-ους)	Ἄρσιππος
Ἀριστόνικος	Ἄρτεμίδωρος
Ἀριστόνοος	Ἄρτεμίσιος
Ἀριστόξενος	Ἄρτέμων (-ωνος)
Ἄριστος	Ἄρχέλαος
Ἀριστοτέλης (-ους)	Ἄρχέτιμος
Ἀριστότιμος	Ἄρχίας (-ου)
Ἀριστοφάνης (-ους)	Ἄρχιβιάδης
Ἀριστόφημος	Ἄρχίκλειτος

Ἀρχικράτης (-ους)

Ἀρχίλοχος

Ἀρχιμήδης (-ους)

Ἀρχίνοος

Ἀρχίνος

Ἀρχίοχος

Ἄρχιππος

Ἀρχίστρατος

Ἀρχίφιλος

Ἀρχίχαρμος

Ἀστέας

Ἀστερίων (-ωνος)

Ἀστυάναξ (-ακτος)

Ἀστυδάμας (-αντος)

Ἀστυκράτης (-ους)

Ἄτρεύς (-έως)

Ἄτταλος

Αὐγείας

Αὐτόνομος

Ἀχιλλεύς (-έως)

B

Βάιος (καί Βαῖος)

Βάκις (-ιδος)

Βακχυλίδης

Βελλερεφόντης (-ου)

Βερεκράτης (-ους)

Βίας (-αντος)

Βίτων (-ωνος)

Βίων (-ωνος)

Βοῖβος

Βοῖος

Βροντίνος

Βροτίνος

Βρύας (-αντος)

Βύβων (-ωνος)

Βύτος

Γ

Γαίσυλος
Γαλάτης
Γαληναῖος
Γαληνός
Γανυμήδης (-ους)
Γέλων (-ωνος)
Γλαυκίας (-ου)
Γλαυκίδης (-ου)
Γλαυκῖνος
Γλαύκιππος
Γλαῦκος
Γλεῦκος
Γλυκῖνος
Γλύκιππος
Γνησίδημος
Γνησίλαος
Γνησίπατρος
Γνήσιππος
Γοργίας (-ου)
Γοργίδης

Γόργιππος
Γοργίων (-ωνος)
Γόργος
Γύλιππος

Δ

Δαήμων (-ονος)
Δαίδαλος
Δαϊκλῆς (-έους)
Δαῖκράτης (-ους)
Δαῖλαος
Δαῖμένης (-ους)
Δαῖοχος
Δαῖππος
Δαῖσῆνωρ (-ορος)
Δαισίας
Δαῖστρατος
Δαῖφρων (-ονος)
Δαμάγητος
Δαμαγόρας

Δάμαρχος	Δεξιίθεος
Δαμασσίας	Δεξιίλαος
Δαμασίθεος	Δεξιίλεως (-εω)
Δαμάσιππος	Δεξιιμένης (-ους)
Δαμασίστρατος	Δέξιππος
Δαμασίφρων (-ονος)	Δεξιφάνης (-ους)
Δαμοκλής (-έους)	Δεξιφῶν (-ῶντος)
Δαμόνικος	Δέρκιος
Δαμόνοος	Δερκυλ(λ)ίδας
Δαμόξενος	Δερξίας
Δαμότιμος	Δευκαλίων (-ωνος)
Δαμόφιλος	Δηιδάμας (-αντος)
Δάμων (-ωνος)	Δηίμαχος
Δαμώνυμος	Δηίοχος
Δαναός	Δηίστρατος
Δάφνις (-ιδος)	Δηιφόντης (-ου)
Δείμανδρος	Δηιφόρος
Δεινοκράτης (-ους)	Δηιφρων (-ονος)
Δεινοχάρης (-ους)	Δήλιος
Δεῖος	Δημαγόρας
Δεῖρος	Δήμανδρος
Δέξανδρος	Δημάρατος

Δημήγορος	Διαγόρας (-α)
Δημήτριος	Διάδης
Δημόδοκος	Δίαιος
Δημόδωρος	Διευχίδας
Δημοκλήδης (-ους)	Διευχίδης
Δημόκλειτος	Δίφιλος
Δημοκλήης (-έους)	Δικαίαιρχος
Δημοκράτης (-ους)	Διογένης (-ους)
Δημόκριτος	Διόγνητος
Δημοκύδης (-ους)	Διόδοτος
Δημολέων (-οντος)	Διόδωρος
Δημόνικος	Διοκίδης (-ου)
Δῆμος	Διοκλήης (-έους)
Δημοσθένης (-ους)	Διόκλητος
Δημόστρατος	Διόκριτος
Δημοτέλης (-ους)	Διοκύδης (-ους)
Δημότιμος	Διομήδης (-ους)
Δημοφάνης (-ους)	Διόνικος
Δημόφιλος	Διόνιππος
Δημοφῶν (-ῶντος)	Διονυσιόδωρος
Δημοχάρης (-ους)	Διονύσιος
Δημύλος	Δῖος

Διόστρατος

Διότιμος

Διοφάνης (-ους)

Διόφαντος

Διόφιλος

Διοφῶν (-ῶντος)

Διοχάρης (-ους)

Δίων (-ωνος)

Διώνυμος

Διώξιππος

Δόξιππος

Δόριππος

Δορυκλείδα

Δορυκλείδης (-ου)

Δορυκλῆς (-έους)

Δορύκλυτος

Δορυκράτης (-ους)

Δορύλαος

Δορυμέδων (-οντος)

Δορυσθένης (-ους)

Δορύφρων (-ονος)

Δώρειος

Δωριεύς (-έως)

Δώριχος

Δωρόθεος

Δῶρος

Δῶτος

Ε

Ειδόθεος

Εἰδοκλῆς (-έους)

Εἰνόδιος

Εἰρηναῖος

Ἐκάδημος

Ἐκαταῖος

Ἐκήδημος

Ἐκτόριος

Ἐκτωρ (-ορος)

Ἐλάσιππος

Ἐλειος

Ἐλεύθειος

Ἐλευθέριος

Ἑλλάνικος	Ἑρασίνος
Ἑλλοπίων (-ωνος)	Ἑρασίνος
Ἑλυμος	Ἑράσιππος
Ἑμπεδοκλῆς (-έους)	Ἑρασίστρατος
Ἑμπρεπής (-οῦς)	Ἑρασίφιλος
Ἑνδυμίων (- ωνος) Ἑξαρχος	Ἑραστος
Ἑξηκτίας	Ἑρατοσθένης (-ους)
Ἑπαμεινώνδας (-α & -ου)	Ἑργείας
Ἑπέραστος	Ἑργίας
Ἑπίδοξος	Ἑργίνος
Ἑπίκουρος	Ἑργοσθένης (-ους)
Ἑπικράτης (-ους)	Ἑρειθάλιος
Ἑπίκτητος	Ἑριάνθης (-ους)
Ἑπικύδης (-ους)	Ἑρίβιος
Ἑπιμενίδης (-ου)	Ἑριγένης (-ους)
Ἑπιμήδης (-ους)	Ἑρίγονος
Ἑπιμηθεύς (-έως)	Ἑρίγιος
Ἑπισθένης (-ους)	Ἑρίδημος
Ἑπιφάνης (-ους)	Ἑρίδοξος
Ἑπιχάρης (-ους)	Ἑρίτιμος
Ἑπίχαρμος	Ἑρίφημος
	Ἑρίφυλος

Ἑρμαγόρας (-ου)	Ἑρμυξίας
Ἑρμείας	Ἑρμυξίλαος
Ἑρμησίλαος	Ἑρμυξίνοος
Ἑρμίας	Ἑρμυσίδημος
Ἑρμιππος	Ἑρμυσίπατρος
Ἑρμογένης (-ους)	Ἑρμυσίστρατος
Ἑρμόδικος	Ἑρμυσίτιμος
Ἑρμόδοτος	Ἑρμυσίχθων (-ονος)
Ἑρμόδωρος	Ἑρμύφυλος
Ἑρμοκράτης (-ους)	Ἑρωδιός
Ἑρμόκριτος	Ἑρως (-τος)
Ἑρμόλαος	Ἑρώτιος
Ἑρμοσθένης (-ους)	Ἑστιόδωρος
Ἑρμότιμος	Ἑτεόκλειτος
Ἑρμόφιλος	Ἑτεοκλῆς (-έους)
Ἑρμοχάρης (-ους)	Ἑτεόνικος
Ἑρμυξίας (-ου)	Ἑτυμοκλῆς (-έους)
Ἑρμυξικλείδης (-ου)	Εὐάγγελος
Ἑρμύθειος	Εὐάγης (-ους)
Ἑρμυκίας	Εὐαγόρας (-ου)
Ἑρμύκινος	Εὐαίμων (-ονος)
Ἑρμύκιος	Εὐάλκης (-ους)

Εὐαλκίδης (-ου)	Εὐθιππος
Εὐάνδρος	Εὐθύβιος
Εὐάνθης (-ους)	Εὐθύδαμος
Εὐάνθιος	Εὐθύδημος
Εὐάνθος	Εὐθυκλῆς (-έους)
Εὐαρχος	Εὐθυμίδης (-ου)
Εὐβιος	Εὐθυμος
Εὐβιοις	Εὐθύφρων (-ονος)
Εὐγένης (-ους)	Εὐιππίδης (-ου)
Εὐγονος	Εὐκλείδης (-ου)
Εὐδηλος	Εὐκλῆς (-έους)
Εὐδημος	Εὐκοσμος
Εὐδικος	Εὐκράτης (-ους)
Εὐδιος	Εὐκρατίδης (-ου)
Εὐδοκος	Εὐμαιος
Εὐδοξος	Εὐμαχος
Εὐδωρος	Εὐμείδης (-ους)
Εὐελπίδης (-ου)	Εὐμένης (-ους)
Εὐεργος	Εὐμήδης (-ους)
Εὐήγορος	Εὐμήτης (-ου)
Εὐήμερος	Εὐμηλος
Εὐήνος	Εὐμολπίδης (-ου)

Εὔμολπος	Εὐρουσθένης (-ους)
Εὐνείας	Εὐρουσθεύς (-έως)
Εὔνηος	Εὐρούυλος
Εὔνικος	Εὐρούφιλος
Εὔνομος	Εὐρουφῶν (-ῶντος)
Εὔνοος	Εὐσθένης (-ους)
Εὔξεινος	Εὔστοχος
Εὔξενος	Εὔστρατος
Εὐξίθεος	Εὐτήροχος
Εὐπαλῖνος	Εὔτολμος
Εὐπείθης (-ους)	Εὔτροπος
Εὔπολις (-ιδος)	Εὐτύχης (-ους)
Εὐπρεπής (-οῦς)	Εὔτυχος
Εὐριπίδης (-ου)	Εὐφήμιος
Εὔριππος	Εὔφημος
Εὐρουάδης	Εὔφιλος
Εὐρουβιάδης (-ου)	Εὔφραστος
Εὐρούβιος	Εὐφρόνιος
Εὐρουδάμας (-αντος)	Εὔφρων (-ονος)
Εὐρουκλείδης (-ου)	Εὐχαρίδης (-ου)
Εὐρύλοχος	Εὔχαρμος
Εὐρυμένης (-ους)	Εὐχήνωρ (-ορος)

Εὐώνυμος

Ἐχέδημος

Ἐχεκράτης (-ους)

Ἐχένικος

Ἐχέστρατος

Ἐχέτιμος

Ἐχέφημος

Z

Ζάλευκος

Ζάτιμος

Ζεύξης

Ζευξίδαμος

Ζευξίδημος

Ζευξίθεος

Ζευξικράτης (-ους)

Ζευξίλαος

Ζεύξιππος

Ζευξίστρατος

Ζευξίφιλος

Ζέφυρος

Ζήλων (-ωνος)

Ζηνόβιος

Ζηνόδοτος

Ζηνόδωρος

Ζηνοφάνης (-ους)

Ζήνων (-ωνος)

Ζωηφόρος

Ζωπύριος

Ζώπυρος

Ζώσιμος

Ζωτικός

H

Ἡγέριος

Ἡγεσίας (-ου)

Ἡγήμων (-ωνος)

Ἡγήσανδρος

Ἡγησίας (-ου)

Ἡγησίδαμος

Ἡγησικλῆς (-έους)	Ἡλύσιος
Ἡγησικράτης (-ους)	Ἡνίοχος
Ἡγησίλαος	Ἡοῖος
Ἡγησίλοχος	Ἡπυτος
Ἡγησίμαχος	Ἡραῖος
Ἡγησίνοος	Ἡράκλειτος
Ἡγησιππίδης (-ου)	Ἡρακλῆς (-έους)
Ἡγήσιππος	Ἡρέας
Ἡγησίσιππος	Ἡρίγονος
Ἡγησίστρατος	Ἡριλλος
Ἡγησίχαρμος	Ἡριππος
Ἡγήστρατος	Ἡρόδικος
Ἡητόριος	Ἡρόδοξος
Ἡγίας (-ου)	Ἡρόδοτος
Ἡγιος	Ἡρόδωρος
Ἡγύλος	Ἡρόθεος
Ἡδυλος	Ἡρόστρατος
Ἡετίων (-ωνος)	Ἡρότιμος
Ἡθαῖος	Ἡροφάνης (-ους)
Ἡθόλαος	Ἡρόφιλος
Ἡλεκτρύων (-ωνος & -ονος)	Ἡροφῶν (-ῶντος)
Ἡλιόδωρος	Ἡρωδίων (-ωνος)

Ἡρώνδας (-α)

Ἡσίοδος

Ἡφαιστίων (-ωνος)

Θ

Θαλήλαιος

Θαλῆς (-οῦ & Θάλητος)

Θαλίαρχος

Θάλιος

Θάλπιος

Θαλύσιος

Θαμάσιος

Θάμυρις (-ιδος)

Θαρσίας

Θάρυπος

Θάσος

Θαύμας (-αντος)

Θεάγγελος

Θεαγένης (-ους)

Θεάγης (-ους)

Θεάγητος

Θεαγόρας

Θεαίνετος

Θεαίτητος

Θεάνδρος

Θέας (-αντος)

Θειαῖος

Θειοδάμας (-αντος)

Θειότιμος

Θελξίας

Θελξίνοος

Θελξιφάνης (-ους)

Θελξίφρων (-ονος)

Θελξίων (-ονος)

Θεμιστοκλῆς (-έους)

Θεογείτων (-ονος)

Θεογένης (-ους)

Θεόγητος

Θέογνις (-ιδος)

Θεοδάμας (-αντος)

Θεόδαμος

Θεόδημος

Θεοδότης	Θέσπις (-ιδος)
Θεοδότιος	Θέστιος
Θεόδοτος	Θεύδιος
Θεόδωρος	Θεύκριτος
Θεόδωτος	Θησεύς (-έως)
Θεοκλής (-έους)	Θήσιππος
Θεόκριτος	Θουκυδίδης (-ου)
Θεότιμος	Θρασύβουλος
Θεοφάνης (-ους)	Θρασύδαμος
Θεόφιλος	Θρασύδημος
Θεόφραστος	Θρασυμένης (-ους)
Θεοχάρης	Θρασυμήδης (-ους)
Θερμώδιος	Θυέστης (-ου)
Θέριππος	Θυμοχάρης (-ους)
Θέρπανδρος	Θύρσος
Θέρσανδρος	
Θερσίλοχος	
Θερσίνοος	I
Θέρσιος	
Θέρισιππος	Ίάδμων (-ονος)
Θεσπίας	Ίάλμενος
Θέσπιος	Ίάμβλιχος

Ἰαμενός	Ἰερόφιλος
Ἰαμος	Ἰεροφῶν (-ῶντος)
Ἰάνθης (-ους)	Ἰέρων (-ωνος)
Ἰανθος	Ἰερόνυμος
Ἰάνωρ (-ορος)	Ἰετίων (-ονος)
Ἰαρχος	Ἰθακος
Ἰάσιος	Ἰθεύς (-έως)
Ἰασίων (-ωνος)	Ἰθύνοος
Ἰασμος	Ἰκαρος
Ἰασος	Ἰκέτας (-α)
Ἰάσων (-ονος)	Ἰκτίνος
Ἰαχος	Ἰκτόριος
Ἰβυκος	Ἰκτωρ (-ορος)
Ἰδαῖος	Ἰλίνος
Ἰδεύς (-έως)	Ἰλισίας
Ἰδμιος	Ἰμβριος
Ἰδμων (-ονος)	Ἰμεύσιππος
Ἰδομενεύς (-έως)	Ἰξίων (-ονος)
Ἰερίων (-ονος)	Ἰόβης
Ἰεροκλῆς (-έους)	Ἰόβιος
Ἰερόκριτος	Ἰοδάμας (-αντος)
Ἰερόφημος	Ἰοκλείδης (-ου)

Ἰόκριτος	Ἰσανδρος
Ἰόλαος	Ἰσάνθης (-ους)
Ἰολος	Ἰσαρχος
Ἰοπος	Ἰσεύς (-έως)
Ἰοφῶν (-ῶντος)	Ἰσίας (-ου)
Ἰπάλκιμος	Ἰσίγονος
Ἰππαρχος	Ἰσίδωρος
Ἰππίας (-ου)	Ἰσοκράτης (-ους)
Ἰππόδαμος	Ἰσόκριτος
Ἰπποκλείδης (-ου)	Ἰστόριος
Ἰπποκράτης (-ους)	Ἰσυλλος
Ἰπποκτήτης	Ἰτυλος
Ἰπποκύδης (-ους)	Ἰφίας
Ἰππόλυτος	Ἰφίγονος
Ἰπρόνικος	Ἰφιδάμας (-αντος)
Ἰπποσθένης (-ους)	Ἰφικλῆς (-έους)
Ἰππόφιλος	Ἰφικράτης (-ους)
Ἰππυλος	Ἰφίνοος
Ἰραῖος	Ἰφίστρατος
Ἰριππος	Ἰφίτος
Ἰσαγόρας (-ου)	Ἰφίχαρμος
Ἰσαῖος	Ἰφίων (-ωνος)

Ἰώλκιος

Ἰων (-ωνος)

Κ

Κάδμος

Καινίας (-ου)

Καλήσιος

Καλλίας (-ου)

Καλλίβιος

Καλλίβροτος

Καλλίγειτος

Καλλιγένης (-ους)

Καλλίδαμος

Καλλικλείδης (-ου)

Καλλίκλειτος

Καλλικλῆς (-έους)

Καλλικράτης (-ους)

Καλλίμαχος

Καλλιμήδης (-ους)

Καλλίνικος

Καλλίνοος

Καλλῖνος

Καλλισθένης (-ους)

Κάλλιστος

Καλλίστρατος

Καλλιτέλης (-ους)

Καλλίτιμος

Καλλίφημος

Καλλίφρων (-ονος)

Καλλιφῶν (-ῶντος)

Καρνεάδης (-ου)

Κάσ(σ)ανδρος

Κάστωρ (-ορος)

Κεισίας

Κέλτος

Κήδιστος

Κήρυκος

Κίλλιβος

Κίμων (-ωνος)

Κινίας

Κλεάγητος

Κλεαγόρας

Κλεάδης (-ου)	Κλεομένης (-ους)
Κλεάνθης (-ους)	Κλεομήδης (-ους)
Κλεάρατος	Κλεόνικος
Κλεάρετος	Κλεοπτόλεμος
Κλεάριστος	Κλεοσθένης (-ους)
Κλεάρχος	Κλεότιμος
Κλείδημος	Κλεόφιλος
Κλεινίας	Κλεοφῶν (-ῶντος)
Κλείνιος	Κλεοχάρης (-ους)
Κλείνος	Κλέων (-ωνος)
Κλεισθένης (-ους)	Κλεώνυμος
Κλείσιππος	Κλητίας
Κλειτίας	Κληῆτος
Κλεῖτος	Κλινίας
Κλειτοφῶν (-ῶντος)	Κλιτίας
Κλείτων (-ωνος)	Κλίτος
Κλέοβις (-ιδος)	Κλυτίας
Κλεόβουλος	Κλύτιος
Κλεογένης (-ους)	Κλύτιππος
Κλεόδοτος	Κλυτόνιος
Κλεόδωρος	Κλύτος
Κλεόμβροτος	Κόριννος

Κόροιβος	Κρίτιος
Κόρυθος	Κριτόβουλος
Κραναός	Κριτόδαμος
Κραταῖος	Κριτόδημος
Κράτης (-ητος)	Κριτόλαος
Κρατησίλαος	Κριτοσθένης (-ους)
Κρατήσιππος	Κρίτων (-ωνος)
Κρατῖνος	Κτησίας (-ου)
Κράτιππος	Κτησίδαμος
Κρατισθένης (-ους)	Κτησίδημος
Κράτιστος	Κτησικλῆς (-έους)
Κρατύλος	Κτησικράτης (-ους)
Κρησίας	Κτησίλαος
Κρησίλαος	Κτησίνοος
Κρηῆσος	Κτησίοχος
Κρητίας (-ου)	Κτήσιππος
Κρήσος	Κτησιφῶν (-ῶντος)
Κρίνιππος	Κυάνιππος
Κρίσος	Κύδιππος
Κριταγόρας	Κυναίγειρος
Κρίταρχος	Κύρηβος
Κριτίας (-ου)	Κύρρηστος

Κύσιππος

Λ

Λαέρτης (-ου)

Λαΐος

Λάκριτος

Λάμαχος

Λάμπις (-ιδος)

Λαμπριάς (-ου)

Λαμπροκλής (-έους)

Λαμπρόνικος

Λάμπρος

Λαμπρώνυμος

Λάμπων (-ωνος)

Λαοδάμας (-αντος)

Λαομέδων (-οντος)

Λαοσθένης (-ους)

Λαοφῶν (-ῶντος)

Λάριχος

Λάχης (-ητος)

Λέανδρος

Λέαρχος

Λεξιφάνης (-ους)

Λεύκιος

Λεύκιππος

Λεωδάμας (-αντος)

Λεωκράτης (-ους)

Λεωνίδαας (-α & -ου)

Λεωνίδης (-εω)

Λεωσθένης (-ους)

Λεώστρατος

Λεωχάρης (-ους)

Λίβων (-ωνος)

Λικύμνιος

Λίνος

Λυκείας

Λυκίδης (-ου)

Λυκίμνιος

Λυκίνοος

Λυκῖνος

Λύκιος

Λύκις (-ιδος)

Λυκομήδης (-ους)

Λυκοῦργος

Λυσαγόρας

Λύσανδρος

Λυσίας (-ου)

Λυσίδαμος

Λυσίδημος

Λυσικλῆς (-έους)

Λυσικράτης (-ους)

Λυσίμαχος

Λυσιμένης (-ους)

Λυσῖνος

Λύσιππος

Λυσίστρατος

Λυσιτέλης (-ους)

Λυσίτιμος

M

Μάγνης (-ητος)

Μαίανδρος

Μακάριος

Μάκιστος

Μαντίνοος

Μάντιος

Μεγακλῆς (-έους)

Μεγασθένης (-ους)

Μεγάτιμος

Μελάνθης (-ους)

Μελάνιππος

Μελήσιππος

Μελίσσιππος

Μέμνων (-ονος)

Μένανδρος

Μενέδαμος

Μενέδημος

Μενέδημος

Μενεκράτης (-ους)

Μενέλαος

Μενέξενος

Μενεσθένης (-ους)

Μένης (-ητος)

Μενιππίδης

Μένιππος

Μένων (-ωνος)

Μηδιάδης	Μόλπιος
Μήλης (-ου)	Μόλπις (-ιδος)
Μητροδότος	Μολπίων (-ωνος)
Μητροδωρος	Μόρσιμος
Μιλτιάδης (-ου)	Μουσαῖος
Μίλων (-ωνος)	Μύλης (-ητος)
Μίνως (-ως)	Μυλλίας
Μνησαῖος	Μυρῖνος
Μνήσανδρος	Μύριππος
Μνησθεύς (-έως)	Μυρσίλος
Μνησίας	Μυρτίλος
Μνησίδαμος	Μύρτος
Μνησίδημος	Μύρων (-ωνος)
Μνησικλῆς (-έους)	Μυρωνίδης
Μνησικράτης (-ους)	
Μνησίλαος	
Μνησιμένης (-ους)	N
Μνησίπατρος	
Μνησιππίδης	Νάρκισσος
Μνήσιππος	Ναυκλείδας (-α)
Μνησίστρατος	Ναυκλείδης (-ου)
Μνησίφιλος	Ναυκλῆς (-έους)

Ναυκράτης (-ους)	Νεοφάνης (-ους)
Ναυσίας	Νεοφῶν (-ῶντος)
Ναυσίθεος	Νέστωρ (-ορος)
Ναυσίθοος	Νηλεύς (-έως)
Ναυσίκλητος	Νηρεύς (-έως)
Ναυσικράτης (-ους)	Νησαῖος
Ναυσικύδης (-ους)	Νηφαλίων (-ωνος)
Ναυσιμένης (-ους)	Νικαγόρας (-ου)
Ναυσίνοος	Νίκανδρος
Ναυσίοχος	Νικάνωρ (-ορος)
Ναυσίπατρος	Νίκαρχος
Ναύσιππος	Νικήστρατος
Ναυσιφάνης (-ους)	Νικίας (-ου)
Ναυσίφιλος	Νικόδαμος
Ναυσίχαρμος	Νικόδημος
Νεάνδρος	Νικοκλῆς (-έους)
Νεάνθης (-ους)	Νικοκράτης (-ους)
Νέαρχος	Νικόλαος
Νεοκλῆς (-έους)	Νικόμαχος
Νεόκριτος	Νικομήδης (-ους)
Νεοπτόλεμος	Νικοσθένης (-ους)
Νεοσθένης (-ους)	Νικόστρατος

Νικοφάνης (-ους)

Νικόφημος

Νικόφιλος

Νικοφῶν (-ῶντος)

Νικοχάρης (-ους)

Νυμφαῖος

Νυσαῖος

Ξ

Ξάνθης (-ου)

Ξανθίας (-ου)

Ξανθίγονος

Ξανθικλῆς (-έους)

Ξανθικύδης (-ους)

Ξάνθιππος

Ξάνθος

Ξεναγόρας (-α)

Ξέναρχος

Ξενίας

Ξενίοχος

Ξενόδαμος

Ξενόδημος

Ξενόδωρος

Ξενοκλείδης (-ου)

Ξενοκράτης (-ους)

Ξενόκριτος

Ξενότιμος

Ξενοφάνης (-ους)

Ξενόφιλος

Ξενοφῶν (-ῶντος)

Ο

Ὄδιος

Ὄδυσσεύς (-έως)

Οἶανθος

Οιδίππους (-οδος)

Ὀϊκλῆς (-έους)

Οινείας

Οινεύς (-έως)

Οινίας

Οϊνιόδωρος	Ὄνησίπατρος
Οϊνόμαος	Ὄνησίππος
Οἴτυλος	Ὄνησίστρατος
Οϊώνιχος	Ὄνησιφόρος
Ὄλκίας	Ὄνησίχαρμος
Ὄλπης (-ιος)	Ὄνομάκριτος
Ὄλυμπιόδωρος	Ὄξυλος
Ὄλυνθος	Ὄρ(ε)ιβάσιος
Ὄμηρος	Ὄρέσβιος
Ὄμφαλίων (-ονος)	Ὄρέστης (-ου)
Ὄνάκριτος	Ὄροιδος
Ὄνήσανδρος	Ὄρσίλοχος
Ὄνησίδαμος	Ὄρσιππος
Ὄνησίδημος	Ὄρφειος
Ὄνησίδοτος	Ὄρφεύς (-έως)
Ὄνησίδωρος	Ὄφέλτας (-α)
Ὄνησικλῆς (-έους)	Ὄφέλτης (-ου)
Ὄνησικράτης (-ους)	Ὄφέλιος
Ὄνησίκριτος	
Ὄνησίλαος	
Ὄνήσιλος	Π
Ὄνήσιμος	

Παγκράτης (-ους)	Παρμενίων (-ωνος)
Παιάνιος	Παρράσιος
Παιώνιος	Παρρήσιος
Παλαίμων (-ονος)	Πασίνοος
Παλαμήδης (-ους)	Πασίφημος
Παλλάδιος	Πασίφιλος
Πάμφιλος	Πασίχαρμος
Πάμφυλος	Πάτροκλος
Πανάρετος	Παυσανίας (-ου)
Πανδημίων (-ονος)	Παύσιππος
Πανδίας (-ου)	Παυσίστρατος
Πανδίων (-ονος)	Πειθίας (-ου)
Πάνδοξος	Πειθίνοος
Πάνδωρος	Πειθίνος
Πάνθειος	Πειρίθους (-ου)
Πανθίας (-ου)	Πείρος
Παντεύκλειος	Πείσανδρος
Παντεύκλεος	Πεισίας (-ου)
Πάντιμος	Πεισίδωρος
Παρθένιος	Πεισικράτης (-ους)
Πάρης (-ιδος)	Πεισίνοος
Παρμενίδης (-ου)	Πεισίρ(ρ)οδος

Πεισίστρατος	Πλέξιππος
Πεῖσος	Πλούταρχος
Πελίας (-ου)	Πλωτῖνος
Πελοπίδας (-ου)	Πολύαινος
Πέλοψ (-οπος)	Πολυβιάδης
Περάνθης (-ους)	Πολύβιος
Περίανδρος	Πολυδάμας (-αντος)
Περίβοιος	Πολυδέκτωρ (-ορος)
Περιεΐδης (-ου)	Πολυδεύκης (-ους)
Περικλῆς (-έους)	Πολύδωρος
Περυμήδης (-ους)	Πολύζηλος
Πέρυινθος	Πολύκλειτος
Περισθένης (-ους)	Πολυκλῆς (-έους)
Περίφημος	Πολυκράτης (-ους)
Περσεύς (-έως)	Πολυκτῆτης
Πηλεὺς (-έως)	Πολυμήδης (-ους)
Πίνδαρος	Πολυνείκης (-ους)
Πίσανδρος	Πολύν(ε)ικος
Πιττακός	Πολύνοος
Πλάτων (-ωνος)	Πολύξενος
Πλεισθένης (-ους)	Πολυσθένης (-ους)
Πλεισταίνετος	Πολύστρατος

Πολύφημος	Πρωτογένης (-ους)
Πολυφήτης	Πτολεμαῖος
Πολυφοίτης (-ου)	Πτόλιχος
Πολυφόντης (-ου)	Πυγμαλίων (-ωνος)
Πολυχάρης (-ους)	Πυθαγόρας (-ου & -α)
Πολύχαρμος	Πυθαγόρειος
Πορφύριος	Πυθέας (-ου)
Πορφυρίων (-ονος)	Πυθεύς (-έως)
Ποσειδώνιος	Πυθίας (-ου)
Πραξαγόρας (-ου)	Πύθιππος
Πραξίας (-ου)	Πυθόδαμος
Πραξίνοος	Πυθόδημος
Πραξιτέλης (-ους)	Πυθόδοτος
Πραξιφάνης (-ους)	Πυθόδωρος
Πρίαμος	Πυθοκλῆς (-έους)
Πρόδικος	Πυθόκριτος
Πρόκριτος	Πυθόλαος
Προμηθεύς (-έως)	Πυθόνικος
Πρωταγόρας (-ου)	Πυθόστρατος
Πρωτεσίλαος	Πυθοφάνης (-ους)
Πρωτεσίμαχος	Πυλάδης (-ου)
Πρωτεσίχαρμος	Πύρριχος

Πύρρος

Πύρρων (-ωνος)

Πύρσος

P

Ραδάμανθυσ (-υος)

Ραμφίας (-ου)

Ραμφίων (-ωνος)

Ρηγίλαος

Ρήμων (-ονος)

Ρηξήνωρ (-ορος)

Ρηξίβιος

Ρηξίλαος

Ρησίας

Ρήσος

Ρόδιος

Ρόδιππος

Ροδίων (-ωνος)

Ροΐτος

Ρῶμος

Σ

Σαμίας (-ου)

Σάμιππος

Σαρπηδών (-όνος)

Σείκιλος

Σείσμιος

Σέλευκος

Σήμος

Σήμων (-ωνος)

Σημωνίδης (-ου)

Σθενέλαος

Σθένελος

Σθενίας (-ου)

Σιβύρτιος

Σίκιννος

Σικίνος

Σιμ(μ)ίας (-ου)

Σῆμος

Σιμύλος

Σίμων (-ωνος)

Σιμωνίδης (-ου)	Στρατόνικος
Σίπυλος	Στράτων (-ωνος)
Σκόπας (-α)	Στρόφιος
Σόλων (-ωνος)	Στυμφάλιος
Σοφαίνετος	Σφοδρίας (-α)
Σόφιλος	Σχέδιος
Σοφοκλής (-έους)	Σωκράτης (-ους)
Σοφωνίδης	Σώσανδρος
Σπενδίας (-ου)	Σωσθένης (-ους)
Σπερχίας (-ου)	Σωσίβιος
Σπεύσιππος	Σωσιγένης (-ους)
Σπουδαῖος	Σωσίδαμος
Στασίγορος	Σωσίθεος
Στασικράτης (-ους)	Σωσικλής (-έους)
Στάσιππος	Σωσικράτης (-ους)
Στέφανος	Σωσίλαος
Στησαγόρας (-ου)	Σώσιλος
Στησίλαος	Σωσιμένης (-ους)
Στησίμαχος	Σωσίπατρος
Στησίμβροτος	Σώσιππος
Στησίχορος	Σωσίστρατος
Στίλπων (-ωνος)	Σωσιφάνης (-ους)

Σώστρατος

Σωτήριχος

Σώφιλος

T

Ταλθύβιος

Τάνταλος

Τειρεσίας (-ου)

Τεισίας

Τεισικράτης (-ους)

Τείσιππος

Τελαμών (-ωνος)

Τέλεσθος

Τελεσίας (-ου)

Τελεσικράτης (-ους)

Τελέσιππος

Τέλης (-τος & -ου)

Τέλλος

Τέλμιος

Τερπαγόρας

Τέρπανδρος

Τέρσιππος

Τηλέμαχος

Τιμαγένης (-ους)

Τιμάγητος

Τιμαγόρας (-ου)

Τίμαιος

Τιμάνθης (-ους)

Τιμάρατος

Τίμαρχος

Τιμογένης (-ους)

Τιμόθεος

Τιμοκλήης (-έους)

Τιμοκράτης (-ους)

Τιμοκρέων (-οντος)

Τιμόλαος

Τιμολέων (-οντος)

Τιμόξενος

Τιμοσθένης (-ους)

Τιμοφάνης (-ους)

Τιμοχάρης (-ους)

Τίμων (-ωνος)

Τισαγόρας (-α)
Τισίας (-ου)
Τισικράτης (-ους)
Τισίλαος
Τίσιππος
Τριπτόλεμος
Τροφώνιος
Τρύφων (-ωνος)
Τυδεύς (-έως)
Τυρταῖος
Τύρταμος

Υ

Ύαγνις (-ιδος)
Ύάκινθος
Ύανθίδης (-ου)
Ύας (-αντος)
Ύγῖνος
Ύλλος
Ύπάτης (-ου)

Ύπείροχος
Ύπερείδης (-ου)
Ύπερίδης (-ου)
Ύπερίων (-ονος)
Ύπέροχος
Ύπηνος
Ύραῖος
Ύρριεύς (-έως)
Ύσμων (-ωνος)
Ύφικλῆς (-έους)
Ύψαῖος
Ύψεύς (-έως)
Ύψήνωρ (-ορος)
Ύψικλῆς (-έους)
Ύψικράτης (-ους)
Ύψίνοος

Φ

Φαέθων (-οντος)
Φαινός

Φαίαξ (-ακος)	Φερέβιος
Φαίδιμος	Φερέδημος
Φαιδριάς (-ου)	Φερεκράτης (-ους)
Φαῖδρος	Φερεκτήτης (-ου)
Φαίδων (-ωνος)	Φερεκύδης (-ους)
Φαίνανδρος	Φερένικος
Φαινιάς (-ου)	Φερέτιμος
Φαίνιππος	Φερέφημος
Φαινόκριτος	Φερεφῶν (-ῶντος)
Φαῖστος	Φέρης (-ητος)
Φαλίας (-ου)	Φηγεύς (-έως)
Φαλῖνος	Φήμιος
Φάλιος	Φιλαγώνιος
Φάλκης (-ου)	Φιλαδελφεύς (-έως)
Φάνης (-ητος)	Φιλάδελφος
Φανίας (-ου)	Φιλαίμων (-ονος)
Φάντης (-ου)	Φιλάνωρ (-ορος)
Φάϋλλος	Φιλάρετος
Φαύσιος	Φιλέταιρος
Φειδίας (-ου)	Φίληβος
Φειδιππίδης (-ου)	Φιλήμων (-ονος)
Φείδιππος	Φιλήσιος

Φιλήτωρ (-ορος)

Φιλῖνος

Φιλιππίδης (-ου)

Φίλιππος

Φιλίσκος

Φιλιστίων (-ωνος)

Φίλιστος

Φίλλυρος

Φιλόδαμος

Φιλόδημος

Φιλόδωρος

Φιλοκλῆς (-έους)

Φιλοκτήτης (-ου)

Φιλόλαος

Φιλόνομος

Φιλόξενος

Φιλοποίμην (-ενος)

Φιλόστρατος

Φιλότιμος

Φιλοχάρης (-ους)

Φίλων (-ωνος)

Φιλώτας (-α)

Φιντίας (-ου)

Φλεγύας (-ου)

Φλόγιος

Φορμίας (-ου)

Φορμίων (-ωνος)

Φορωνεύς (-έως)

Φρασίας (-ου)

Φρασίδαμος

Φρασίδημος

Φρασίλαος

Φρασίτιμος

Φρίξος

Φρόνιος

Φρύνιχος

Φυλείδης (-ου)

Φυλεύς (-έως)

Φυλῖνος

Φύλλις (-ιος)

Φωκίδης (-ου)

Φωκίων (-ωνος)

Φωκυλίδης (-ου)

Φώτιος

X

Χαιρέδαμος

Χαιρέδημος

Χαιρεκράτης (-ους)

Χαιρέστρατος

Χαιρέτιμος

Χαιρεφάνης (-ους)

Χαιρέφημος

Χαιρέφιλος

Χαιρεφῶν (-ῶντος)

Χάρης (-ητος)

Χαρίδαμος

Χαρίδημος

Χαρικλῆς (-έους)

Χαρικλείδης (-ου)

Χαρίλαος

Χάριππος

Χαρισθένης (-ους)

Χαρίσιος

Χαρίστρατος

Χαρίτιμος

Χαρίτων (-ωνος)

Χαρίφημος

Χαρμίδης (-ου)

Χάρμιππος

Χαρμόλαος

Χάρμυλος

Χαροιάδης

Χ(ε)ίλων (-ωνος)

Χειρίδαμος

Χειρίμαχος

Χειρίφημος

Χερσίας (-ου)

Χερσιδάμας (-αντος)

Χερσικράτης (-ους)

Χερσίφρων (-ονος)

Χοίριλος

Χορήκιος

Χρεμωνίδης (-ου)

Χρηστόδημος

Χρηῆστος

Χρύσης (-ου)

Χρύσιππος

Χρύσος

Ω

ᾠγύγης (-ου)

ᾠγυγος

ᾠκύαλος

ᾠκύθοος (-όου)

ᾠκύθους (-ου)

ᾠκυλλος

ᾠκύμαχος

ᾠκύνοος

ᾠκυτος

ᾠλιος

ᾠριφάνης (-ους)

ᾠρίων (-ωνος)

Ὄνόματα γυναικῶν

A

Ἀβία	Ἀγεσιδάμεια (-είας)
Ἄβρα	Ἀγέτη
Ἀβροσύνη	Ἀγηπάτρα
Ἀβρώτη	Ἀγησιδάμεια (-είας)
Ἀγάβη	Ἀγησιθέα
Ἀγαθάνειρα (-είρας)	Ἀγησίκλεια (-είας)
Ἀγάθη	Ἀγησικράτεια
Ἀγαθηνόη	Ἀγησιμάχη
Ἀγαθίππη	Ἀγησιμέδα (-ας)
Ἀγαθόκλεια	Ἀγησινόη
Ἀγανίκη	Ἀγησίππη
Ἀγανίππη	Ἀγησιστράτη
Ἀγαρίστη	Ἀγησιχόρη
Ἀγασίκλεια	Ἀγήτη
Ἀγασιστράτη	Ἀγίππη
Ἀγαύη	Ἀγλαΐα
Ἀγγελία	Ἀγλαΐς (-ίδος)

Ἄγλαοδώρα	Ἄδμητη
Ἄγλαοκώμη	Ἄδράστεια
Ἄγλαομέδα (-ας)	Ἄδράστη
Ἄγλαονίκη	Ἄδρήστη
Ἄγλαοπάτρα	Ἄδύτη
Ἄγλαόπη	Ἄειθάλη
Ἄγλαοφήμη	Ἄεικλείτη
Ἄγλαοφώνη	Ἄερόπη
Ἄγλαωνύμη	Ἄετιώνη
Ἄγνοδίκη	Ἄήτη
Ἄγνώ (-οῦς)	Ἄθηνᾶ
Ἄγχιάλη	Ἄθήνη
Ἄγχιαλία	Ἄθηνοδώρα
Ἄγχιθέα	Αἰάντεια
Ἄγχίκλεια	Αἰαντία
Ἄγχιμάχη	Αἰάτη
Ἄγχινόη	Αἰγαία
Ἄγχιροσόη	Αἰγεία
Ἄγχιστράτη	Αἰγέστη
Ἄδάστη	Αἰγεώνη
Ἄδιάντη	Αἶγη
Ἄδίτη	Αἰγιάλη

Αἴγινα (-ίνης)	Αἰσιόνη
Αἰγίνη	Αἴτην
Αἰγίσθη	Αἰτωλία
Αἰγιστέα	Ἀκάστη
Αἰγίστη	Ἀκρόγη
Αἴγλη	Ἀκρισιώνη
Αἰθαλία	Ἀκταία
Αἰθερία	Ἀκταίη
Αἴθη	Ἀκταιώνη
Αἰθία	Ἀκτορία
Αἰθιόλη	Ἀλεξάνδρα
Αἴθρα	Ἀλεξιδάμεια
Αἰμόνη	Ἀλεξίγλεια
Αἰμυλία	Ἀλεξινόη
Αἰνησιδάμεια	Ἀλεξίππη
Αἰνησιδίκη	Ἀλεξιρροή
Αἰνησίγλεια	Ἀλεξίρροια
Αἰνησιστράτη	Ἀλεξιστράτη
Αἰολία	Ἀλθαία
Αἰολίη	Ἀλθήπη
Αἴπεια	Ἀλησία
Αἰρόπη	Ἀλία

Άλῖη	Άλκιδίκη
Άλιμάδη	Άλκιθέα
Άλίμεια	Άλκιθία
Άλιμήδη	Άλκιθόη
Άλιστράτη	Άλκιμάχεια
Άλκαγόρη	Άλκιμάχη
Άλκαθόη	Άλκιμέδα (-ας)
Άλκαινέτη	Άλκιμέδη
Άλκαμένη	Άλκιμέδουσα (-ούσης)
Άλκάνδρα	Άλκιμένη
Άλκάνδρη	Άλκιμήδη
Άλκάνειρα	Άλκινόη
Άλκέτη	Άλκιόπη
Άλκη	Άλκίππη
Άλκή	Άλκιρρόη
Άλκηστις (-ίδος)	Άλκιμήνη
Άλκία	Άλκιμνήστη
Άλκιβία	Άλκιπάτρα
Άλκιβιάς (-άδος)	Άλκίππα (-ης)
Άλκιβίη	Άλκιππία
Άλκιβούλη	Άλκίς (-ίδος)
Άλκιδάμεια	Άλκιστράτη

Ἄλκιτιμία	Ἄμαρυλλία
Ἄλκιφήμη	Ἄμαρυλλίς (-ίδος)
Ἄλκιμέα	Ἄμαρυνθία
Ἄλκμεώνη	Ἄμβρακία
Ἄλκομένη	Ἄμβροσία
Ἄλκυνόη	Ἄμβρότη
Ἄλκυσόνη	Ἄμεινία
Ἄλκυονία	Ἄμεινιώνη
Ἄλκυονίς (-ίδος)	Ἄμεινόκλεια
Ἄλκυών (-όνος)	Ἄμίπη
Ἄλκυώνη	Ἄμμία
Ἄλξηνειρα	Ἄμοιβαία
Ἄλξιώνη	Ἄμοίμη
Ἄλόπη	Ἄμοίνη
Ἄλύκη	Ἄμομφαρέτη
Ἄλφειβία	Ἄμυθαόνη
Ἄμαδρυάς (-άδος)	Ἄμύκη
Ἄμαξονία	Ἄμυμώνη
Ἄμαλθαία	Ἄμυνθία
Ἄμάλθεια	Ἄμυνία
Ἄμαλία	Ἄμυντέα
Ἄμαράντη	Ἄμυντία

Ἀμυρταία	Ἀμφιμνήστη
Ἀμφαινέτη	Ἀμφινόη
Ἀμφαρέτη	Ἀμφίνοια
Ἀμφιάλεια	Ἀμφινόμη
Ἀμφιάλη	Ἀμφιρήτη
Ἀμφιάνασσα (-άσσης)	Ἀμφιρρόη
Ἀμφιβία	Ἀμφισία
Ἀμφιδάμεια	Ἀμφισσα (-ίσης)
Ἀμφιδίκη	Ἀμφιστράτη
Ἀμφιδώρα	Ἀμφιτρίτη
Ἀμφιθέα	Ἀμφιτρούνη
Ἀμφιθή	Ἀμφιφάνεια
Ἀμφίκλεια	Ἀμφιώνη
Ἀμφικλείτη	Ἀμφύτη
Ἀμφικτυώνη	Ἀναγόρα
Ἀμφιλοχία	Ἀναξαρέτη
Ἀμφιλύτη	Ἀναξιβία
Ἀμφιμάχη	Ἀναξιβίη
Ἀμφιμέδα (-ας)	Ἀναξιβούλη
Ἀμφιμήδα (-ας)	Ἀναξιδάμεια
Ἀμφιμήδη	Ἀναξιδίκη
Ἀμφιμήλη	Ἀναξιθέα

Ἀναξιθόη	Ἄνθαία
Ἀναξίκληια	Ἄνθεμιώνη
Ἀναξιμάχη	Ἄνθεμώνη
Ἀναξιμένη	Ἄνθεμωνία
Ἀναξινόη	Ἄνθεστία
Ἀναξιπάτρα	Ἄνθήλεια
Ἀναξίπη	Ἄνθίνη
Ἀναξιρρόη	Ἄνθίππα (-ης)
Ἀναξιτίμη	Ἄνθιππία
Ἄνασσα (-άσσης)	Ἄνθιώνη
Ἄνδροδάμεια	Ἄνθωνία
Ἄνδροδίκη	Ἄνθεια (-είας)
Ἄνδροθόη	Ἄνθεμία
Ἄνδρόκλεια	Ἄνθεμις (-ιδος)
Ἄνδρομάχεια	Ἄνθη
Ἄνδρομάχη	Ἄνθηϊς (-ίδος)
Ἄνδρομέδα (-ας)	Ἄνθήλη
Ἄνδρονίκη	Ἄνθία
Ἄνδρονόη	Ἄνθίμη
Ἄνδροστράτη	Ἄνθίππη
Ἄνδρωνία	Ἄνθοῦσα (-ούσης)
Ἀνήτη	Ἄνίππη

Ἀνταγόρη	Ἀντιόχη
Ἀνταύγη	Ἀντιπάτρα
Ἄντεια (-είας)	Ἀντίπη
Ἄντια (-ίας)	Ἀντιστροφή
Ἀντιάνειρα (-είρας)	Ἀντιφάτεια (-είας)
Ἀντιβία	Ἀντιφίλη
Ἀντιβούλη	Ἀντιφώνη
Ἀντιγόνη	Ἀντύλλη
Ἀντιδάμεια	Ἄνυτη
Ἀντιδίκη	Ἄξιαγήτη
Ἀντίκλεια	Ἄξιαγόρη
Ἀντικράτεια	Ἄξιονίκη
Ἀντικύρα	Ἄξιόπη
Ἀντιλοχία	Ἄξιόχη
Ἀντιμάχη	Ἄξιώνη
Ἀντιμέδα (-ας)	Ἄπάμη
Ἀντιμνήστη	Ἄπολλοδώρα
Ἀντιναία	Ἄπολλοφίλη
Ἀντινίκη	Ἄπολλωνία
Ἀντινόη	Ἄράτη
Ἀντιόπεια	Ἄρβια
Ἀντιόπη	Ἄργαία

Ἀργανθώνη	Ἀρησιφώνη
Ἀργέα	Ἀρήτη
Ἀργεία	Ἀριάδνη
Ἀργειόπη	Ἀριαίθη
Ἀργέστη	Ἀριάνθη
Ἄργη	Ἀρίβοια
Ἀργία	Ἀριγνώτη
Ἀργιθέα	Ἀριδαία
Ἀργιόπη	Ἀριδάμεια
Ἀργιώπη	Ἀριδίκη
Ἀργυρά	Ἀριθόη
Ἀργυφύη	Ἀρίκλεια
Ἀρεδάτη	Ἀριμάχη
Ἀρέθουσα (-ούσης)	Ἀρινίκη
Ἄρεια	Ἀρινόη
Ἀρεστορία	Ἀριόπη
Ἀρετή	Ἀρίσβη
Ἀρέτη	Ἀρισταγόρα
Ἀρηγονία	Ἀρισταγόρη
Ἀρηιθόη	Ἀρισταρέτη
Ἀρηιφίλη	Ἀριστάρχη
Ἀρήνη	Ἀριστέα

Ἀρίστη	Ἀριστοτίμη
Ἀριστίππη	Ἀριστοφήμη
Ἀριστιώνη	Ἀριστοχάρη
Ἀριστοβούλη	Ἀριστώ (-οῦς)
Ἀριστογένεια	Ἀριφήμη
Ἀριστοδάμα (-ας)	Ἀριφίλη
Ἀριστοδάμεια	Ἀριφώνη
Ἀριστοδήμη	Ἀρκαδία
Ἀριστοδίκη	Ἀρκεισία
Ἀριστοδώρα	Ἀρκεσιδάμεια
Ἀριστοκλέα	Ἀρκεσιθόη
Ἀριστόκλεια	Ἀρκεσινόη
Ἀριστοκράτεια	Ἀρκεσιπάτρα
Ἀριστοκράτη	Ἀρκεσιστράτη
Ἀριστομάχη	Ἀρκεσιφήμη
Ἀριστομέδα (-ας)	Ἄρκη
Ἀριστομνήστη	Ἀρμοδία
Ἀριστονίκη	Ἀρμοθόη
Ἀριστονόη	Ἀρμονία
Ἀριστοξένη	Ἄρναία
Ἀριστοπάτρα	Ἄρνεά
Ἀριστοστράτη	Ἄρνη

Ἄροση	Ἄρχετιμία
Ἄρπη	Ἄρχεφήμη
Ἄρπινα (-ίνης)	Ἄρχεχόρη
Ἄρριδαία	Ἄρχιβία
Ἄρσινότη	Ἄρχιγένεια
Ἄρσίππη	Ἄρχιγόνη
Ἄρσιρόση	Ἄρχιδάμεια
Ἄρσιφήμη	Ἄρχιδαμία
Ἄρτεμία	Ἄρχιδίκη
Ἄρτεμιδώρα	Ἄρχιθή
Ἄρτεμις (-ιδος)	Ἄρχίκλεια
Ἄρτεμισία	Ἄρχιλόχη
Ἄρτεμόνη	Ἄρχιμάχη
Ἄρτιβία	Ἄρχιμέδα (-ας)
Ἄρύμβη	Ἄρχιμνήστη
Ἄρύστη	Ἄρχινίκη
Ἄρχαγέτη	Ἄρχινόη
Ἄρχεβία	Ἄρχινόμη
Ἄρχεδίκη	Ἄρχίππη
Ἄρχενότη	Ἄρχιρο(ρ)ότη
Ἄρχεόπη	Ἄρχιστράτεια
Ἄρχεστράτη	Ἄρχιστράτη

Ἀρχιτίμη	Ἄστυκράτεια
Ἀρχιχόρη	Ἄστυλοχία
Ἄσαία	Ἄστυμάχη
Ἄσία	Ἄστυνίκη
Ἄσίνη	Ἄστυνόη
Ἄσκληπιάς (-άδος)	Ἄστυνόμεια
Ἄσπασία	Ἄστυνόμη
Ἄστάβη	Ἄστυόπη
Ἄστερία	Ἄστυόχεια
Ἄστερή	Ἄστυόχη
Ἄστεριώνη	Ἄστυπάλαια
Ἄστερόδεια	Ἄστυπάτρα
Ἄστεροδία	Ἄσωπία
Ἄστερόπεια	Ἄταλάντη
Ἄστερόπη	Ἄτη
Ἄστυάγνυα (-υίας)	Ἄτθίς (-ίδος)
Ἄστυάνασσα (-άσσης)	Ἄτλάντεια (-είας)
Ἄστυβία	Ἄτλαντεΐη
Ἄστυγείτη	Ἄτρία
Ἄστυδάμεια	Ἄτταία
Ἄστυκλεία	Ἄττική
Ἄστυκόμη	Ἀϋγέα

Αὐγεία

Αὐγή

Αὐγή

Αὐδάτα (-ης)

Αὐθεία

Αὐλῖς (-ίδος)

Αὐρα

Αὐρη

Αὐρία

Αὐρῖς (-ίδος)

Αὐτοβούλη

Αὐτογένεια

Αὐτοδάμεια

Αὐτόκλεια

Αὐτοκράτεια

Αὐτολύτη

Αὐτομάτη

Αὐτομέδα (-ας)

Αὐτομήδα (-ας)

Αὐτονόη

Αὐτονόμη

Αὐτοστράτη

Ἄφεςία

Ἄφεταιία

Ἄφιδνία

Ἄφνεία

Ἄφροδισία

Ἄφροδίτη

Ἄφρω (-οῦς)

B

Βαθύκλεια

Βαθυνόη

Βαθυτίμη

Βακχῖς (-ίδος)

Βακχύλη

Βακχυλῖς (-ίδος)

Βαρσίνη

Βασίλεια

Βασίλη

Βάσσα (-ης)

Βάτεια

Βαύκη

Βεβαία

Βεβρύκη

Βελεστίλη

Βελτίστη

Βενθεσικύμη

Βερενίκη

Βερετίμα (-ας)

Βερετίμη

Βερόη

Βέροια

Βιαδίκη

Βιαντία

Βιλιστίχη

Βιοδότη

Βιστωνίς (-ίδος)

Βιώ (-οῦς)

Βλάστη

Βοίβη

Βοιβηίς (-ίδος)

Βοιώ (-οῦς)

Βοιώνη

Βόλβη

Βολίνη

Βομβύκη

Βραισία

Βραχύλλη

Βρησαία

Βρισηίς (-ίδος)

Βρίσσα (-ης)

Βρύλλη

Βρυμέδη

Γ

Γαία

Γαλακτία

Γαλανθή

Γαλανθίς (-ίδος)

Γαλάτεια

Γαλάτη

Γαλήνη

Γανυμήδη

Γενεθλία	Γοργόνα (-ης)
Γλαυκέτη	Γοργόνη
Γλαύκη	Γοργοφόνη
Γλαυκία	Γοργώ (-οῦς)
Γλαυκιθή	Γρύνη
Γλαυκίππη	Γυγαία
Γλαυκίς (-ίδος)	Γύρινα (-ίνης)
Γλαυκώνη	Γυρτώνη
Γλαυκώπη	
Γλεύκη	
Γληνέα	Δ
Γλυκάνθη	
Γλυκέρα	Δάειρα
Γλύκη	Δαιδάλη
Γλυκίππη	Δαϊδάμεια
Γνησάνδρα	Δάϊθα (-ίθας)
Γνησάνθη	Δαϊκράτεια
Γνησιγόνη	Δαϊκράτη
Γνησιπάτρα	Δαϊμάχη
Γνησίππη	Δαϊμένη
Γόργη	Δαϊμνήστη
Γοργίππη	Δαισία

Δαϊστράτη	Δαμονίκη
Δαίτειρα	Δαμονόη
Δαϊφήμη	Δαμοξένη
Δαμαγέτη	Δαμοστράτη
Δαμαία	Δαμοτίμα (-ας)
Δαμαινέτη	Δαμοτίμη
Δαμαρέτη	Δαμοφίλη
Δάμαρις (-ιδος)	Δαμοφύλη
Δαμασάνδρα	Δαμώνη
Δαμασία	Δανάη
Δαμασίκλεια	Δάφνη
Δαμασίππη	Δαφνηγένεια
Δαμασιστράτη	Δαφνήκλεια
Δαμέα	Δαφνόκλεια
Δάμεια	Δαφνομήλα (-ας)
Δαμιθάλεια	Δαώνη
Δαμίππη	Δειμαινέτη
Δάμνεια	Δειμάνειρα
Δαμνώ (-οῦς)	Δεινοδάμεια
Δαμοδόκη	Δεινοδίκη
Δαμόκλεια	Δεινοθήη
Δαμοκράτεια	Δεινοκράτεια

Δεινομάχη	Δεξιφώνη
Δεινοξένη	Δεξιώνη
Δεινοστράτη	Δέρκη
Δεινοφήμη	Δέσποινα (-οίνης)
Δέλφη	Δευκαλία
Δελφία	Δηιάνειρα
Δεξαμένη	Δηιδάμεια
Δεξάνειρα	Δηιλύκη
Δεξάνθη	Δηιμάχη
Δεξαρέτη	Δηινόμη
Δεξιθέα	Δηιόνη
Δεξιθή	Δηιόπεια
Δεξίκλεια	Δηιόπη
Δεξικράτεια	Δηιόχη
Δεξιμάχη	Δηιπύλη
Δεξιμένη	Δηιστράτη
Δεξινόη	Δηιφίλη
Δεξιπάτρα	Δηιφόβη
Δεξίππη	Δηιφόντη
Δεξιστράτη	Δηιώ (-οῦς)
Δεξιτίμη	Δήλια
Δεξιφίλη	Δημαγέτη

Δημαινέτη	Δημιονόη
Δημάνειρα	Δημοξένη
Δημαρέτη	Δημοστράτη
Δημαρήτη	Δημοτέρπη
Δημέα	Δημοτίμη
Δημηγέτη	Δημοφήμη
Δημηλάτη	Δημοφίλη
Δημήτηρ (-τρος) (ή νῦν Δήμητρα)	Δημοχάρη
Δημητρία	Δημώνασσα (-άσσης)
Δημητριάς (-άδος)	Δηναία
Δημιφώνη	Δηρώ (-οῦς)
Δημοδάμεια	Δηώνη
Δημοδίκη	Διαγόρη
Δημοδόκη	Διαία
Δημοδότη	Διασία
Δημοδώρα	Διδυμαία
Δημοκήδη	Διδύμη
Δημόκλεια	Διφίλη
Δημοκρίτη	Διογένεια
Δημολαίς (-ίδος)	Διοδέκτη
Δημονίκη	Διοδότη
	Διοδώρα

Διοθύμη	Διοχάρη
Διόκλεια	Δίρκη
Διοκριτή	Διφίλα (-ας)
Διοκτήτη	Διφίλη
Διόμεια	Διφνία
Διόμη	Διώνασσα (-άσσης)
Διομήδα (-ας)	Διώνη
Διομήδη	Διωξίππη
Διόνη	Δοία
Διονίκη	Δοκίμη
Διονόη	Δολίχη
Διονύμφη	Δοξιθέα
Διοξένη	Δοξίππη
Διοξίππη	Δορίππη
Διοπάτρα	Δορύκλεια
Διόπεια	Δορυμάχη
Διοστράτη	Δορυμέδα (-ας)
Διοτίμα (-ας)	Δορυμ(ν)ήστρα
Διοτίμη	Δορυνίκη
Διοφάντη	Δοσιθέα
Διοφήμη	Δοσίκλεια
Διοφίλη	Δορμώνη

Δρυόπη	Ειρηναία
Δρυώ (-οῦς)	Ειρήνη
Δύμη	Ειρηνοδίκη
Δωδώνη	Ειρηνοδώρα
Δωράνθη	Ειρηνοφίλη
Δωρεία	Ειρίσκη
Δωρινόη	Εισιδώρα
Δωριπάτρα	Εισώπη
Δωρίππη	Ἐκάβη
Δωρίς (-ίδος)	Ἐκαδήμη
Δώριχα (-ίχης)	Ἐκάλη
Δωροστράτη	Ἐκαλίνη
Δωροχάρη	Ἐκαταία
	Ἐκάτη
	Ἐκτορία
Ε	Ἐλάειρα
	Ἐλαίς (-ίδος)
Ἐγεστα (-έστης)	Ἐλασίππη
Ἐθοδάϊα	Ἐλάτεια
Εἰδοθέα	Ἐλάτη
Εἰδυία	Ἐλενα (-ένης)
Εἰδώ (-οῦς)	Ἐλένη

Ἐλεύθεια	Ἐπακταία
Ἐλευθερία	Ἐπιγένεια
Ἐλευσίς (-ῖνος)	Ἐπιγόνη
Ἐλιγία	Ἐπιδάμεια
Ἐλικεία	Ἐπιθέα
Ἐλίκη	Ἐπιθή
Ἐλικωνία	Ἐπικάστη
Ἐλιξία	Ἐπίκλεια
Ἐλλανίκη	Ἐπικτήτη
Ἐλλη	Ἐπιμάχη
Ἐλληνίς (-ίδος)	Ἐπιμήδη
Ἐλλησποντία	Ἐπινίκη
Ἐλπη	Ἐπινόη
Ἐλπινίκη	Ἐπιξένη
Ἐλπὶς (-ίδος)	Ἐπιόνη
Ἐμπεδόκλεια	Ἐπιπόλη
Ἐμπεδονίκη	Ἐπιστήμη
Ἐναλία	Ἐπιστροάτη
Ἐναρέτη	Ἐπιτίμα (-ας)
Ἐνδύμη	Ἐπιτίμη
Ἐνίππη	Ἐπιφάνεια
Ἐνόπη	Ἐπιφήμη

Ἐπιφίλη	Ἐριβία
Ἐραννία	Ἐριβιοία
Ἐρασία	Ἐριβούλη
Ἐρασιβία	Ἐριγένεια
Ἐρασιδώρα	Ἐριγόνη
Ἐρασιθέα	Ἐρίκη
Ἐρασιθή	Ἐρίκλεια
Ἐρασίκλεια	Ἐρμήδη
Ἐρασινίκη	Ἐρισθένεια
Ἐρασινόη	Ἐριστροάτη
Ἐρασιπάτρα	Ἐριτίμη
Ἐρασίππη	Ἐριφήμη
Ἐρασιστροάτη	Ἐριφύλη
Ἐρασμία	Ἐριφώνη
Ἐράστη	Ἐριώπη
Ἐρατοφίλη	Ἐρκεία
Ἐρατώ (-οῦς)	Ἐρκυνα (-ύνης)
Ἐργίνη	Ἐρμεία
Ἐργοτίμη	Ἐρμειώνη
Ἐρειθάλεια	Ἐρμίνη
Ἐρέτρια	Ἐρμιόνη
Ἐριάνθη	Ἐρμίππη

Ἑρμοδίκη	Ἑστιόπη
Ἑρμοδώρα	Ἑστιόχη
Ἑρμόκλεια	Ἑτεογόννη
Ἑρμοστράτη	Ἑτεόκλεια
Ἑρμοχάρη	Ἑτεονίκη
Ἑρμωνύμη	Ἑτεοστράτη
Ἑρση	Ἑτεοφύλη
Ἑρύθεια	Ἑτυμόκλεια
Ἑρυθείη	Εὐαγόρα
Ἑρύθη	Εὐαγόρη
Ἑρυθής (-ίδος)	Εὐάδνη
Ἑρυνίκη	Εὐαίχημη
Ἑρυσάνθη	Εὐάλη
Ἑρυσιδάμεια	Εὐάνδρα
Ἑρυσίππη	Εὐάνδρη
Ἑρυσιστράτη	Εὐάνθεια
Ἑρυσιφίλη	Εὐάνθη
Ἑρύτη	Εὐάντη
Ἑρυφύλη	Εὐαρέτη
Ἑρωτής (-ίδος)	Εὐάρνη
Ἑρωπιώνη	Εὐβία
Ἑρωφίλη	Εὐβοία

Εὐβοϊκή	Εὐθυμία
Εὐβούλη	Εὐθυνίκη
Εὐβώτη	Εὐθυνόη
Εὐγένεια	Εὐίππη
Εὐγόνη	Εὐκαρπία
Εὐδάμεια	Εὐκλεια
Εὐδία	Εὐκράτη
Εὐδίκη	Εὐκρίτη
Εὐδοκίμη	Εὐλιμένη
Εὐδώρα	Εὐμαία
Εὐδώρη	Εὐμείδη
Εὐέπεια	Εὐμενία
Εὐηγόρη	Εὐμηλία
Εὐήθεια	Εὐμηλίζ (-ίδος)
Εὐήθη	Εὐμήνη
Εὐήνη	Εὐμήτη
Εὐθίππη	Εὐμόλπη
Εὐθυβία	Εὐνείκη
Εὐθυβούλη	Εὐνη
Εὐθυδική	Εὐνίκη
Εὐθυδόη	Εὐνόα
Εὐθύκλεια	Εὐνόη

Εὐνομία	Εὐρουδάμη
Εὐνομία	Εὐρουδίκη
Εὐνόστη	Εὐρύθεια
Εὐξάνθη	Εὐρύθεμις (-ιδος)
Εὐξιθέα	Εὐρουθή
Εὐξιθή	Εὐρύκλεια
Εὐξίπη	Εὐρουκράτεια
Εὐπαλίνη	Εὐρουκύδη
Εὐπάτρα	Εὐρυσάνθη
Εὐπωλία	Εὐρυσάχη
Εὐραγόρη	Εὐρυσμέδα (-ας)
Εὐρήκη	Εὐρυσμέδη
Εὐρήπη	Εὐρυσμένη
Εὐρήτη	Εὐρυσμήδα (-ας)
Εὐρίπη	Εὐρυσμήδη
Εὐρουάλη	Εὐρυνίκη
Εὐρουάνθη	Εὐρυνόη
Εὐρουβία	Εὐρυνόμη
Εὐρουβούλη	Εὐρουοδία
Εὐρουγένεια	Εὐρουόπη
Εὐρουγία	Εὐρουπία
Εὐρουδάμεια	Εὐρουστράτη

Εὐρυτέλη	Εὐφροσύνη
Εὐρύτη	Εὐφωνία
Εὐρυτίμη	Εὐωνύμη
Εὐρυφάτεια	Εὐώπη
Εὐρυφήμη	Εὐώπιδος (-ιδος)
Εὐρυφίλη	Ἐφίππη
Εὐρυφύλη	Ἐφουρα
Εὐρυφώνη	Ἐχεδάμεια
Εὐρώπη	Ἐχεδώρα
Εὐσέβεια	Ἐχέκλεια
Εὐσημία	Ἐχεκράτεια
Εὐσθένεια	Ἐχεμάχη
Εὐσία	Ἐχέμεια
Εὐταία	Ἐχενίκη
Εὐτέρπη	Ἐχενόη
Εὐφήμη	Ἐχεστράτη
Εὐφιλήτη	
Εὐφορία	
Εὐφράνθη	Z
Εὐφράντη	
Εὐφρόνη	Ζευξία
Εὐφρονία	Ζευξιδάμεια

Ζευξιθέα	Ἑγησάνειρα
Ζευξίππη	Ἑγησία
Ζευξιστράτη	Ἑγησιδάμεια
Ζευξιφήμη	Ἑγησίκλεια
Ζηναῖς (-ίδος)	Ἑγησιμάχη
Ζηνοβία	Ἑγησινόη
Ζηνοδότη	Ἑγησίππη
Ζηνοδώρα	Ἑγησιπύλη
Ζηνοθέα	Ἑγησιστράτη
Ζηνόκλεια	Ἑγητορία
Ζηνοφίλη	Ἑδεΐα
Ζωσίμη	Ἑδίστη
	Ἑδύλη
	Ἑερία
Η	Ἑερίβοια
	Ἑερίη
Ἑβη (δωριστί Ἄβα)	Ἑετιώνη
Ἑγαθέα	Ἑθαία
Ἑγεμόνη	Ἑθόκλεια
Ἑγερία	Ἑθονόη
Ἑγεσιστράτη	Ἑιόνη
Ἑγησάνδρα	Ἑιώνη

Ἡκέστη
Ἡλέκτρα
Ἡλεκτρούωνη
Ἡλεκτωρία
Ἡλία
Ἡλίη
Ἡλίκη
Ἡλιοδώρα
Ἡλιοκλεία
Ἡλιόπη
Ἡλώ (-οῦς)
Ἡμαθία
Ἡμιθέα
Ἡνιόχη
Ἡνοπία
Ἡοία
Ἡπιოდώρα
Ἡπιόνη
Ἡρα
Ἡραία
Ἡράκλεια
Ἡριγένεια

Ἡριγόνη
Ἡριδία
Ἡριννα (-ίνης)
Ἡριπόλη
Ἡροδίκη
Ἡροδότη
Ἡροδώρα
Ἡρονίκη
Ἡροστράτη
Ἡροτίμη
Ἡροφίλη
Ἡρώ (-οῦς)
Ἡρωδία
Ἡρωίνη
Ἡρώνδη
Ἡρωφίλη
Ἡσιόνη
Ἡσυχ(ε)ία
Ἡφαιστεία
Ἡφαιστιώνη
Ἡχώ (-οῦς)
Ἡώ (-οῦς)

Ἡώνη	Θεαγόρα
Ἡώς (-οῦς)	Θεαινέτη
	Θεάνειρα
	Θεάνδρα
Θ	Θεάνθη
	Θεανώ (-οῦς)
Θαῖς (-ίδος)	Θειαία
Θαλάττεια	Θειοδάμεια
Θάλεια	Θειοδότη
Θαλία	Θειονόη
Θαλίη	Θειοξένη
Θάλουσα (-ούσης)	Θειοτίμη
Θάλπη	Θεισόα
Θαλπία	Θελξία
Θαλυσία	Θελξιέπεια
Θαργηλία	Θελξινόη
Θαργηλῖς (-ίδος)	Θελξίνοια
Θαρρύτη	Θελξιόπη
Θαρύπη	Θελξιπάτρα
Θαυμαρέτη	Θελξίπεια
Θαυμασία	Θελξιώνη
Θεαγένεια	Θεμέλη

Θέμις (-ιδος)	Θεοφήμη
Θεμισία	Θεοφίλη
Θεμιστή	Θερίκλεια
Θεμιστία	Θερμησία
Θεμιστόκλεια	Θερσάνδρα
Θεοβούλη	Θερσάνειρα
Θεογένεια	Θέρση
Θεογνώτη	Θερσινόη
Θεογόνη	Θερσίπη
Θεοδάμεια	Θερσίς (-ίδος)
Θεοδέκτη	Θεσμόκλεια
Θεοδότη	Θέσπεια
Θεοδώτη	Θεσπεσία
Θεόκλεια	Θέσπη
Θεοκλήτη	Θεσπία
Θεοκρίνη	Θέσπις (-ιδος)
Θεολύτη	Θεσσαλονίκη
Θεονόη	Θεσταλία
Θεοξένη	Θέστη
Θεόπη	Θέτις (-ιδος)
Θεοτίμη	Θεττάλη
Θεοφάνη	Θευδία

Θευκρίτα (-ης)

Θεώνη

Θήβη

Θηραία

Θηραιφώνη

Θηραμένη

Θηρασία

Θησίππη

Θίμβρη

Θίσβη

Θόη

Θοίνη

Θράκη

Θρασυνείρα

Θρασυνδάμεια

Θρασύκλεια

Θρασυνόη

Θρεψίππη

Θριαία

Θριάμβη

Θριασία

Θρονία

Θρουαλλία

Θυέστα (-ης)

Θυία

Θύμβρη

Θυμέλη

Θυμοχάρη

Θύρση

Θυώνη

I

Ίαινώ (-οῦς)

Ίαιρα

Ίάμβη

Ίάνασσα (-άσσης)

Ίάνειρα

Ίάνθη

Ίασία

Ίασίμη

Ίάσμη

Ίδαία

Ἰδαλία	Ἰνώ (-οῦς)
Ἰδη	Ἰξιόνη
Ἰδυία	Ἰόβη
Ἰερία	Ἰοβία
Ἰερόκλεια	Ἰοδάμα (-ας)
Ἰερονίκη	Ἰοδάμεια
Ἰεροφήμη	Ἰοδάμη
Ἰεροφίλη	Ἰοκάστη
Ἰήτειρα	Ἰόκλεια
Ἰθμονίκη	Ἰόλεια
Ἰθυμάχη	Ἰόλη
Ἰθυνόη	Ἰόνη
Ἰθώμη	Ἰόπη
Ἰκέτεια	Ἰόππη
Ἰκέτη	Ἰοφῶσσα (-ώσσης)
Ἰκμαία	Ἰπαρέτη
Ἰκτορία	Ἰπάτη
Ἰλάειρα	Ἰπεία
Ἰλάτη	Ἰππη
Ἰλιόνη	Ἰππηγέτη
Ἰμαλία	Ἰππινόη
Ἰμερόπη	Ἰποδάμεια

Ἴπποδίκη	Ἴσθμιονίκη
Ἴπποδόχη	Ἴσία
Ἴπποθέα	Ἴσιγόνη
Ἴπποθή	Ἴσιδώρα
Ἴππόκλεια	Ἴσμήνη
Ἴπποκράτη	Ἴσμηνία
Ἴπποκρήνη	Ἴσόκλεια
Ἴππολύτη	Ἴσονόη
Ἴππονίκη	Ἴσοτίμη
Ἴππονόη	Ἴσοφήμη
Ἴππονόμη	Ἴσοφίλη
Ἴπποστράτη	Ἴσση
Ἴππότη	Ἴστιαία
Ἴπποφίλη	Ἴσχευόη
Ἴραία	Ἴτέα
Ἴριδάμεια	Ἴτη
Ἴρις (-ιδος)	Ἴφθίμη
Ἴσαία	Ἴφία
Ἴσάνδρα	Ἴφιάλη
Ἴσάνειρα	Ἴφιάνασσα (-άσσης)
Ἴσάνθη	Ἴφιάνειρα
Ἴσθμία	Ἴφιβόη

Ἰφιγένεια

Ἰφιγόνη

Ἰφιδάμεια

Ἰφιθέα

Ἰφίκλεια

Ἰφικράτεια

Ἰφικράτη

Ἰφιμάχη

Ἰφιμέδεια

Ἰφιμέδη

Ἰφιμήδεια

Ἰφινόη

Ἰφινόμη

Ἰφιχάρη

Ἰφιώνη

Ἰφναία

Ἰώ (-οῦς)

Ἰωλκία

Ἰώνη

Ἰωνίκη

Κ

Καδμηίς (-ίδος)

Καλάκτη

Καλή

Καλησία

Καλιάδνη

Καλλάνθη

Καλλιάδνη

Καλλιάνασσα (-άσσης)

Καλλιάνειρα

Καλλιβία

Καλλιγένεια

Καλλιδάμεια

Καλλιδίκη

Καλλιθήη

Καλλίθωια

Καλλίθωια

Καλλίκλεια

Καλλικράτεια

Καλλικροίτη

Καλλίνη

Καλλινίκη	Κάρυστος
Καλλινόη	Κασάμβη
Καλλιξένη	Κασ(σ)άνδρα
Καλλιξένια	Κασσιάνειρα
Καλλιόπεια	Κασσιόπεια
Καλλιόπη	Κασσιόπη
Καλλιπάτειρα	Κασσιφόνη
Καλλίπη	Κασταλία
Καλλιρρόη	Καστιάνειρα
Καλλισθένεια	Κελαίνη
Καλλισθένη	Κελαινώ (-οῦς)
Καλλίστη	Κενθίπη
Καλλιστράτη	Κεράμβη
Καλλιστώ (-οῦς)	Κέρθη
Καλλιφήμη	Κερκηίς (-ίδος)
Καλλιχόρη	Κέρκυρα
Καλύκη	Κερκώπη
Καλυκία	Κερτίμα (-ας)
Καλύνθη	Κηδαλία
Καλυψώ (-οῦς)	Κηδίστη
Καλωνύμη	Κίρκη
Καρπώ (-οῦς)	Κλεαγέτη

Κλεαγήτη	Κλειτώ (-οῦς)
Κλεάνειρα	Κλειώ (-οῦς)
Κλεάνθη	Κλεοβία
Κλεανώ (-οῦς)	Κλεόβοια
Κλεαρέτη	Κλεοβούλη
Κλεαρίστη	Κλεοδάμεια
Κλεία	Κλεοδίκη
Κλειγένεια	Κλεοδόξη
Κλειγένη	Κλεοδώρα
Κλείδη	Κλεοδώρη
Κλειδίκη	Κλεοκρίτη
Κλεινή	Κλεόλη
Κλεισιδίκη	Κλεομάχη
Κλεισιθήρα	Κλεομέδα (-ας)
Κλεισίππη	Κλεομνήστρα
Κλειστορία	Κλεονίκη
Κλειστράτη	Κλεονόη
Κλειταγόρα	Κλεοξένη
Κλείτη	Κλεοπάτρα
Κλειτοδάμεια	Κλεοστράτη
Κλειτοδίκη	Κλεοτίμη
Κλειτονίκη	Κλεοφήμη

Κλεοφίλη	Κρανάη
Κλεοφύλη	Κράνεια
Κλεοχάρη	Κραταία
Κλησιδίκη	Κράτεια
Κλησιθήρα	Κρατησιβία
Κλήτη	Κρατησίκλεια
Κλινία	Κρατησίππη
Κλίτη	Κρατινόη
Κλιτώ (-οῦς)	Κρατίππη
Κλονία	Κρατίστη
Κλυταιμ(ν)ήστρα	Κρατιστράτη
Κλυτία	Κρηναῖς (-ίδος)
Κλυτίη	Κρήσιλα (-ίλας)
Κλυτίππη	Κρησσα (-ης)
Κλυτοδώρα	Κρήτη
Κνωσία	Κρινέα
Κνωσσία	Κρινώ (-οῦς)
Κόρινα (-ίννης)	Κτησιβία
Κορίνα (-ίννης)	Κτησιθή
Κορυθάλεια	Κτησίκλεια
Κορώνη	Κτησινόη
Κράθη	Κτησίππη

Κτησιφώνη	Κωρύκη
Κτήσυλλα (-ύλλης)	Κωρυκία
Κυάνη	
Κυανίππη	
Κυδαλία	Λ
Κυδιάνειρα	
Κυδίλλη	Λαϊμάχη
Κυδίμη	Λαῖς (-ίδος)
Κυδίππη	Λαμψάκη
Κυθηρία	Λαοδάμεια
Κυλλήνη	Λαοδίκεια
Κυμαία	Λαοδίκη
Κύμη	Λαοθέα
Κυμοδόκη	Λαοθή
Κυμοθέα	Λαομάχη
Κυμοθή	Λαομέδα (-ας)
Κυμονόη	Λαομέδεια
Κυμορόη	Λαομήδεια
Κυμώ (-οῦς)	Λαονίκη
Κυρβία	Λαονόμη
Κυρήνη	Λαοσθένεια
Κυσίππη	Λαοφόντη

Λαιοχάρη	Λευκώνη
Λάρυμνα (-ύμνης)	Λευκωσία
Λαφίλη	Λεωγόρα
Λεαγόρα	Λεωγόρη
Λεαγόρη	Λεωδάμεια
Λεάνδρα	Λεωδίκη
Λεάνειρα	Λεωδώρα
Λειαγόρα	Λεώκλεια
Λειαγόρη	Λεωμέδα (-ας)
Λειριώπη	Λεωνίκη
Λένη	Λεωξένη
Λεοδάμεια	Λεωστράτη
Λέρνη	Λεωτίμα (-ας)
Λευκαδία	Λεωτίμη
Λευκάνθη	Λεωχάρη
Λεύκη	Λήδα (-ας)
Λευκία	Ληθαία
Λευκίππη	Ληκυθία
Λευκοθέα	Ληλάντη
Λευκοθέη	Ληναία
Λευκοθήη	Ληνία
Λευκοπία	Λητώ (-οῦς)

Λιβύη
Λιγέα
Λίγεια
Λιγύα
Λίλαια
Λοφαία
Λυαγόρα
Λυαγόρη
Λύδια
Λυκία
Λυκίνη
Λυκώρεια
Λυνδρία
Λύρα
Λύση (-ης)
Λυσιβία
Λυσιδάμεια
Λυσιδίκη
Λυσιθέα
Λυσιθή
Λυσίκλεια
Λυσικράτεια

Λυσιμάχη
Λυσινόη
Λυσιξένη
Λυσίπη
Λυσιστράτεια
Λυσιστράτη
Λυταία
Λυτώ (-οῦς)

M

Μάγνη
Μακαρία
Μαντία
Μαντίνη
Μαντινόη
Μαντώ (-οῦς)
Μάρπη
Μαρπησσία
Μάρση
Μαρωνίς (-ίδος)

Μάχη	Μέμφις (-ιδος)
Μεγάκλεια	Μενίππη
Μεγακλείτη	Μενοίτη
Μεγακλίτη	Μερόπη
Μεγατίμη	Μεσσήνη
Μεγίππη	Μήδεια
Μεγισταία	Μήθυμνα (-ύμνης)
Μεθώνη	Μηλίνη
Μειδία	Μηλινόη
Μειδύλη	Μηνοδώρα
Μελάνθεια	Μηριόνη
Μελάνθη	Μιλτώ (-οῦς)
Μελανίππη	Μίνθη
Μελέτη	Μνησιδάμεια
Μελησία	Μνησιδίκη
Μελησίππη	Μνησίκλεια
Μελία	Μνησινίκη
Μελίβοια	Μνησιπάτρα
Μελίνη	Μνησίππη
Μελισία	Μνησιστράτη
Μελίτη	Μνησιφίλη
Μελπομένη	Μνησιχόρη

Μόλπη	Μύρτη
Μολπία	Μυρτία
Μονίμη	Μυρτίλη
Μυκάλη	Μύρτις (-ιος)
Μυκήνη	Μυρτώ (-οῦς)
Μυλήτη	Μυρώ (-οῦς)
Μυριάνθη	Μυτιλήνη
Μύρινα (-ίνης)	
Μυρίνα (-ίνης)	
Μυρίνη	N
Μύριννα (-ίννης)	
Μυρίννα (-ίννης)	Ναῖς (-ίδος)
Μυρίννη	Νάρκη
Μυρίππη	Ναύκλεια
Μυρόπη	Ναυκράτεια
Μύρρα	Ναυκράτη
Μύρρινα (-ίνης)	Ναυκρατία
Μυρρίνη	Ναυπλία
Μυρσίνα (-ίνης)	Ναυσία
Μυρσίνη	Ναυσιθέα
Μύρτα (-της)	Ναυσιθόη
Μυρτάλη	Ναυσικᾶ

Ναυσίκλεια	Νηλώ (-οῦς)
Ναυσικλείτη	Νηρηίνη
Ναυσικράτεια	Νησαία
Ναυσικρόατη	Νησαίη
Ναυσιμάχη	Νησιδώρα
Ναυσιμέδα (-ας)	Νικαγόρα
Ναυσιμένη	Νικαγόρη
Ναυσινίκη	Νικαρέτη
Ναυσινόη	Νίκη
Ναυσιπάτρα	Νικηστράτη
Νέαιρα	Νικία
Νεάνδρα	Νικίππη
Νεάνθεια	Νικοδάμεια
Νεάνθη	Νικοδήμη
Νέδα (-ας)	Νικοδίκη
Νέδη	Νικοθέη
Νεμέα	Νικοθήη
Νεμεσία	Νικομάχη
Νεοδάμεια	Νικομήδεια
Νεόνιλλα (-ίλλης)	Νικοστράτη
Νευτίμη	Νικοφίλη
Νεφέλη	Νικοχάρη

Νιόβη
Νισθαία
Νομία
Νυμφίς (-ίδος)
Νυμφόκλεια

Ξενοτίμη
Ξευσιδίκη

Ξ

Ξανθέα
Ξάνθη
Ξανθιγόνη
Ξανθίκλεια
Ξανθίππη
Ξανθίς (-ίδος)
Ξανθόκλεια
Ξενοδάμεια
Ξενοδίκη
Ξενόκλεια
Ξενοκρίτη
Ξενομήδα (-ας)
Ξενοπάτρα

Ο

Όδια
Όδοιδόκη
Όθρηίς (-ίδος)
Οϊα
Οϊάνθεια
Οϊάνθη
Οϊή
Οϊκέτη
Οϊκοδάμεια
Οϊνάνθεια
Οϊνάνθη
Οϊνηίς (-ίδος)
Οϊνία
Οϊνοδώρα
Οϊνσή
Οϊνοθέα

Οινοθήη	Ὅρειθνια (-νίας)
Οἰνώ (-οῦς)	Ὅρεσβία
Οἰνώα	Ὅρέσταια
Οἰνώνη	Ὅρθαία
Οἰολύκη	Ὅρθρηίς (-ίδος)
Οἰχαλία	Ὅρσεδίκη
Ὅλβία	Ὅρσηίς (-ίδος)
Ὅλβιοδώρα	Ὅρσινόμη
Ὅλυμπία	Ὅρσίππη
Ὅλυμπιάς (-άδος)	Ὅρσοβία
Ὅλυμπιοδώρα	Ὅρφεία
Ὅμφάλη	Ὅρφη
Ὅνησάνδρα	Ὅρφναία
Ὅνησιδάμεια	Ὅρφνη
Ὅνησιδώρα	Οὐρανία
Ὅνησίκλεια	Ὅφιόνη
Ὅνησιμάχη	
Ὅνησιπάτρα	
Ὅνησίππη	Π
Ὅνησιστράτη	
Ὅρεία	Παγκάστη
Ὅρείη	Παλλήνη

Πεισίκλεια	Περικτιόνη
Πεισικράτη	Περιμήδα (-ας)
Πεισινόη	Περιμήδη
Πεισιόνη	Περιμήλα (-ας)
Πεισιροόδη	Περινεΐκη
Πεισιστράτη	Περινόη
Πελασγία	Περιφήμη
Πελία	Περσεφόνη
Πελλήνη	Πέρση
Πελλίπη	Περσηίς (-ίδος)
Πελόπεια	Πεύκη
Πελοπία	Πηγαία
Πενθεσίλεια	Πηνελόπη
Πενθίλη	Πηριφόνη
Περάνθη	Πιέρεια
Περίβοια	Πιερία
Περιβοΐη	Πιμπλήια
Περισάστη	Πισιροόδη
Περικιόνη	Πλειόνη
Περίκλεια	Πλεξίππη
Περικλύτη	Πληιόνη
Περισκράτη	Πληξίππη

Ποθεινή	Πολυτίμη
Πολυάνθη	Πολυφήμη
Πολυβία	Πολυφήτη
Πολύβοια	Πολυφίλη
Πολυγνώτη	Πολυφόντη
Πολυδάμεια	Πολυχάρη
Πολύδαμνα (-άμνης)	Πορφύρα
Πολυδώρα	Πορφυρίς (-ίδος)
Πολυδώρη	Πραξαγόρα
Πολυκάστη	Πραξιβία
Πολύκλεια	Πραξιδάμεια
Πολυκράτεια	Πραξιδίκη
Πολυμήδη	Πραξιθέα
Πολυμήλα (-ας)	Πραξιθήνη
Πολυμήλη	Πραξίκλεια
Πολύμνια	Πράξιλλα (-ίλλης)
Πολυνίκη	Πραξινόα
Πολυνόη	Πραξινόη
Πολυξένη	Πραξιπίπη
Πολυσθένη	Πραξιτίμη
Πολυστράτη	Πραξιφίλη
Πολυτίμα (-ας)	Πράξιλλα (-ύλλης)

	P
Προθή	
Προνόη	
Πρόσυμνα (-ύμνης)	Ραδαμάνθη
Πρυμνώ (-οῦς)	Ραδαμνία
Πρώμνη	Ραδινή
Πτολεμαῖς (-ίδος)	Ρέα
Πυθαῖς (-ίδος)	Ρεία
Πυθία	Ρεΐη
Πυθιονίκη	Ρήνη
Πυθίπη	Ροδαλία
Πυθιώνη	Ροδάνθη
Πυθοφίλη	Ρόδεια
Πυθώ (-οῦς)	Ρόδη
Πυλέα	Ροδηνή
Πυλία	Ροδία
Πυρήνεια	Ροδίνη
Πυρήνη	Ροδίπη
Πυρίνη	Ροδόκλεια
Πυρίπη	Ροδόπη
Πύρρα	Ρόδος
Πύρινα (-ίνης)	Ροδοφίλα (-ας)
Πυρίνη	Ροδοφίλη

Ροδοχάρη	Σθεν(ν)ώ (-οῦς)
Ροδώ (-οῦς)	Σιγή
Ροδώπη	Σίδη
Ροδῶπις (-ιδος)	Σικυώνη
Ροιτεία	Σμαίθα (-ας)
Ροιώ (-οῦς)	Σιμύλη
Ρυτία	Σιμῶ (-οῦς)
	Σιμώνη
	Σινόη
Σ	Σινώπη
	Σιπύλη
Σαγήνη	Σκιανθίς (-ίδος)
Σάλπη	Σκιώνη
Σάμβη	Σμινθία
Σαμία	Σμύρνα (-ης)
Σαμίππη	Σμύρνη
Σαπφῶ (-οῦς)	Σοφίλη
Σειλήνη	Σοφρόνη
Σελεύκη	Σπάρτη
Σεμέλη	Σπειῶ (-οῦς)
Σθενέβοια (-οίας)	Σπευσίππη
Σθενέλη	Σπινθίς (-ίδος)

Σποδία	Σωσία
Σπουδαία	Σωσιβία
Σταδία	Σωσιγένεια
Στασινθή	Σωσιδάμεια
Στασίππη	Σωσιθέα
Στάτειρα (-είρας)	Σωσίκλεια
Σταφύλη	Σωσικράτη
Στερόπη	Σωσιμέδα (-ας)
Στησιχόρη	Σωσιπάτρα
Στίλβη	Σωσίππη
Στίλπη	Σωσιστράτη
Στρατονίκη	Σωστράτη
Στροφαία	Σώτειρα
Στροφία	Σωφίλη
Στυμφαλία	Σωφρόνη
Συμαίθα (-ας)	
Σύμη	
Σωδάμια	T
Σωπάτειρα	
Σωπάτρα	Ταλθυβία
Σωσ(σ)άνδρα	Τανάγρα
Σώση	Τανάη

Ταραξίππη	Τηλεγόνη
Ταϋγέτη	Τηλεδίκη
Τεγυρία	Τηλέκλεια
Τειρεσία	Τηλεμάχη
Τεισίππη	Τηλεπάτρα
Τελεδίκη	Τηλεσίππη
Τελέκλεια	Τηλεστράτη
Τελεσίκλεια	Τηλέφασσα (-άσσης)
Τελέσιλλα (-ίλλης)	Τηλεφήμη
Τελεσίππη	Τιθορέα
Τελεσιφάη	Τιλφωσσία
Τελλία	Τιμαγέτη
Τέρπη	Τιμαία
Τερπηία	Τιμάνθη
Τερπιθή	Τιμαρέτη
Τερψίκλεια	Τιμησία
Τερψικράτη	Τιμοδάμεια
Τερψίππη	Τιμοδώρα
Τερψιφίλη	Τιμοθέα
Τερψιχόρη	Τιμόκλεια
Τηθύς (-ύος)	Τιμοκράτεια
Τηλαύγη	Τιμονόη

Τιμοξένη

Τιμοπάτρα

Τιμοστράτη

Τιμοφίλη

Τιμοχάρη

Τιμώ (-οῦς)

Τιμώνασσα (-άσσης)

Τισάνδρα

Τισμάχη

Τισίπη

Τισιφόνη

Τιτάνη

Τρίκκη

Τριταία

Τριφύλη

Τριφυλία

Τυρταία

Τυρώ (-οῦς)

Τύχη

Υ

Ύακίνθη

Ύγινθή

Ύδαία

Ύδάλη

Ύλάτη

Ύλη

Ύπάτη

Ύπατία

Ύπειρόχη

Ύπεράνειρα

Ύπεράνθη

Ύπερβία

Ύπερίμνη

Ύπεριόνη

Ύπερίπη

Ύπερμνήστρα

Ύπερόπη

Ύπερόχη

Ύπερτίμη

Ύρεια

Ύρμίνη	Φαιδρία
Ύφιάνασσα (-άσσης)	Φαιναρέτη
Ύφίκλεια	Φαινέκλεια
Ύψιθέα	Φαίνη
Ύψίκλεια	Φαινίππη
Ύψικράτεια	Φαινοθέη
Ύψινόη	Φαινοθήη
Ύψιπόλη	Φαινόκλεια
Ύψιπύλη	Φαινόπη
Ύψιχάρη	Φαινώ (-οῦς)
Ύψιχόρη	Φαισιτιάς (-άδος)
Ύψώ (-οῦς)	Φαλάνθη
	Φανία
	Φανώ (-οῦς)
Φ	Φαρσαλία
	Φασιθέα
Φαέθα (-ας)	Φασιθήη
Φαέθουσα (-ούσης)	Φασιμήλη
Φάεινα (-είνης)	Φασινόη
Φάεννα (-έννης)	Φερεβία
Φαιδίμη	Φερέβοια
Φαίδρα	Φερεδίκη

Φερέκλεια	Φιλαρέτη
Φερεκράτεια	Φίλη
Φερεκράτη	Φιλήβη
Φερενίκη	Φιλησία
Φερεστράτη	Φιλήτη
Φερετίμα (-ας)	Φιλία
Φερετίμη	Φίλια
Φερεφάττη	Φιλίνη
Φερεφήμη	Φίλινα (-ίνης)
Φερίβοια	Φιλινόη
Φερωνία	Φιλίππη
Φερώρη	Φιλιππίς (-ίδος)
Φηγία	Φιλίσκη
Φημονόη	Φιλίστα (-ης)
Φηρώ (-οῦς)	Φιλίστη
Φθία	Φίλινα (-ίνης)
Φιγάλεια	Φιλλώ (-οῦς)
Φιγαλία	Φιλοδάμεια
Φίλα (-ας)	Φιλοδίκη
Φιλαγόρη	Φιλοθέα
Φιλαίνη	Φιλοθέη
Φιλάνθη	Φιλόκλεια

Φιλομέδα (-ας)	Φρασιμήδη
Φιλομένη	Φρασινόη
Φιλομήλα (-ας)	Φρασιτίμη
Φιλονόη	Φρονία
Φιλονόμη	Φρονίμη
Φιλοξένη	Φρύνη
Φιλοπάτρα	Φύλα (-ας)
Φιλοσοφία	Φυλαῖς (-ίδος)
Φιλοστράτη	Φυλή
Φιλοτέρη	Φυληῖς (-ίδος)
Φιλοτίμα (-ας)	Φυλοκράτη
Φιλοτίμη	Φυλώ (-οῦς)
Φιλοχάρη	
Φιλύλλη	
Φιλύρα	X
Φιλώ (-οῦς)	
Φλογία	Χαιρεδάμεια
Φλοίσβη	Χαιρέκλεια
Φοίβη	Χαιρεστράτη
Φοιβία	Χαιρετίμα (-ας)
Φοινίκη	Χαιρετίμη
Φρασίκλεια	Χαιρεφίλη

Χαιρίππη	Χρυσάνθεμις (-ίδος)
Χαλκινόη	Χρυσανθίς (-ίδος)
Χαλκιόπη	Χρύση
Χαλκίς (-ίδος)	Χρυσής (-ίδος)
Χάρη (-ης)	Χρυσιγόνη
Χαριδάμεια	Χρύσιλλα (-ίλλης)
Χαρίκλεια	Χρυσίλλα
Χαριλαΐς (-ίδος)	Χρυσίππη
Χαρινίκη	Χρυσίς (-ίδος)
Χαριξένη	Χρυσογόνη
Χαρίππη	Χρυσόθεμις (-ίδος)
Χάρις (-ιτος)	Χρυσόκλεια
Χαριστράτη	Χρυσονόη
Χαριταία	Χρυσόρθη
Χαριτίμα (-ας)	
Χαριτίμη	
Χαριτώ (-οῦς)	Ψ
Χαριτωνύμη	
Χαριφίλη	Ψαμάθη
Χαρμιόνη	Ψαμάνθη
Χιόνη	Ψυχάνθη
Χλώρη	Ψυχή

Ψυχομέδα (-ας)

Ψυχονόη

Ω

Ώγγυγία

Ώερόη

Ώκυθόη

Ώκυμάχη

Ώκυνόη

Ώκυπέτη

Ώκυρροή (καί Ώκυρόη)

Ώρείθυια

Ώρμέδα (-ας)

Ώφελία

Ἡ ἀπαλλαγή ἀπ' τὰ διλήμματα

Πολλοί νέοι γονεῖς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἀντιμετωπίζουν τό δίλημμα: «Πρόκειται νά βαπτίσω τό παιδί μου καί μέ ἀπασχολεῖ σοβαρά τό θέμα τοῦ ὀνόματος. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι δέν θέλω νά εἶναι ξένο τό ὄνομά του, σάν τὰ περισσότερα γνωστά μας, ἀλλά ἕκατό τοῖς ἕκατό ἑλληνικό. Νά εἶναι τό ὠραιότερο δῶρο πού θά ἔχη ἀπό μένα γιά ὅλη τή ζωή του.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά σκέπτομαι, ὅτι πιθανόν νά αἰσθάνεται ἄσχημα καί νά παραπονεῖται μετά ἀπό λίγα χρόνια, ἂν δέν ἔχη τήν ὀνομαστική του ἑορτή καί δέν θά μπορῇ νά ζῆ κάθε χρόνο τήν ιδιαίτερη ἀτμόσφαιρα τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ὅπως τὰ περισσότερα μικρά παιδιά, πού θέλουν νά τήν ἑορτάζουν μέ τό δικό τους τρόπο.

Δέν μπορῶ ὅμως νά συμβιβασθῶ μέ τήν ἰδέα, ὅτι θά ὑποχρεωθῶ νά τοῦ δώσω ἕνα ἀπό τὰ ξενόφερτα ὀνόματα πολλῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας».

Μέ αὐτό τό πνεῦμα ἐκφράζονται οἱ προβληματιζόμενοι σύγχρονοι γονεῖς, ἀφοῦ παραμένει ἀκόμη ἰσχυρός ὁ θεσμός τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς γιά κάθε ἄνδρα καί γυναῖκα, σέ συνάρτησι μέ τίς καθιερωμένες ἑορτές τῶν ἁγίων μας.

Παρ' ὅλον τοῦτο οἱ προβληματισμοί μποροῦν νά ἀποφευχθοῦν καί νά δίδεται κάθε φορά διεξοδος στό ἐπίμαχο θέμα μέ τόν πλέον ἀνώδυνο τρόπο.

Ἐπάρχει, ὅπως θά ἰδοῦμε ἀμέσως κατωτέρω, μέγαν ἀριθμός τιμωμένων ἀγίων καί μαρτύρων, πέρα ἀπό τούς εὐρύτερα γνωστούς, πού φέρουν ἀρχαιοελληνικά ὀνόματα, ἀπό τά ὅποια μπορεῖ κάλλιστα νά γίνεται ἐν μέρει ἐπιλογή τῶν διδομένων ὀνομάτων, ἐκτός ἀπό τά χιλιάδες ἄλλα κατ' ἐξοχήν ἐλκυστικά ἀρχαῖα μας ὀνόματα.

Τό ποιοί καί πότε ἐπενόησαν τήν καθιέρωσι τῶν ὀνομαστικῶν ἑορτῶν, μέ τήν παράλληλη ἀπαγόρευσι κατά καιροῦς τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ζήτημα πού συνδέεται στενά μέ τόν θρησκευτικό φανατισμό πολλῶν μυωπικῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει δικαίωμά μας, ἐξ ὀλοκλήρου ἀναφαίρετο, εἶναι ἡ ἐκλογή τῶν ὀνομάτων τῶν παιδιῶν μας.

Καί εἶναι καιρός νά ἀπαλλαγῇ ἀπό τέτοια σύνδρομα ἡ Ἐκκλησία, διότι μέ τήν στάσι πού τηρεῖ στό θέμα τῆς ὀνοματοδοσίας, δέν κάμνει τίποτε ἄλλο παρά νά προσθέτῃ διαμαρτυρομένους καί δυσηρεστημένους στό «Παθητικό» τῆς, ἐκτός καί ἐάν πιστεύῃ, ὅτι ἐγγράφεται καί αὐτό στό «Ἐνεργητικό» τῆς, ἐρμηνεύουσα ἀντιστρόφως ὄρους τῆς Λογιστικῆς.

Το φαινόμενο, κατάλοιπο άλλων εποχῶν, εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία θλιβερό, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἔχει προκαλέσει μόνιμες ἀγκυλώσεις στὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν καὶ συνεχίζεται ἀτυχῶς κάτω ἀπὸ ποικίλες συναισθηματικὲς πιέσεις.

Ἡ ἀνάγκη λοιπὸν ἐπιτάσσει νὰ συνειδητοποιήσουμε, ὅτι ἔχει ἔλθει ἡ ὥρα νὰ ἀποτινάξουμε τὰ σάβανα τῆς μοιρολατρείας καὶ νὰ ἀνασύρουμε ἀπὸ τὸ «χθές» λαμπρὲς μοναδικὲς ἀξίες.

Οἱ θέσεις αὐτὲς δὲν μάχονται καθ' οἷονδῆποτε τρόπον τὴν ἀγιότητα ἐκείνων πού ἀγωνίστηκαν ἢ ἐθουσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὅπως θὰ συμπεράνουν πιθανῶς ὠρισμένοι κατ' ἐπίφασιν (= φαινομενικῶς) θρησκευτικοεκκλησιαστικοὶ ἠθικολόγοι.

Ἐδῶ μιλάμε γιὰ διαφορετικὰ πράγματα, πέρα ἀπὸ μυωπικὲς θεωρήσεις καὶ φανατισμοὺς οἰουδῆποτε βαθμοῦ. Ἄλλο τὸ ἓνα καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο.

Μέλημά μας συνεπῶς καὶ χρέος μας πρωταρχικὸ εἶναι νὰ δίνουμε ἐφεξῆς στὰ Ἑλληνόπουλα ὀνόματα ἀπὸ τὴν πανάξια παρακαταθήκη τῶν προγόνων μας, οἱ ὅποιοι ἐδημιούργησαν τὸ ἀνεπανάληπτο θαῦμα τοῦ κάλλους, τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἁρμονίας στὸν παγκόσμιον πολιτιστικὸν στίβον.

Ἡ ἐκλογή ὀνομάτων μέ διακεκρωμένα νοήματα ἔχει μεγάλη σημασία, διότι τά ὀνόματα αὐτά, ἀφ' ἑνός γίνονται εὐχαρίστως ἀποδεκτά ἀπό τούς φορεῖς τους ἀπό τά πρῶτα στάδια τῆς ὠριμότητός τους, ἀφ' ἑτέρου ἐδραιώνουν τήν αἴσθησι, ὅτι ἐκφράζουν κατά ἰδανικό τρόπο τήν προσωπικότητά τους ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Σέ πολλές δέ περιπτώσεις, ὅπως ἔχει παρατηρηθῆ, δημιουργοῦν ἕνα σταθερό ἠθικό ὑπόβαθρο, ὁμοῦ μέ ηὐξημένο αἴσθημα εὐθύνης καί ἐπενεργοῦν σημαντικά στή διαμόρφωσι προσωπικοτήτων ἄλλου ἐπιπέδου.

Γιά ὅσους τέλος δέν βρίσκουν ὅτι ἔχει νόημα γι' αὐτούς μία ὀνομαστική ἐορτή, πού δέν ἀπηγεῖ τίς δικές τους ἀρχές καί πεποιθήσεις, ἐπειδή τό ὄνομα πού τούς «ἐφόρτωσαν» εἶναι ἐβραϊκό, ρωμαιοβυζαντινό ἢ εὐρωπαϊκό, μπορεῖ νά ὀρίζεται ὡς ἐορτάσιμος ἡμέρα κάποια ἄλλη ἡμερομηνία, πού κρίνεται ὡς περισσότερο σημαντική, ὅπως εἶναι κατά πρῶτον ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως, «ἡ γενέθλιος ἡμέρα» καί ἡ σέ σχέσι μέ αὐτήν «ἐπέτειος τῶν γενεθλίων» ἢ ἀπλῶς «γενέθλια».

Ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα στό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό ἑορτολόγιο

Πρός ὅσους ἔχουν διαφορετικές ἀπόψεις ἢ ἀντιτάσσουν οἰαδήποτε ἐπιχειρήματα, κινούμενοι ἀποκλειστικῶς ἀπό σφοδρή ἀπέχθεια καί μή διαθέτοντες εὐρύν πνευματικόν ὄριζοντα, ἔχουμε νά εἰποῦμε, ὅτι ἀρχαῖα ἑλληνικά εἶναι τά ὀνόματα πού φέρουν καί πολλοί ἅγιοι, ὅσοι καί μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπό τοὺς ὁποίους καταλέγουμε ἐδῶ, μαζί μέ τίς ἀντίστοιχες ἡμερομηνίες κατὰ τίς ὁποῖες ἑορτάζεται ἡ μνήμη τους, μόνον ἐκείνους, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα περιλαμβάνονται στοὺς πίνακες τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων, πού παρατίθενται σέ προηγούμενες σελίδες.

Ὄνόματα ἁγίων, ὁσίων καὶ μαρτύρων

A

Ἀγάθη: Φεβρ. 5

Ἀγαθόκλεια: Σεπτ. 1, 17

Ἀγλαΐα: Δεκ. 19

Ἄθηνᾶ: Σεπτ. 1

Ἄθηναγόρας: Ἰουλ. 24

Ἄθηνόδωρος: Αὐγ. 20, Νοεμ. 7, Δεκ. 7, 29

Ἀλεξάνδρα: Ἀπρ. 21

Ἀλέξανδρος: Ἰαν. 21, Φεβρ. 25, Μαρτ. 9, 14, 15, 16, Ἀπρ. 10, Μαΐ. 13, 14, 16, 20, 26, 28, 29, Ἰουν. 2, 9, 10, Αὐγ. 1, 21, 30, Σεπτ. 17, 28, Ὀκτ. 22, 30, Δεκ. 12, 27

Ἀλκιβιάδης: Αὐγ. 16

Ἄλφαῖος: Μαΐ. 26, Ὀκτ. 9

Ἀναξιμένης: Ἀπρ. 10

Ἄνδρέας: Φεβρ. 21, Ἀπρ. 26, Μαΐ. 15, 18, 28, Ἰουν. 7, 20, Ἰουλ. 4, 9, 12, 13, Αὐγ. 19, 29, Σεπτ. 6, 20, 23, 26, Ὀκτ. 17, 21, Νοεμ. 28, 30, Δεκ. 2

Ἄνδρομάχη: Ὀκτ. 12

Ἀνδροόνικος: Φεβρ. 22, Μάρτ. 2, Μαΐ. 17, 18, Ἰουλ. 30, Σεπτ. 6, 12, Ὀκτ. 9, 12

Ἀνθία: Ὀκτ. 7, 12, Δεκ. 15

Ἀνθοῦσα: Φεβρ. 22, Ἀπρ. 12, 18, Ἰουλ. 27, Αὐγ. 22, 27

Ἀντιγόνη: Σεπτ. 1

Ἀντίγονος: Ὀκτ. 13, 17

Ἀντίοχος: Φεβρ. 23, Ἰουλ. 8, 16, Δεκ. 24

Ἀντίπατρος: Ἀπρ. 28, Ἰουν. 13

Ἀντώνιος: Ἰαν. 8, 17, Φεβρ. 5, 12, 23, 25, Μαρ. 1, Μαΐ. 4, Ἰουν. 21, Ἰουλ. 6, Αὐγ. 1, 23

Ἀπελλῆς: Ἀπρ. 22, Σεπτ. 10, Ὀκτ. 31

Ἀπολλώνιος: Ἰουλ. 6, 10, 23, Δεκ. 14

Ἄρειος: Ἰουν. 5

Ἀριάδνη: Αὐγ. 22, Σεπτ. 18, 26

Ἀρίβοια: Σεπτ. 1

Ἀρίσταρχος: Ἀπρ. 14, 27, Ἰουν. 30, Σεπτ. 27

Ἀριστείδης: Ἀπρ. 10, Σεπτ. 13

Ἀριστίων: Σεπτ. 3

Ἀριστόβουλος: Μαρτ. 15, Ὀκτ. 31

Ἀριστοκλῆς: Ἰουν. 23

Ἄριστος: Φεβρ. 22

Ἀρίστων: Φεβρ. 22

Ἀριστοτέλης: Μαΐ. 14

Ἀρμόδιος: Μαΐ. 11

Ἀρτεμίδωρος: Σεπτ. 8, 20, 25, Ὀκτ. 26, 27, 28

Ἀρτέμων: Μαρ. 24, Ἀπρ. 12, Σεπτ. 17, Ὀκτ. 8, Νοεμ. 9

Ἀρχέλαος: Ἰαν. 30, Μαρτ. 5

Ἄρχιππος: Φεβρ. 19, Ἰουλ. 6, Νοεμ. 22, 23

Ἀσκληπιάς : Ἰουλ. 4

Ἀσπασία: Σεπτ. 1

Ἄτταλος: Ἰουν. 6, Ἰουλ. 25

Αὔρα: Ἰαν. 30

Αὐτόνομος: Σεπτ. 12

Ἄφροδίτη: Σεπτ. 1

Ἀχιλλεύς: Ἀπρ. 24, Αὐγ. 20

B

Βάσσα: Αὐγ. 21, Σεπτ. 21, Ὀκτ. 29, 31, Δεκ. 9

Βεβαία: Ἰαν. 29, Σεπτ. 4, Δεκ. 11

Γ

Γαλακτία : Μαΐ. 18

Γοργίας: Ίουν. 5

Δ

Δάμων: Αύγ. 28

Δημάρατος: Άπρ. 10

Δημήτριος: Ίαν. 20, 25, 27, Μαρτ. 19, Άπρ. 10, 13, 14, 24, Μαΐ. 15, 25, Ίουν. 2, Αύγ. 9, 11, 16, 18, Σεπτ. 11, 21, Όκτ. 26, Νοεμ. 15

Δημοκλῆς: Άπρ. 10, Δεκ. 28

Δημόκριτος: Δεκ. 26

Δῆμος: Άπρ. 10

Δημοσθένης: Δεκ. 26

Διογένης: Δεκ. 5

Διόδοτος: Νοεμ. 7

Διόδωρος: Ίαν. 31, Μαρτ. 19, Άπρ. 5, Μαΐ. 3, Ίουν. 13, Ίουλ. 6

Διοκλῆς: Ίουλ. 19, Δεκ. 28

Διομήδης: Ίαν. 9, Ίουλ. 3, Αύγ. 16, 28, Σεπτ. 2, 11, Όκτ. 28

Διόνη: Σεπτ. 1

Διονύσιος: Ἰαν. 23, Μαρτ. 10, Ἀπρ. 11, 23, Μαῖ. 18, Ἰουν. 1, 3, 25, Ἰουλ. 9, Αὐγ. 24, Σεπτ. 6, Ὀκτ. 3, 22, Νοεμ. 1, 2, 26, 29, Δεκ. 17, 19

Δῖος: Ἀπρ. 3, Ἰουλ. 19

Δίων: Μαρτ. 8, Ἰουλ. 6

Δωδώνη: Σεπτ. 1

Δωρόθεος: Ἰουν. 5, Αὐγ. 13, 16, Νοεμ. 5, 7, Δεκ. 28

Ε

Εἰρηναῖος: Αὐγ. 22, 23

Ειρήνη: Ἀπρ. 6, 16, 17, Μαῖ. 5, 12, Ἰουν. 5, Ἰουλ. 28, Αὐγ. 13, Σεπτ. 28

Ἐλάσιππος: Ἰαν. 16

Ἐλένη: Ἰαν. 15, Μαῖ. 21, 26

Ἐλευθέριος: Ἀπρ. 13, Ἰουλ. 21, Αὐγ. 6, Ὀκτ. 3, Δεκ. 15

Ἐλπινίκη: Σεπτ. 1

Ἐλπίς: Ἰαν. 15, Σεπτ. 17

Ἐπαμεινώνδας: Ἀπρ. 10

Ἐπίκτητος: Ὀκτ. 12

Ἐπιστήμη: Νοεμ. 5

Ἐρασμία: Σεπτ. 1

Ἐραστος: Νοεμ. 10

Ἐρατώ: Σεπτ. 1

Ἐρμείας: Μαΐ. 31, Ἰουν. 17, Νοεμ. 4

Ἐρμιόνη: Σεπτ. 4

Ἐρμιππος: Ἰουλ. 26

Ἐρμογένης: Ἰαν. 24, Ἰουλ. 24, Σεπτ. 1, Ὀκτ. 5, 10, Νοεμ. 24, Δεκ. 10

Ἐρμοκράτης: Ἰουλ. 26

Ἐρμόλαος: Ἰουλ. 26

Ἐρως: Ἰουν. 25

Ἐρωτηίς: Ὀκτ. 6, 27

Ἐτεοκλῆς: Ἀπρ. 10

Εὐάγγελος: Ἰουλ. 7

Εὐβούλη: Μαρτ. 30

Εὐκράτης: Ὀκτ. 21

Εὐνίκη: Ὀκτ. 28

Εὐτέρπη: Σεπτ. 1

Εὐτύχης: Μαρτ. 9, Μαΐ. 24, 28, 30

Εὐφροσύνη: Ἰουν. 25, Σεπτ. 25, Ὀκτ. 17, 18

Z

Ζηναΐς: Ἰουν. 7, Ὀκτ. 11

Ζηνοβία: Ὀκτ. 30

Ζηνόβιος: Ὀκτ. 30

Ζήνων: Φεβρ. 10, Μαρτ. 3, Ἀπρ. 5, 10, 20, 29, Ἰουν. 11, 19, 22, Αὐγ.
11, 22, Σεπτ. 3, 6, 21, 27, Δεκ. 28

Ζώσιμος: Ἰαν. 4, 21, Ἰουν. 19, Σεπτ. 28

Ζωτικός: Ἀπρ. 20, Αὐγ. 20, 22, Σεπτ. 13, Ὀκτ. 21, Δεκ. 23, 31

H

Ἡλιόδωρος: Αὐγ. 20, Σεπτ. 23, Νοεμ. 19

Ἡρακλῆς: Ἀπρ. 1

Ἡρωδίων: Μαρτ. 28, Ἀπρ. 8, Νοεμ. 10

Ἡφαιστίων: Ἀπρ. 10

Θ

Θάλεια: Σεπτ. 1

Θεαγένης: Ίαν. 2, Όκτ. 3, Νοεμ. 7

Θεανώ: Σεπτ. 1

Θεμιστοκλής: Δεκ. 21

Θέογνις: Άπρ. 28

Θεοδότη: Ίαν. 2, 31, Μαΐ. 18, Ίουλ.3, Σεπτ. 17, Όκτ. 21,22, Νοεμ. 3, Δεκ. 22

Θεόδοτος: Ίαν. 1, 19, Φεβρ. 19, Άπρ. 28, Μαΐ. 18, Ίουν. 7, Ίουλ. 3, 4, Σεπτ. 17, Όκτ. 12, Νοεμ. 3, 7

Θεόδωρος: Ίαν. 8, 30, Φεβρ. 8, 17, 28, Μαρτ. 6, Άπρ. 10, 15, 19, 20, 22, Μαΐ. 12, 18, 24, Ίουν. 5, 8, 16, Ίουλ. 2, 4, 19, Αύγ. 1, Σεπτ. 4, 5, 12, 20, Όκτ. 2,18, Νοεμ. 3, 5, 7, 11, 28, Δεκ. 3, 27

Θεοκλής: Σεπτ. 14

Θεονόη: Σεπτ. 1

Θεοτίμη: Μαΐ. 19

Θεότιμος: Σεπτ. 4

Θεοφάνη: Σεπτ. 1

Θεοφάνης: Μαρτ. 12, Μαΐ. 17, Ίουν. 8, 10, Αύγ. 19, Σεπτ. 9, Όκτ. 11, 17

Θεόφιλος: Ίαν. 8, 30, Μαρτ. 6, 9, 31, Ίουλ. 4, 8, 21, 24, Σεπτ. 25, Όκτ. 10, Νοεμ. 5, 7, Δεκ. 2, 28

Θεόφραστος: Ίουλ. 16

Θεσσαλονίκη: Νοεμ. 7, Δεκ. 19

Θησεύς: Ἀπρ. 10

Θύρσος: Ἰαν. 20, Αὐγ. 5, Δεκ. 14

I

Ἰάμβλιχος: Ὀκτ. 22

Ἰάσων: Μαρτ. 19, Ἀπρ. 29, Ὀκτ. 12

Ἰερία: Ἰουν. 3

Ἰερόνυμος: Ἰουν. 15

Ἰππόλυτος: Ἰαν. 30, Αὐγ. 10

Ἰσιδώρα: Μαῖ. 1, Ὀκτ. 17

Ἰσίδωρος: Φεβρ. 4, Μαῖ. 14, Δεκ. 7

Ἰσοκράτης: Ἀπρ. 10

Ἰφιγένεια: Νοεμ. 16

K

Καλλίμαχος: Ἀπρ. 19, Νοεμ. 7

Καλλινίκη: Μαρτ. 22, Μαῖ. 9

Καλλίνικος: Μαρτ. 22, Μαΐ. 24, Ίουλ. 29, Αύγ. 23, Σεπτ. 28, Νοεμ. 7,
Δεκ. 14

Καλλιόπη: Ίουν. 8

Καλλιροή: Σεπτ. 1

Καλλισθένη: Ώκτ. 4

Καλλίστη: Σεπτ. 1

Κάλλιστος : Ίουν. 20, Νοεμ. 6, 22

Καλλίστρατος: Σεπτ. 27

Κάστωρ: Αύγ. 12, Σεπτ. 18, Νοεμ. 5, Δεκ. 18

Κέρκυρα: Άπρ. 28

Κήρυκος: Μαρτ. 27, Ίουλ. 15, Αύγ. 1

Κλειώ: Σεπτ. 1

Κλεονίκη: Σεπτ. 1

Κλεόνικος: Μαρτ. 3, Ίουλ. 16

Κλεοπάτρα: Σεπτ. 1, Ώκτ. 19

Λ

Λάμπρος: Ίουλ. 2

Λέανδρος: Μαΐ. 14, Ίουν. 2

Λεωνίδα: Άπρ. 15, 16, Ίουν. 5, Αύγ. 8

Λιβύη: Ἰουν. 25

Λίνος: Νοεμ. 5

Λύδια: Μαρτ. 27, Μαΐ. 20

Λυκία: Ἰουλ. 6

Λυσίμαχος: Μαρτ. 9

Μ

Μακάριος: Ἰαν. 18, 19, Φεβρ. 19, Ἀπρ. 1, 7, 10, Αὐγ. 1, 16, 17, Σεπτ. 6, 14, Ὀκτ. 6, 23, 25, 30

Μελάνιππος: Σεπτ. 2

Μελήσιππος: Νοεμ. 7

Μελπομένη: Σεπτ. 1

Μέμνων: Ἀπρ. 28, Αὐγ. 20, Δεκ. 16

Μένανδρος: Μαρτ. 28, Μαΐ. 19

Μερόπη: Νοεμ. 23, Δεκ. 2

Μηνοδώρα : Σεπτ. 10

Μυρόπη: Δεκ. 2

Μύρων: Μαρτ. 20, Αὐγ. 8, Σεπτ. 17

Ν

Νάρκισσος: Αύγ. 7, Όκτ. 31

Νέαρχος: Άπρ. 27, Νοεμ. 15

Νεόνιλλα: Ίαν. 16, Όκτ. 30

Νέστωρ: Φεβρ. 28, Μαρτ. 2, 7, Άπρ. 26, Σεπτ. 21, Όκτ. 27

Νίκανδρος: Μαρτ. 15, Ίουν. 5, 8, Νοεμ. 4, 6, 7, Δεκ. 23

Νικάνωρ: Ίουλ. 28, Αύγ. 7

Νίκη: Άπρ. 16, 24

Νικόδημος: Ίουλ. 11, Αύγ. 16

Νικόλαος: Φεβρ. 3, 4, 14, 26, Μαρτ. 9, Άπρ. 4, Μαΐ. 9, 10, 16, 17, 20, Ίουν. 11, Αύγ. 23, Σεπτ. 1, 23, Όκτ. 14, 28, 31, Νοεμ. 12, 29, Δεκ. 6, 7, 16, 24

Νικομήδης: Όκτ. 17

Νικόστρατος : Ίουλ. 8, Δεκ. 18

Ξ

Ξανθείας: Νοεμ. 7

Ξανθίας: Μαρτ. 9

Ξανθίπη: Σεπτ. 23

Ξενοφῶν: Ἰαν. 26, Ἄπρ. 10

Ο

Ὀλυμπιάς: Μαΐ. 11, Ἰουν. 25

Ὀλυμπιοδώρα: Δεκ. 31

Ὅμηρος: Ἄπρ. 10

Ὄνησιμος: Φεβρ. 15, Μαΐ. 10, Νοεμ. 22, Δεκ. 1

Ὄρεστής: Ἰουν. 9, Σεπτ. 17, Νοεμ. 10, Δεκ. 13

Οὐρανία: Σεπτ. 1

Π

Παλλάδιος: Ἰαν. 28

Πάμφιλος: Φεβρ. 16, Αὐγ. 12, Νοεμ. 5

Πανάρετος: Μαΐ. 1

Πανδώρα: Σεπτ. 1

Παρμενίων: Ἄπρ. 10

Πάτροκλος: Ἰαν. 21

Πελοπίδας: Ἄπρ. 10

Περικλῆς: Ἀπρ. 10

Πέρση: Σεπτ. 24

Πηλεύς: Σεπτ. 17

Πηνελόπη: Μαΐ. 5, Σεπτ. 1

Πίνδαρος: Ἀπρ. 10

Πλάτων: Ἀπρ. 4, Νοεμ. 18

Πλούταρχος: Ἰουν. 5

Πλωτῖνος: Φεβρ. 12, 20

Πολύβιος: Ἀπρ. 10

Πολύδωρος: Σεπτ. 3

Πολύμνια: Σεπτ. 1

Πολυνίκη: Σεπτ. 1

Πολύνικος: Ἀπρ. 10

Πολυξένη: Σεπτ. 23

Πορφύριος: Φεβρ. 10, 16, 26, Σεπτ. 15, Νοεμ. 4, 9, 25

Προμηθεύς: Ἀπρ. 10

Πύρρος: Ἰουν. 1

P

Ροδίων: Ἰουν. 9, Νοεμ. 10

Σ

Σαπφώ: Σεπτ. 1

Σέλευκος: Φεβρ. 16, Σεπτ. 13, Ὀκτ. 31, Δεκ. 3

Σίμων: Φεβρ. 3, Μαΐ. 10, Ἰουν. 25, Νοεμ. 19, Δεκ. 28

Σόλων: Μαΐ. 17

Σοφοκλῆς: Ἀπρ. 10

Στέφανος: Ἰαν. 11, 14, Φεβρ. 8, 27, Μαρτ. 24, Μαΐ. 18, 24, Ἰουλ. 5, 6, 13, Αὐγ. 2, 12, Σεπτ. 3, 7, 15, Ὀκτ. 21, 25, 28, 31, Νοεμ. 22, 28, Δεκ. 9, 15, 17, 27, 28

Στρατονίκη: Ὀκτ. 31

Στρατόνικος: Ἰαν. 13, Μαρτ. 4, Σεπτ. 30

Στράτων: Αὐγ. 17, 20, Σεπτ. 13

Σωκράτης: Ἀπρ. 10, 19, Ὀκτ. 21, Νοεμ. 28

Σωπάτρα: Νοεμ. 9

Σωσθένης: Δεκ. 8

Σωσίθεος: Δεκ. 9

Σωσίπατρος: Ἀπρ. 29, Νοεμ. 10

Σωτήριχος: Ὀκτ. 24

Τ

Τερψιχόρη: Σεπτ. 1

Τιμόθεος: Ἰαν. 22, 24, Φεβρ. 1, 21, 27, Μαΐ. 3, Ἰουν. 10, Αὐγ. 1, 16, 19, 20, Νοεμ. 5, 10, 28, Δεκ. 19

Τιμόλαος: Μαρτ. 15

Τίμων: Ἰουλ. 28

Τρύφων: Φεβρ. 1, Ἀπρ. 19, Σεπτ. 29, Δεκ. 1, 19

Υ

Ἰάκινθος: Ἰουν. 3, Ἰουλ. 18, Δεκ. 24

Φ

Φαῖδρος: Νοεμ. 29

Φιλάδελφος: Φεβρ. 8, Μαΐ. 10, Σεπτ. 2, Ὀκτ. 25

Φιλάρετος: Δεκ. 1

Φιλέταιρος: Δεκ. 30

Φιλήμων: Ίαν. 24, Φεβρ. 14, Μαρτ. 21, Άπρ. 28, Μαΐ. 10, Ίουν. 6, Σεπτ. 27, Νοεμ. 22, Δεκ. 14

Φίλιππος: Ίαν. 24, Φεβρ. 14, Μαΐ. 12, Ίουλ. 3, Αύγ. 17, Σεπτ. 2, Ώκτ. 11, Νοεμ. 14, Δεκ. 24

Φιλοθέη: Φεβρ. 19

Φιλοποίμην: Άπρ. 10

Φίλων: Ίαν. 24

Φοίβη: Σεπτ. 3

Φωκίων: Άπρ. 10

Φώτιος: Φεβρ. 6, Μαρτ. 5, Ίουλ. 9, 18, Αύγ. 9, 12, Ώκτ. 28

X

Χαρίκλεια: Σεπτ. 1

Χάρις: Ίαν. 28

Χαρίσιος : Μαρτ. 1

Χαριτώ: Ίουν. 1

Χαρίτων: Ίουν. 1, Σεπτ. 3,28, Νοεμ. 28

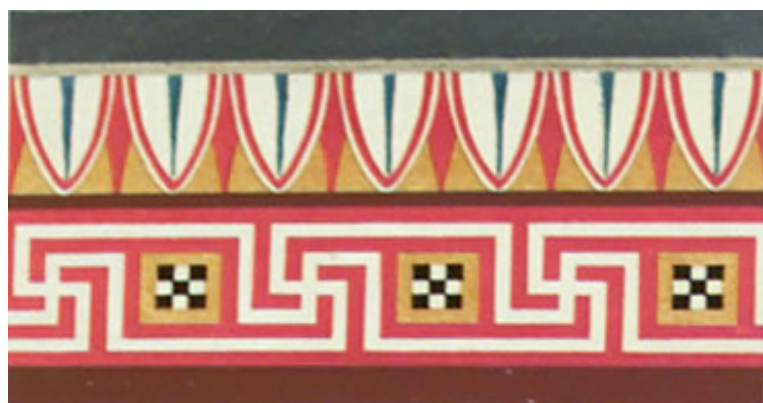
Χρῆστος: Φεβρ. 12

Ω

ᾠδίων: Αύγ. 20, Νοεμ. 10

Ὄνοματοδοσίας συνέχεια

1. Τά ἑλληνικά τοπωνύμια

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δέν ἔφεραν μόνον ἐξαίσια κύρια ὀνόματα. Τό ἴδιο ἔκαναν καί μέ τά τοπωνύμια σέ ὅλους τοὺς χώρους, στοὺς ὁποίους κατοικοῦσαν ἐξ ἀρχῆς ἢ εἶχαν ἐγκατασταθῆ σέ ὕστερους χρόνους.

Οἱ μετὰ ταῦτα ἐν τούτοις κατακτητές τῶν ἑλληνικῶν πατρίδων κατήργησαν κατὰ καιροῦς τά περισσότερα ἐξ αὐτῶν, τά ὁποῖα καί ἐλησμονήθησαν ἀπό τοὺς ἑλληνικούς πληθυσμούς μέ τήν πάροδο τῶν σκοτεινῶν αἰῶνων.

Κατά τοὺς μετεπαναστατικούς χρόνους, ὅταν εἶχε ἐπιτευχθῆ πλέον, ἔστω καί στοιχειωδῶς, ἡ συγκρότησις τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ κράτους (στά περιορισμένα σημερινά περὶ τοῦ ὄριό του) κυρίαρχη σκέψις ἦταν ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπό τά κατάλοιπα τῶν ξένων δεσποτισμῶν καί ἡ ἐπάνοδος στίς φωτοδοτίδες πηγές τοῦ ἑλληνικοῦ παρελθόντος. Σύμφωνη πρὸς τό πνεῦμα ἐκεῖνο ἦταν καί ἡ γενομένη ἀλλαγὴ, στίς ἀρχές τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, τῶν ξενόγλωσσων τοπωνυμίων σέ ὅλη τήν ἑλληνική ἐπικράτεια.

Τά ὀνόματα, ὡς γνωστόν, πού ἔφεραν οἱ περισσότερες πόλεις, οἱ κῶμες καί τά χωριά, ἦσαν ξενόγλωσσα, τουρκικά στήν πλειονότητά τους, μέχρι τήν ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἐδόθησαν στούς οἰκισμούς, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ὀνόματα ἐλληνικά.

Πολλά ἀπό τά νέα τοπωνύμια ἦσαν ἀρχαῖα ἐλληνικά καί εἶναι αὐτά πού φέρουν μέχρι σήμερα. Οἱ πόλεις δηλαδή καί τά χωριά πού εὐρίσκοντο στίς θέσεις ἢ πλησίον τῶν θέσεων ἀρχαίων οἰκισμῶν, ἔλαβαν κατά προτίμησιν τά ὀνόματα ἐκείνων, ἄν καί ἀρκετά ἀρχαῖα τοπωνύμια δέν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν, ἀπαντώμενα σήμερα μόνον στίς σελίδες τῆς Ἱστορίας ἢ διατηρούμενα στή μνήμη τῶν ὀλίγων.

2. Ἑλληνόγλωσσα καί ξενόγλωσσα τοπωνύμια

Ἐνδεικτικῶς παραθέτουμε σύντομους πίνακες ὠρισμένων τοπωνυμίων (ἐλληνόγλωσσων καί ξενόγλωσσων) ἀπό τό χῶρο τοῦ νομοῦ Ἡλείας, λόγω καταγωγῆς καί στενότερης σχέσεώς μας μέ τήν περιοχή, ἀπό τούς ὁποίους καταφαίνεται ἡ μεταξύ τους διαφορά ἀπό κάθε ἄποψι.

Τά ξενόγλωσσα (ἤ ξενόφωνα) τοπωνύμια εἶναι ὅλα κακόηχα, ἡ δέ γραπτή ἀπόδοσίς τους εἶναι ἀναντιρρητῶς ἀποκρουστική. Τό φαινόμενο τοῦτο, κατάλοιπο τῶν ξένων ἐπικυριαρχιῶν, παρατηρεῖτο, ὅπως ἦταν φυσικό, σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Ἄς θέσουμε λοιπόν τόν δάκτυλον εἰς τόν τύπον τῶν ἤλων.

A. - Ἀρχαῖα ἐλληνικά ὀνόματα πόλεων, κωμῶν καί χωριῶν:

- α') Πισᾶτις = χώρα τῆς Πίσσης.
(Ὅλη ἡ νοτιᾶ ζώνη τῆς ἐπαρχίας Ἡλείας, ἀπό τόν Ἐρύμανθο ποταμό μέχρι τό Κατάκωλο καί τή γειτονική του ἀρχαία Φειά, μέ φυσικό ὄριο πρὸς νότον τόν ποταμό Ἄλφειό).

Τό Ἀλήσον καί Ἀλησουαῖον, ἡ Ἀμφιδολία ἢ Ἀμφιδολίς, ἡ Ἄρπινα καί Ἄρπιννα, τό Δυσπόντιον, ἡ Ἡράκλεια, τό Κικύσιον, οἱ Λετρίνοι, τά Μάργανα (καί ἡ Μαργάλα ἢ αἱ Μαργάλαι ἢ τά Μάργαλα), ἡ Πῖσα, ἡ Σαλμώνη, ἡ Φειά.

β') Σημερινή Ἐπαρχία Ὀλυμπίας
(Περιλαμβάνουσα μέρος τῆς ἀρχαίας Τριφυλίας χώρας καί μέρος τῆς ἀρχαίας Ἀρκαδίας).

Τό Αἶπυ ἢ Αἶπιον ἢ Ἐπιον ἢ Ἡπειον καί Ἡπιον, ἡ Ἀλίφειρα ἢ Ἀλίφηρα, ἡ Ἀρήνη, ὁ Βῶλαξ, τό Ἐπιτάλιον, ἡ Θεισόα, τό Θρύον ἢ ἡ Θρυόεσσα, οἱ Κρονοί, τό Λέπρεον, ἡ Μάκιστος, τό Νούδιον, ἡ Πύλος (ἡ τριφυλιακή ἢ λεπρεατική), οἱ Πύργοι ἢ ὁ Πύργος (ἐπί τῆς δεξιᾶς ὄχθης τῆς Νέδας), ἡ Σαμία, τό Σαμικόν, ὁ Σκιλλοῦς, τό Στυλάγγιον, αἱ Τυπανέαι καί Τυμπανέαι, τά Ὑπανα ἢ ἡ Ὑπανα, ἡ Φιγάλεια ἢ Φιγαλία, ἡ Φορίξα, ἡ Χαλκίς.

γ') Κοίλη Ἡλίας
(Ὅλη σχεδόν ἡ σημερινή ἐπαρχία Ἡλείας πλὴν τῆς Πισάτιδος).

Τό Άλιον, ἡ Άμυμώνη, τό Βουπράσιον, τό Εὐπάγιον,
ἡ Ἐφύρα, ἡ Ἴηλις, αἱ Θαλάμαι, ἡ Θραιστός ἢ τό
Θραυστόν, ἡ Θριοῦς, ἡ Κυλλήνη, ὁ Λασιών ἢ
Λασιών, ἡ Μύρσινος ἢ τό Μυρτούντιον, ἡ Οἰνόη
(καί κατά τό ἐγχώριον ἡλειακόν ἰδίωμα Βοινόα), ὁ
Ἵποῦς, ἡ Πύλος (ἡ ἡλειακή), ἡ Ὑρμίνη, τό Φύξιον.

**Β. - Μερικά ξενόγλωσσα ὀνόματα κωμῶν καί χωριῶν πρό τῆς
μετονομασίας τῶν οἰκισμῶν:**

Άγουλινίτσα, Άλβαινα, Άλητσελεπῆ, Βάλακας, Βύλιζα,
Γάρδιτσα, Γερμοτσάνι, Γιάρμαινα, Γλαρέτζα, Γκορτζιά,
Δάμιζα, Δάρα, Δάρδιζα, Δελήμπαλη, Ζάχα, Ζόγκα,
Ζουλάτικα, Ζοῦρτσα, Ἴμάμ-Τσαούση, Κακαρούκα,
Καλολετσή, Καραγκιοῦζι, Καρακασίμι, Κασνέσι, Κόκλα,
Κούκουρα, Κούλουγλι, Κουμουθέκρας, Κουρτίκι, Κρεκοῦκι,
Λάβδα, Λαγάτουρα, Λόπεσι, Λουκάβιτσα, Λυκούρεσι, Μάζι,
Μαλαπάσι, Μαλίκι, Μιράκα, Μουζίκα, Μούνδριζα,
Μοστενίτσα, Μουσουλούμπεη, Μπαλῆ, Μπαράκου,
Μπάρτζελι, Μπάστα, Μπεζαῖτι, Μπέλεσι, Μπεντένι,
Μπесеρές, Μπέχρου, Μπιτζιμπάρτζι, Μπουκάβιτσα,

Μπουκο(υ)βίνα, Μπουρδάνου, Μπουχιώτη, Μπράτι, Νταούτι, Νουσά, Παύλιτσα, Πορετσό, Ρετεντού, Ρετούνι, Ρίσοβο, Ρογκοζιό, Ρώμεσι, Σαράτση Χάνι, Σελήμ-Τσαούση, Σεντέικα, Σιαμπάναγα, Σινοϋζι, Σορβατζή, Σουλειμίναγα, Στροβίτσι, Τατάραλη, Τζόγια, Τσελεπή, Χαλαμπρέζα, Χατζή.

Γ. - Ξενόγλωσσα ονόματα κωμών και χωριών (1η στήλη) και τά σημερινά αντίστοιχά τους αρχαία ελληνικά (2η στήλη) μετά την μετονομασία τῶν οἰκισμῶν:

Ἄλητσελεπή	→	Τό Βουπράσιον
Δελήμπαλη	→	ἡ Ἐφύρα
Κούλουγλι	→	ἡ Οἰνόη
Γλαρέτζα	→	ἡ Κυλλήνη
Παύλιτσα	→	ἡ Φιγάλεια ἢ Φιγαλία
Λάβδα	→	ἡ Θεισόα
Ρογκοζιό	→	ἡ Ἀλίφειρα ἢ Ἀλίφηρα
Στροβίτσι	→	τό Λέπρεον
Μπαράκου	→	ἡ Μάκιστος
Ἄλβαινα	→	ἡ Μίνθη

Τσελεπή	→	τό Σαμικόν
Σορβατζή	→	ή Άρήνη
Ρίσοβο	→	οί Κρουνοί
Μιράκα	→	ή Πίσα
Κούκουρα	→	ή Σαλμώνη
Μάξι	→	ή Σκιλλουντία (ό Σκιλλοῦς)
Άγουλινίτσα	→	τό Έπιτάλιον (τό Θρύον ή ή Θρυόεσσα κατά τούς προϊστορικούς χρόνους)

3. Πρόσθετα στοιχεία

Διευκρινίζεται ότι σέ ώρισμένους οικισμούς διετηρήθησαν, γιά ιστορικούς λόγους, τά ξενόγλωσσα όνόματά τους, όπως είναι επί παραδείγματι, πλήν άλλων, τό **Λάλα** (άλλως ό Λάλας), ή **Άνδραβίδα**, τό **Βαρθολομίο** καί ή **Γαστούνη**, ένώ άρκετοί άλλοι, γιά τούς όποιους δέν συνέτρεχαν ειδικοί λόγοι γιά τήν μή άλλαγή τών όνομάτων τους, άγνοήθηκαν ή έτυχαν διαφορετικής «μεταχειρίσεως» καί είναι άγνωστον ποιά κριτήρια έκυριάρχησαν κατά τή σχετική διαδικασία, ώστε νά μείνουν «έκτός νυμφώνος», έκτός δηλαδή του γενικού μέτρου τής μετονομασίας, πού τήν έδικαιοϋντο καί αυτόί.

Μέ σκοπό νά άποφύγουμε μία έκτενή παρουσίασι, θά περιορισθοϋμε σέ μερικούς έξ αυτών, τών όποίων τά όνόματα, ως μή έμφανίζοντα οϋδέ κατ' έλάχιστον έλληνότροπον χαρακτήρα, όμιλοϋν μόνα τους γιά τήν ξενική «καταγωγή» τους καί άποτελοϋν χτυπητή, άνεπίτρεπτη παραφωνία, όπως είναι οί: **Άμπάρι**, **Άρβανίτης**, **Βαρβάσaina**, **Βάρδα**, **Καπελέτο**, **Καράτουλα** ή **Καράτουλας**, **Καστρούγκaina**, **Κουτσουρούμπας**, **Κρέστaina** (καί **Κρέστενα**), **Λάτας**, **Λατζοί**, **Λουκᾶς**, **Μαγούλα**, **Μουζάκι**, **Μπαρακίτικα**, **Τσιπιανά κ.ά.**

Σέ ἀντιδιαστολή μέ τά προεκτεθέντα, κρίνουμε ἀναγκαῖο νά ἀναφερθοῦμε στά παλαιά ὀνόματα ὀλίγων (συγκεκριμένων) οἰκισμῶν, πού θεωροῦνται καί ἀπό τούς ἰδίους τούς κατοίκους τους, σχεδόν στό σύνολό τους, ὡς ξενόγλωσσα, ἐνῶ δέν εἶναι, ἀφοῦ πρόκειται γιά παρεφθαρμένα ἑλληνόγλωσσα, ὅπως εἶναι ἐκεῖνα πού ἔφεραν ἡ νῦν **Ἡράκλεια** τοῦ δήμου Ἀρχαίας Ὀλυμπίας καί ἡ νῦν **Ἄλφειοῦσα** τοῦ δήμου Βῶλακος, δηλαδή (τό) **Μπροῦμα** καί (ἡ) **Βολάτζα** ἀντιστοιχῶς.

Τό ὄνομα Μπροῦμα ὀφείλει τήν προέλευσί του στήν ὑπαρξίαιαματικῆς πηγῆς, πού εὐρίσκετο παλαιότερα πλησίον τοῦ χωριοῦ καί ἦταν γνωστή ὡς **Βρομόβρυσις**. Ἐπομένως τό ὄνομα, πού προῆλθε ἀπό τή λέξι (ἡ) **βρώμα** (= δυσσομία, δυσωδία), μέ ἐνδιάμεση προφορά **βρούμα** καί τελικῶς (τό) **Μπροῦμα** ὡς οἰκισμός ὑπενθυμίζει πηγές θειούχους.

Ἐπίσης τό ὄνομα Βολάτζα ὑπενθυμίζει τήν ἀρχαία πόλι τοῦ Βῶλακος (ὁ Βῶλαξ), τόν ὁποῖον ὁ Ἄγγλος περιηγητής Leake τοποθετεῖ, ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ὀνόματος, ἄνω τῆς σημερινῆς Ἄλφειούσας.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΚΦΥΛΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ἡ παραφθορά τῶν ὀνομάτων

Στὴν ἐποχὴ μας, ἐποχὴ τῆς πνευματικῆς ἄπνοιας καὶ τῶν συγχύσεων, ἔχει ἐκλείψει ἡ πίστις στὶς ἐλληνικὲς ἀξίες.

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀρχαιοελληνικὴ ὀνοματοπλασία, τὸν πλοῦτο τῆς ὁποίας ἔχουμε στὰ χέρια μας, δεν προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι στρέφουν τὴν προσοχή τους στὰ κακῆς

ποιότητας προϊόντα τῆς σύγχρονης ἀσυναρτησίας καί τοῦ ἐκφυλισμοῦ.

Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι ἡ εὐρεῖα καί ἀνεμπόδιση χρῆσις παραποιημένων ὀνομάτων, πολλά ἀπό τά ὅποια εἶναι ὑποκοριστικά ἢ θωπευτικά κυρίων ὀνομάτων, ἄλλα εἶναι ἐλαφρῶς παραλλαγμένα καί ἄλλα παρεφθαρμένα πλήρως, σε βαθμό πού εἶναι ἀδύνατον νά διακρίνη κανεῖς ποιές εἶναι οἱ ρίζες τους.

Σέ χρῆσι εὐρίσκονται ἀκόμη πολλά ξενόφερτα ὀνόματα, ἀποδιδόμενα μάλιστα μέ ξενίζουσα ἐνίοτε γραφή καί προφορά, κυρίως ἀπό μερίδα τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου καί τῆς «ὑψηλῆς» λεγομένης κοινωνίας, καθώς καί ἀπό τά νεαρά κορίτσια καί ἀγόρια.

Γνωστό μικρό κορίτσι π.χ., πού φοιτᾶ στό δημοτικό σχολεῖο καί τοῦ ὁποίου τό ὄνομα εἶναι «Κυριακή», προτιμάει καί ἐπιμένει νά τό ἀποκαλοῦν «Σάντυ», ὅπως προφέρεται ἡ ἀγγλική λέξις Sunday = Κυριακή (ἡ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος), ἐπειδή ἔτσι τό θέλουν ἴσως καί κάποια ἄλλα κορίτσια συνομήλικά του!

Τά ἐν λόγῳ ὀνόματα εἶναι ὄντως ἀνούσια, κακόηχα, φθηνά «κατασκευάσματα» τῆς σύγχρονης καλαισθητικῆς ἀνεπάρκειας, πού δίνουν τήν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι ἀπλῶς ἀκατάληπτα σύνολα τυχαίων καί ἀσυναρτήτων φθόγγων.

Ποιός είναι σέ θέσι νά μαντεύση τήν προέλευσι πολλῶν ἀπό αὐτά καί τό ἰδιαίτερο τέλος πάντων νόημά τους;

Τί σημαίνουν π.χ. τά ὀνόματα: Ἄγγα, Ἄντα, Ἄτζυ, Βάλια, Γκέση, Δάνης, Ἔλντα, Ἔμου, Ζέλη, Θένια, Ἴνα, Κόλιας, Λάκης, Λέντης, Λέτης, Λία, Μάντυ, Μῆτσος, Μικές, Μπεάτα, Μπέκυ, Μπέρη, Μπία, Νάνσυ, Ντέμης, Ντέπη, Πέγκυ, Πέλυ, Πέντζυ, Πένυ, Σάκης, Σέρης, Σήφης, Σούζυ, Τάκης, Τάρια, Τέρου, Τέτα, Τζέσυ, Τζίμης, Τζόϋς, Τότης, Φένια, Χίλντα;

Τό κατάντημα εἶναι ἄκρως θλιβερό, γιά τόν εἰδικώτερο λόγο, ὅτι εἴμαστε οἱ κληρονόμοι μιᾶς σπουδαίας «ἰεραῆ παρακαταθήκης», τήν ἀξία τῆς ὁποίας δέν μπορέσαμε, ὅπως φαίνεται, νά ἐκτιμήσουμε.

Σύνθετα ἐπίσης ὀνόματα παρουσιάζονται ἀγνώριστα, ἀφοῦ δέν διατηροῦν ἀναλλοιώτα τά συνθετικά τους μέρη ἢ ἔχουν ἀποβάλει ἓνα ἀπό αὐτά, μέ ἀποτέλεσμα οἱ παρεφθαρμένοι τύποι νά καταντοῦν δυσνόητοι, φαιδροί καί ἄσχετοι.

Παραδείγματα: Βαγγελάκης, Βαγγέλης, Βάγγος, Λάκης (= Εὐ-ἄγγελος), Θύμιος, Μάκης (= Εὐ-θύμιος), Δημητράκης, Δημήτρης, Δημητρός, Μῆτρος, Μητρούσης, Μῆτσος, Μίμης, Τζίμης (= Δημήτριος), Κόλιας, Λάκης, Νικόλας, Νικολῆς, Νικολός, Νίκος (= Νικό-λαος), Νώντας (= Ἐπ-αμεινών-δας), Γόνη (= Ἄντι-γόνη), Δώρα, Ντόρα (= Θεο-δώρα), Μιμή, Τούλα (= Δή-μητρα), Πίτσα,

Πόπη (= Καλλι-όπη), Φροσύνα, Φροσύνη, Σύνη, Φρόσω (= Εὐ-φροσύνη) καί πλείστα ἄλλα.

Τό ὄνομα π.χ. **Θεόκριτος** εἶναι σύνθετο, ἀποτελούμενο ἀπό τίς λέξεις θεός + κριτός (κριτός ἀπό τό ρῆμα κρίνω). Ποιές ὅμως λέξεις συνθέτουν τό ὄνομα **Θόδωρος**; Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται, ὅτι τά συνθετικά του μέρη εἶναι τά θός + δῶρον (δῶρον ἀπό τό ρῆμα δωρῶ - δωροῦμαι = δωρίζω). Καλά τό δῶρον, ἀλλά πόθεν προέρχεται ἡ λέξις θός καί τί σημαίνει;

Στό ἐλληνικό λεξιλόγιο εἶναι ὅπωςδήποτε ἀνύπαρκτη εἴτε ὡς λῆμμα (= ἀρχική ρίζα) εἴτε ὡς παράγωγος (= δευτερεύουσα λέξις). Ἡ μόνη πού ἀπαντᾶται εἶναι ἡ λέξις θώς (ὁ θώς, γενική τοῦ θώος), ἡ ὁποία σημαίνει, ὡς γνωστόν, «τσακάλι» καί δέν γράφεται μέ ὄμικρον. Ἀλλά καί ἂν ἀκόμη πρῶτο συνθετικό της ἦταν τό θώς (ὁπότε τό ὄνομα θά ἐμφανιζόταν λογικά ὡς Θόδωρος, δηλαδή Τσακαλόδωρος), ποιὰ σχέσι θά μπορούσε νά ἔχη τό τσακάλι/θώς μέ τό δῶρον;

Τί σημαίνει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τό ὄνομα Θεόδωρος; Θεόδωρος βέβαια εἶναι ὁ **Θεό-δωρος**, ὄνομα πού σχηματίζεται ἀπό τίς λέξεις θεός + δῶρον, ἐνῶ τό Θεόδωρος ἐτυμολογικῶς δέν σημαίνει τίποτε.

Καί εἶναι ὁ Θεόδωρος, γιατί ὅλοι ἐμεῖς ἐδῶ στό ..."ὠραῖο Ἑλλάντα" τυγχάνει νά τό ξέρουμε αὐτό, ἀλλά ποῦ θά εὔρη ἄκρη ὁ

ἄλλος χριστιανός - ὁ ξένος - πού δέν θά ξέρεη τί τοῦ γίνεται, ἂν θά καθήση νά ἀναλύση τό ὄνομα;

Ἐπειδή εἶναι καί τό ἄλλο: Πόσοι ἔχουν ἀκούσει νά προφέρεται διαφορετικά τό πρῶτο συνθετικό τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, δηλαδή ὁ «θός» ἀντί ὁ θεός ἢ τοῦ «θοῦ» ἀντί τοῦ θεοῦ κλπ.;

Γνωρίζουμε ὅλοι λίγο ἢ πολύ ἀπό τά μαθητικά μας χρόνια, ὅτι τό νερό (= τό ὕδωρ) ἀποτελεῖται ἀπό δύο μέρη ὕδρογόνου καί ἓνα μέρος ὀξυγόνου (ὁ γνωστός του τύπος H_2O). Ἐάν ἀλλάξουμε τήν ἀναλογία τῶν συστατικῶν του ἢ ἀντικαταστήσουμε τό ἓνα ἀπό αὐτά μέ ἄλλο κατά τή χημική σύνθεσι, δέν θά λάβουμε πλέον νερό, ἀλλά κάποια ἄλλη χημική ἔνωση ἢ τίποτε, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μέ τόν ...συμπαθῆ μας «Θόδωρο», (γιά νά χαριτολογήσουμε ὀλίγον).

Ὅπως γίνεται εὐκόλα ἀντιληπτό ἀπό τό ἀπλό αὐτό παράδειγμα, ὁ παραποιημένος αὐτός τύπος τοῦ ὀνόματος καί οἱ λοιποὶ παρόμοιοι μᾶς ὀδηγοῦν σέ λογικά ἀδιέξοδα, ἐάν θέλουμε νά κυριολεκτήσουμε.

Συμπερασματικά, μπορούμε νά εἰποῦμε, ὅτι ἡ ἔκτασις πού ἔχουν πάρει, τόσον ἡ μερική ἀλλοίωσις ὀνοματικῶν τύπων, ὅσον καί ἡ χωρίς συναίσθησι καί ὄρια κατάχρησις καινοφανῶν παρεφθαρμένων ὀνομάτων, ὀφείλεται ὀπωσδήποτε στήν ἄγνοια,

**στήν απουσία ευαισθησιῶν, στό φαινόμενο τοῦ γραιοκυλισμοῦ καί
ιδίως στήν ἔλλειψη ἐλληνικῆς παιδείας.**

Καί νά ἐρωτήσουμε ἐδῶ: Ποιοί δάσκαλοι καί ποιά ἐλληνικά(;) σχολεῖα εἶπαν ποτέ στους μαθητές τους, ὅτι, πέρα ἀπό τά σύγχρονα ὀνόματα πού τυχαίνει νά γνωρίζουν, ὑπάρχει ἕνας ὀλόκληρος, ὁμορφος κόσμος ἐξόχων ὀνομάτων, πού ἡ ἀρχαιοελληνική Σκέψις μᾶς παρέδωσε;

Ἕνας πολύτιμος, ἀναξιοποίητος θησαυρός, πού τούς εἶναι ἕως τώρα ἄγνωστος;

Γιά νά ξέρουν μέ ἄλλα λόγια τά παιδιά, ὅτι εἶναι καί δικός τους αὐτός ὁ θησαυρός καί νά κάνουν αὔριο, ὡς ὄρμιοι πολῖτες, τίς ἐπιλογές τους, μέσα ἀπό τόν ἀσύλληπτο ἀριθμό τῶν χιλιάδων ὠραιοτάτων ἀρχαίων ὀνομάτων, σάν αὐτά πού παρεθέσαμε ἐδῶ, σέ ἰδιαίτερο κεφάλαιο (Ἀρχαῖα ἐλληνικά ὀνόματα ἀνδρῶν – γυναικῶν).

Παρεφθαρμένοι τύποι ὀνομάτων σέ εὐρεΐα χρῆσι

(Ἀρχαίων ἑλληνικῶν, νεωτέρων ἑλληνικῶν
καί ξένων, ἀδιακρίτως)

Μέ τήν πεποιθήσι ὅτι περιττεύουν οἱ ἐπί πλέον κρίσεις, δέν θά ἐπεκταθοῦμε περισσότερο. Τόν λόγον ἔχουν οἱ ἴδιοι οἱ ὀνοματικοί τύποι, γιά τούς ὁποίους ἐμιλήσαμε, μέ τή χαρακτηριστική ἀποκρουστική πολυμορφία τους, τούς ὁποίους καί παραδίδουμε στήν κρίσι κάθε νοήμονος καί ἑλληνοπρεπῶς σκεπτομένου συμπατριώτου μας.

Οἱ πίνακες πού ἔπονται δέν περιλαμβάνουν τό σύνολον τῶν ὀνομάτων, γιά τά ὁποῖα ἔγινε λόγος.

Ἡ ἑλληνική ἐλαφρότης ἐπινοεῖ συνεχῶς καί ἄλλα καί δέν ἔχει παύσει νά «εἰσάγη» ὁμοιά τους ἀπό ἄλλες χώρες.

Ἄλλωστε ἡ παράθεσις τους ἐδῶ ἔχει ἐνδεικτικόν μόνον χαρακτήρα.

α. Άνδρικά

Άγαμέμνωνας (άντί Άγαμέμνων, επί παραδείγματι), Άγγελῆς, Άλέκος, Άλέξης, Άναστάσης, Άνάστος, Άνέστης, Άντρεάς, Άντρίκος, Άντώνης, Άποστόλης, Άργύρης, Άρίστος, Άρσένης, Άρτέμης, Άχιλλέας.

Βαγγελάκης, Βαγγέλης, Βάγγος, Βάκης, Βαλεντῖνο, Βασιλάκης, Βασίλης, Βάσος, Βίκτωρας, Βλάσης, Βύρωνας.

Γαβρίλης, Γιάγκος, Γιαννάκης, Γιαννάκος, Γιαννακός, Γιάννης, Γιαννιός, Γιάννος, Γιαννούλης, Γιωργάκης, Γιώργης, Γιώργος, Γιωσήφης, Γιώτης, Γκρέγκ, Γκρέγκορου, Γληγόρης, Γρηγόρης, Γῶγος.

Δάκης, Δάνης, Δημητράκης, Δημήτρης, Δημητρός, Δήμος (κατά συγκοπήν ἐκ τοῦ Δημήτριος, ἀλλά καί ἀρχαῖο ὄνομα), Δημοστένης, Διαμάντης, Διαμαντῆς, Διονυσάκης, Διονύσης.

Ἔκτορας.

Ζάκ, Ζαφείρης, Ζαχαριᾶς, Ζάχος, Ζώης, Ζώρξ.

Θανάσης, Θάνος, Θέμης, Θέμος, Θεοδοσάκης, Θεοδόσης,
Θεοδωράκης, Θεοδόσης, Θεοδωράκης, Θόδωρας, Θεοδωρής, Θόδωρος,
Θράσος, Θύμιος.

Ίάσοντας, Ίωνας.

Κίμωνας, Κίτσος, Κόλιας, Κούλης, Κυριακούλης, Κωνσταντῆς,
Κωστάκης, Κώστας, Κωστής, Κῶτσος.

Λάκης, Λάμπης, Λαυρέντης, Λέτης, Λέντης, Λευτέρης, Λιάκος, Λιάς,
Λιναρδῆς, Λινάρδος, Λούλης, Λώλης.

Μαθιός, Μάϊκ, Μάκης, Μάνθος, Μάνος, Μανοῦσος, Μανωλάκης,
Μανώλης, Μανωλιός, Μάχος, Μελέτης, Μέλιος, Μέμος, Μένης
(κατά συγκοπὴν ἐκ τοῦ Ἄριστομένης, ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖο ὄνομα -
Μένης, -ητος), Μένιος, Μένος, Μῆτρος, Μητρούσης, Μῆτσος,
Μικέλης, Μικές, Μίκιος, Μίλτος, Μίμης, Μιστόκλης, Μιχαλάκης,
Μιχάλης, Μῆχος, Μπάμπης, Μπίλης.

Νάκος, Νάσος, Νέστορας, Νικόλας, Νικολῆς, Νικολός, Νίκος,
Νιόνιος, Νιότης, Νότης, Ντέμης, Ντένης, Ντίνος, Νώλης, Νώντας.

Ξενοφώντας.

Όδυσσέας, Όθωνας, Όρφέας.

Πάκης, Παναγής, Παναγιωτάκης, Πανάγος, Παναής, Πάνος,
Παντελεήμονας, Παντελής, Πέρι, Πέρρης, Πετράκης, Πετρής,
Πετρούλης, Πίπης, Πλάτωνας, Πόλ, Προκόπης, Πώλ.

Ρούλης.

Σάκης, Σέβος, Σεραφείμης, Σέρης, Σήφης, Σιδέρης, Σιδερός,
Σόλωνας, Σούλης, Σπυρίδωνας, Σπύρος, Στάθης, Σταμάτης, Στάμος,
Σταμούλης, Στέλιος, Στέφος, Στράτης, Στρατής, Σωτηράκης,
Σωτήρης, Σώτος.

Τάκης, Τάσης, Τάσος, Τεό, Τέρου, Τζανέτος, Τζαννής, Τζίμης, Τζών,
Τζώνου, Τζώρτζ, Τζώρτζης, Τζωρτζίνος, Τίμος, Τίμωνας, Τόλης,
Τόνης, Τότης, Τρύφωνας, Τώνης.

Φαίδωνας, Φανούρης, Φιλήμονας, Φίλιππας, Φραγκούλης,
Φραντζέσκος, Φωκίωνας, Φώντας, Φώτης, Φῶτος.

Χαρίτος, Χάρου, Χριστάκης, Χρόνης.

β. Γυναικεία

Άββα, Άγγα, Άγγέλα, Άγγελικούλα, Άγγελίνα, Άγγέλω, Άλέκα, Άλίνα, Άλκηστη, Άλμα, Άμάντα, Άνδροούλα, Άνέττα, Άννίτα, Άννιώ, Άννου, Άντα, Άντριάνα, Άντυ, Άντωνέλλα, Άρτεμη, Άσπα, Άτζελα, Άτζελίνα, Άτζυ, Άφέντρα.

Βαγγελία, Βαγγελίτσα, Βαγγελιώ, Βάγια, Βαλάντη, Βαλέρια, Βάλια, Βάνα, Βανέσα, Βανέσσα, Βάντα, Βαρσάμω, Βάσια, Βασιλικούλα, Βασίλω, Βασούλα, Βάσω, Βγένα, Βγενιά, Βγενιώ, Βγενούλα, Βενέττα, Βενία, Βέννυ, Βερόνικα, Βέτα, Βέφα, Βιβή, Βίβιαν, Βίκη, Βίκυ, Βίλλη, Βίλλυ, Βίλμα, Βίνα, Βιόλα, Βίρνα, Βίτα, Βούλα.

Γαβριέλα, Γιάννα, Γιάννη, Γιαννούλα, Γιασεμί, Γιολάντα, Γιούλα, Γιούλη, Γίτσα, Γιωργία, Γιωργίτσα, Γιωσηφίνα, Γιώτα, Γκέλα, Γκέλυ, Γκέση, Γκρατσιέλα, Γόνη, Γωγώ.

Δεσπινιώ, Δεσποινούλα, Δεσπούλα, Δέσπω, Δημητρούλα,
Διαμαντούλα, Διαμάντω, Δώρα.

Έβελίνα, Έβελυν, Έβίνα, Έλγκα, Έλεάνα, Έλεν, Έλενάκι,
Έλενίτσα, Έλίτζα, Έλίνα, Έλλια, Έλντα, Έλπίδα, Έλσα, Έλση,
Έμιλυ, Έμυ, Έντα, Έστα, Εύγενούλα, Εύη, Έφη.

Ζακελίν, Ζαμπέτα, Ζάνα, Ζαννίνα, Ζαχαρούλα, Ζέλη, Ζελίνα,
Ζένια, Ζέτα, Ζέφη, Ζήνα, Ζοζεφίνα, Ζυράννα, Ζωζώ, Ζωίτσα,
Ζωρζέτα.

Ήλιάνα.

Θανάσω, Θέμη, Θέμιδα, Θένια, Θοδώρα, Θοδωρούλα, Θυμιούλα,
Θωμάη, Θωμαΐτσα, Θώμη.

Ήλβα, Ήλια, Ήνα, Ήρα, Ήρέν, Ήρένα, Ήρένε, Ήριδα, Ήζαμπέλλα.

Κάθριν, Κάθυ, Καίτη, Κάκια, Κάλι, Κάλια, Κάλλια, Κάρομεν,
Κατερίνα, Κατερινιώ, Κάτια, Κατιάννα, Κατίγκω, Κατίνα, Κέϊσι,
Κέλλυ, Κική, Κίτσα, Κλαίρη, Κλαίτη, Κλέλια, Κλώντια, Κόκω,
Κούλα, Κρίστη, Κρίστι, Κυράτσω, Κυριακούλα, Κυριαφίνα.

Λαμπία, Λέλα, Λένα, Λένη (κατά συγκοπὴν ἐκ τῆς λέξεως Ἑλένη, ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖο ὄνομα), Λένια, Λενιώ, Λέτα, Λετίτσια, Λία, Λιάνα, Λίζα, Λιζέτα, Λίλα, Λιλή, Λίλια, Λίλιαν, Λιλιάνα, Λιλίκα, Λίνα, Λίντα, Λίτα, Λίτσα, Λόλα, Λουϊτζίνα, Λούση, Λουτσία, Λώρα, Λωρέττα.

Μάγδα, Μαγδάλω, Μάγια, Μάϊρα, Μαίρη, Μαλαίνα, Μαλβίνα, Μάνια, Μανταλένα, Μανταλένια, Μάντυ, Μάρα, Μαργαρώ, Μαργίτσα, Μαρή, Μάρι, Μαριγώ, Μαριέττα, Μαρίκα, Μαριλένα, Μαριλή, Μαριλίτσα, Μαριλίτα, Μαρινέλλα, Μαρινίκη, Μάριον, Μαριόρα, Μαριορή, Μαριστέλλα, Μαρίτσα, Μαριφίλια, Μαριφύλλη, Μαριώ, Μαρλένα, Μαρούλα, Μαρούσα, Μαρούσκα, Μαρουσώ, Μάρω, Μάτα, Ματίλντα, Ματίνα, Ματούλα, Μέλπω, Μένη, Μένια, Μένυα, Μέρση, Μερσίνη, Μηλιά, Μήντυ, Μήτσα, Μήτση, Μίκα, Μικέλα, Μιλένα, Μίλκα, Μιμή, Μίνα, Μιράντα, Μιρέλα, Μιρέλλα, Μίρκα, Μιχάελα, Μοίρα, Μοσχούλα, Μπεάτα, Μπέκυ, Μπελίκα, Μπέμπα, Μπέρη, Μπέσυ, Μπέτυ, Μπία, Μπίλη, Μπιλιώ, Μπούλα, Μπουμπού, Μύρνα.

Νάγια, Νανά, Νάνσυ, Νάντια, Νάντυ, Νάσια, Ναστάζια, Ναταλί, Νατάσα, Νατάσσα, Νέλια, Νέλλη, Νένα, Νένη, Νία, Νικολέττα, Νικολίτσα, Νίνα, Νινέτα, Νίτσα, Νόνη, Νόρα, Νότα, Νούλα,

Ντέλα, Ντένη, Ντένια, Ντέπυ, Ντέσσυ, Ντία, Ντίνα, Ντόρα,
Ντορέτα.

Ξένη, Ξένια, Ξενιώ.

Όλια.

Πάμελα, Παναγιωτίτσα, Παναγούλα, Πάολα, Παπίτσα, Πάρη,
Παρθένα, Πατρίτσια, Πατρούλα, Πάττυ, Παυλίνα, Πέγκυ, Πέλεια,
Πέλη, Πέλυ, Πέμυ, Πένια, Πέντζυ, Πένυ, Πέπη, Πέρη, Πιπίτσα,
Πίτσα, Πόλα, Πολίτα, Πόλυ, Πόπη, Πούλια, Πωλίνα.

Ραΐσα, Ραλλία, Ραλλοῦ, Ράνια, Ρένα, Ρενάτα, Ρένια, Ρήνα, Ρηνάκι,
Ρήνη (κατά συγκοπὴν ἐκ τῆς λέξεως Εἰρήνη, ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖο
ὄνομα), Ρηνιώ, Ρηνούλα, Ρία, Ρίκα, Ρίτα, Ρίτσα, Ρόζη, Ρομίνα, Ρόνυ,
Ρόρη, Ρούλα.

Σάββα, Σάντρα, Σάντυ, Σάσα, Σέβη, Σέμη, Σεμίνα, Σία, Σιμέλα,
Σιμόνα, Σίσσυ, Σμαρώ, Σόνια, Σουζάννα, Σούζυ, Σούλα, Σουλτάνα,
Σουσάννα, Σόφη, Σοφή, Σοφία, Σοφιάννα, Σοφίτσα, Σοφούλα,
Σπεράντζα, Σπήλα, Σπηλιώ, Σπυρέτα, Σπυριδούλα, Σταθούλα,

Σταμάτα, Σταμούλα, Στάσα, Στεφανί, Στέφη, Στρατία, Σύνη, Σωτηρούλα.

Τάνια, Τάρια, Ταρσούλα, Τάσα, Τασία, Τατιάνα, Τέμη, Τένια, Τερέζα, Τέση, Τέτα, Τζάκυ, Τζανέττα, Τζέλα, Τζένη, Τζέσου, Τζίλντα, Τζίμη, Τζίνα, Τζίνη, Τζιοβάννα, Τζοάννα, Τζούλια, Τζούλυ, Τζόϋς, Τζώρτζια, Τζωρτζίνα, Τίνα, Τίτα, Τιτή, Τιτίκα, Τιτίνα, Τίτσα, Τόνια, Τούλα.

Φαίη, Φαίνια, Φανή, Φανίτσα, Φανιώ, Φένια, Φέφη, Φιλίτσα, Φιλιώ, Φιόνα, Φιφή, Φούλα, Φούλη, Φραγκούλα, Φραντζέσκα, Φροσύνα, Φροσύνη, Φρόσω, Φώτω, Φώφη, Φωφώ.

Χαΐδω, Χαΐντι, Χίλντα, Χιούλα, Χρύσα, Χρυσούλα, Χρύσω, Χρυσώ.

Ξενικῆς προελεύσεως ὀνόματα

Ἐάν ἐρωτηθοῦν καθ' ὁδόν ἢ ὅπουδήποτε ἄλλοῦ πέντε-δέκα συμπολίτες μας τί προελεύσεως εἶναι π.χ. τὰ ὀνόματα Κωνσταντῖνος, Βαρθολομαῖος, Κάρολος, εἶναι πιθανόν ἢ μᾶλλον βέβαιον, ὅτι θά δηλώσουν ἄγνοια, ἀκόμη καί ἐάν κάποιος φέρουν ἓνα ἀπό αὐτά.

ἽΟφείλουμε νά ὁμολογήσουμε – καί ξέρουμε πολύ καλά τί λέμε – ὅτι πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού θά αἰφνιδιαστοῦν, λόγω τοῦ ὅτι τὰ ἐκλαμβάνουν ὅλα ὡς ἐλληνικά, ἀφοῦ δέν γνωρίζουν ποιά εἶναι τὰ ξενικῆς προελεύσεως ὀνόματα, πλὴν ἐλαχίστων ὑποθέτουμε ἀπό αὐτά.

Δικαιολογημένη σύγχυσι ἐπίσης δημιουργοῦν στοὺς διαθέτοντες στοιχειώδεις σχετικές γνώσεις καί παρατηρητικότητα τὰ ρωμαϊκά ὀνόματα ἐκεῖνα, πού χαρακτηρίζονται ἀπό διαφόρους συγγραφεῖς ἀπλῶς ὡς «εὐρωπαϊκά» καί ἄλλα ὡς «χριστιανικά», καθὼς καί ἡ ἀναφορά σέ ἀρκετά ἐξ αὐτῶν μέ τήν εἰδικώτερη διάκρισι γιά κάθε ἓνα ὡς «ρωμαϊκό καί εὐρωπαϊκό» ἢ «ρωμαϊκό καί χριστιανικό».

Οἱ λόγοι εἶναι κατά τήν ἄποψί μας, ὅτι ἔχει ληφθῆ περισσότερο ὑπ' ὄψιν στή μέν πρώτη περίπτωσι (τῶν εὐρωπαϊκῶν)

ἡ εὐρεῖα χρῆσις καί ἡ ἐπικράτησις πολλῶν ὀνομάτων στίς χώρες τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, μετὰ τόν διαμελισμό τοῦ Δυτικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, ὡς τὰ Βενέδικτος, Βικέντιος, Ἰννοκέντιος, Μαυρίκιος, Σίλβεστρος κ.ἄ., στή δεύτερη δέ περίπτωσι (τῶν χριστιανικῶν) ἡ διάδοσις πολλῶν ρωμαϊκῶν πάλιν ὀνομάτων καί στήν Ἀνατολή κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους καί ἡ ἀποδοχή τους ἀπό τόν ἐκεῖ χριστιανικό ἰδίως κόσμο, ὡς τὰ Ἰγνάτιος, Ἰουστίνος, Λαυρέντιος, Μερκούριος, Σέργιος καί ἄλλα.

Τοῦτο ἀποδίδεται ἀναμφιβόλως στίς τεραστίας ἐκτάσεως καί σημασίας πολιτικοθηρησκευτικές διαφοροποιήσεις μεταξύ τῶν λαῶν κατὰ τήν μακροαῖωνα ἐκείνη ἐποχή, οἱ ὁποῖες καθιστοῦν δυσδιάκριτες σέ πολλές περιπτώσεις τίς γινόμενες προσμείξεις, μέ συνέπεια ἡ ὁποιαδήποτε ἐπιφανειακή ἔρευνα νά εἶναι ἐλλιπής καί τὰ συμπεράσματα συγκεχυμένα.

Χάριν στοιχειώδους ἐνημερώσεως παραθέτουμε κατωτέρω σέ χωριστοὺς πίνακες περιορισμένον ἀριθμό ξένων ὀνομάτων, ὑπό τίς ἐνδείξεις **α) ρωμαϊκά**, **β) ἑβραϊκά** καί **γ) εὐρωπαϊκά**, μέ τήν ὑπόμνησι, ὅτι πολλά ἀπό αὐτά εὐρίσκονται ἐν χρήσει στή γλῶσσα μας. Δέν εἶναι λίγα δέ ἐκεῖνα πού ἔχουν καθιερωθῆ καί ὡς "χριστιανικά".

Ἐξ αὐτῶν τὰ μέν ρωμαϊκά εἰσέδυσαν στόν χώρο τῶν ἀρχαιοελληνικῶν ὀνομάτων μετὰ τήν κατάκτησι τῆς Ἑλλάδος ὑπό

τῶν Ῥωμαίων, τὰ δέ ἑβραϊκά ἐπεβλήθησαν στούς ἑλληνικούς πληθυσμούς ὅλων τῶν περιοχῶν ἐκ μέρους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν ἐμφάνισι καὶ ἐπικράτησι τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ εὐρωπαϊκά, ἡ περιορισμένη ἐν συγκρίσει παρουσία τους μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων ὀφείλεται σέ ἄλλους, ποικίλους λόγους ἐλάσσονος σημασίας.

Σύμφωνα μέ τὰ προλεχθέντα ἔχουμε:

α. Ῥωμαϊκά

Ἀγρίππας, Ἀγριππίνα Ἀδριανός, Αἴλιανός, Αἰμιλία, Αἰμιλιανός, Αἰμίλιος, Ἄρριανός, Αὐγούστα, Αὐγουστίνος, Αὐγούστος, Αὐρηλιανός, Αὐρήλιος, Βαλεντῖνα ἢ Βαλεντίνη καὶ Οὐαλεντίνη, Βαλεντινιανός καὶ Οὐαλεντινιανός, Βαλεντίνος καὶ Οὐαλεντίνος, Βαλερία καὶ Οὐαλερία, Βαλέριος καὶ Οὐαλέριος, Βαλ(λ)ερριανός καὶ Οὐαλ(λ)ερριανός, Βενέδικτος, Βεσπασιανός καὶ Οὐεσπασιανός, Βικέντιος, Βίκτωρ, Βικτωρία, Βικτωρίνος, Βιργίλιος ἢ Βεργίλιος καὶ Οὐεργίλιος, Βιργινία, Βροῦτος, Γάϊος, Γαλέριος, Γερβάσιος, Γλυκέριος (ἑλληνικῆς προελεύσεως), Διάνα (ἢ

Ἄρτεμις), Διοκλητιανός, Δομιτιανός, Δόμνα, Δομνίκα, Δομνίνα, Δομνίνος, Δονᾶτος, Ἡρώδης, Ἡρωδιάς, Ἰγνάτιος, Ἰννοκέντιος, Ἰουλία, Ἰουλιανός, Ἰούλιος, Ἰουστινιανός, Ἰουστίνος, Καλιγόλας καί Καλιγούλας, Καμίλλη, Κάμιλλος, Κάνδιδος, Κάσσιος, Κικέρων, Κλαυδία, Κλαύδιος, Κλοιλία, Κλοίλιος, Κορνηλία, Κορνήλιος, Κωνσταντίνος, Κωνστάντιος, Λάρα, Λαυρέντιος, Λιβία, Λικινία, Λικίνιος, Λουκᾶς, Λουκία, Λουκιανός, Λούκιος, Λουκρητία, Λουκρήτιος, Μαξέντιος, Μαξιμιανός, Μαξιμιλιανός, Μαξιμίνος, Μάξιμος, Μαρίνα, Μάριος, Μαρκέλλα, Μαρκελλίνα, Μαρκελλίνος, Μάρκελλος, Μαρκία, Μαρκιανή, Μαρκιανός, Μάρκιος, Μᾶρκος, Μαρτίνα καί Μαρτίνη, Μαρτίνος, Μαυρίκιος, Μερκούριος, Μεσσαλίνα, Μινέρβα (ἢ Ἄθηνᾶ), Μιράντα, Μόδεστος, Μόνικα, Νέρων, Νουμᾶς, Ὀκταβία, Ὀκταβιανός, Ὀκτάβιος, Ὀνωρία, Ὀνώριος, Ὀράτιος, Οὐάλης, Οὐάρρων, Οὐρβανός, Παῦλος, Πιλᾶτος, Πλίνιος, Πομπήϊος, Πομπώνιος, Πόπλιος, Πρίσκιλλα, Ρήγας, Ρήγιλλα καί Ρηγίλλη, Σαβίνα, Σαβῖνος, Σαλούστιος, Σεβήρος, Σενέκας, Σέξτος καί Σῆξτος καί Σίξτος, Σέργιος, Σίλβεστρος καί Σύλβεστρος, Σκηπίων καί Σκιπίων, Στέλλα, Σύλλας, Τάκιτος, Ταράσιος, Τατία, Τατιανή, Τατιανός, Τιβέριος, Τίτος, Τραϊανός, Φαῦστα, Φαυστίνα, Φαῦστος, Φῆλιξ, Φλαβία, Φλαβιανός, Φλάβιος, Φλώρα.

β. Ἑβραϊκά

Ἀαρών, Ἄβελ, Ἄβραάμ, Ἀδάμ, Ἄζαριᾶς, Ἀκύλας, Ἄνανιας, Ἄννα (ἐκ τοῦ Hannah = εὐνοια, χάρις), Ἄννας, Αὐνάν, Βαρθολομαῖος, Βαρνάβας, Βενιαμίν, Γαβριήλ, Γολιάθ, Δαλιδᾶ, Δανιήλ, Δαυίδ καί Δαβίδ, Δεββώρα, Ἐζεκιήλ καί Ἰεζεκιήλ, Ἐλεάζαρ (ὁ Λάζαρος), Ἐλισάβητ, Ἐλισ(σ)αῖος καί Ἐλισσαιέ, Ἐμμανουήλ (καί Μανουήλ) –ἐκ τοῦ Immánu El = μαζί μας ὁ Θεός–, Εὐά, Ἐφραΐμ καί Ἐφραΐμ, Ζακχαῖος, Ζαχαρίας, Ἡλίας, Ἡλιού (ἐτέρα ἐκφορά τοῦ ὀνόματος Ἡλίας), Ἡσαΐας, Θωμαῖς, Θωμᾶς, Ἰακώβ, Ἰάκωβος (ἐλληνική ἀπόδοσις τοῦ ὀν. Ἰακώβ), Ἰερεμίας, Ἰησοῦς (ἔβρ. Yesuah, συντετμημένος τύπος τοῦ Yehosuah = ὁ Γιαχβέ εἶναι σωτηρία), Ἰούδας, Ἰουδήθ, Ἰσαάκ, Ἰσμαήλ, Ἰωακεΐμ, Ἰωάννης (ἐκ τοῦ Y (eh)okhanán = ὁ Θεός ἔχει δεῖξει εὐνοια), Ἰωάσαφ, Ἰώβ, Ἰωνᾶς, Ἰώσηπος (ἐξελληνισμένος τύπος τοῦ ὀν. Ἰωσήφ), Ἰωσήφ, Ἰωσίας, Κάϊν, Κλωπᾶς, Λάζαρος (ἐλληνική ἀπόδοσις τοῦ ὀν. Ἐλεάζαρ), Λώτ, Μαγδαληνή, Μαλαχίας, Μανασσῆς, Μάρθα, Μαριάμ (ἔβρ. Marjam = Μαρία), Ματθαῖος, Ματθίας, Μισαήλ, Μιχαήλ, Μωϋσῆς, Ναθαναήλ, Ναούμ, Ναχμίας, Νεεμίας, Νῶε, Οὐρίας, Ραφαήλ, Ραχήλ, Ρεβέκκα, Ρούθ, Σάβ(β)ας, Σαλώμη, Σαμουήλ, Σαμψών, Σάρρα καί Σάρα, Σεφαφεΐμ, Σολομών,

Σοφονίας, Συμεών, Σωσάννα (ἕξ οὗ Σουσαννα καί Σουζάννα),
Τωβίας.

γ. Εὐρωπαϊκά

Ἀδελαῖς, Ἀδόλφος, Ἀδριανή (ἐκ τοῦ ρωμαϊκοῦ Ἀδριανός),
Ἀλβέρτος, Ἀλίκη, Ἀλφόνσος, Ἀλφρέδος, Ἄντουανέττα, Ἄρθουρος,
Ἄριέττα, Ἄριόστος, Βεατρίκη, Βενετία, Βέρα, Βέρθα, Βερνάρδος,
Βλαδίμηρος καί Βλαδίμιρος, Βοημοῦνδος, Βονιφάτιος, Βύρων,
Γενεβιέβη, Γενοβέφα, Γκλόρια, Γοδεφρεῖδος καί Γοδοφρεῖδος,
Γουλιέλμος, Γουσταῦος, Δομίνικος καί Δομίγκος, Ἐδμόνδος,
Ἐδουάρδος, Ἐλβετία, Ἐλβίρα, Ἐμμα, Ἐμμανουέλα (ἐκ τοῦ
ἑβραϊκοῦ Ἐμμανουήλ), Ἐρνέστος, Ἐρριέτ(τ)α, Ἐρρικα, Ἐρρῖκος,
Ζακελίνα, Θεοδώριχος καί Θευδέριχος, Θηρεσία (κοινῶς Τερέζα),
Ἰάγος, Ἰβάν (σλαβικός τύπος τοῦ ὄν. Ἰωάννης), Ἰολάνδη, Ἰουλιέττα
(ἐκ τοῦ ρωμαϊκοῦ Ἰουλία), Ἰσαβέλλα, Κάρλος (ἰσπανικός τύπος τοῦ
ὄν. Κάρλος), Καρλόττα (θηλ. τοῦ ὄν. Κάρλος), Κάρλος, Κλαιλία,
Κλάρα, Κλοτίλδη, Λάουρα, Λεοπόλδος, Λουδοβῖκος, Λούθηρος,
Λουῖζα (θηλ. τοῦ Λουδοβῖκος), Μαντόνα, Ματθίλδη, Μπριγκίτα,
Ναπολέον, Ξαβιέρος, Ὀδόακρος, Ὀθέλλος, Ὅθων, Ὀρλάνδος καί

Ρολάνδος, Ούγος και Ούγων, Πεπίνος και Πιπίνος, Πίος, Ραϋμόνδος και Ραϋμοϋνδος, Ραφαέλλα, Ραφαέλλος (ἀμφότερα ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Ραφαήλ), Ρεγγίνα, Ριχάρδος, Ροβέρτος και Ρομπέρτος, Ροβινσών, Ρογήρος, Ροδόλφος, Ροδρίγος και Ροδέριχος, Ρόζα, Ροζαλία, Ροζίνα, Ρολάνδος και Όρλάνδος, Σελεστίνος και Καιλεστίνος, Σιγισμοϋνδος, Συλβάνα, Σύλβια, Σύνθια, Τερέζα (ἢ Θηρεσία), Τζουλιάνα, Ύβόννη, Φερδινάνδος, Φλωρεντία, Φλωρέντιος, Φλωρέττα, Φραγκίσκα ἢ Φραγκίσκη, Φραγκίσκος, Φραγκλῖνος, Φρειδερίκη, Φρειδερίκος.

Βυζαντινά καί χριστιανικά ὀνόματα

Ἐν χρήσει εὐρίσκονται ἐπίσης πλεῖστα ὀνόματα βυζαντινο-χριστιανικά, τὰ ὅποια ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισί τους κατά τὴν μακροαῖωνα βυζαντινὴ ἐπικυριαρχία.

Πολλὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀποτελοῦν παραλλαγές ἀρχαίων ἐλληνικῶν ὀνομάτων, τοὺς τύπους τῶν ὁποίων οἱ ὑπὸ τὸ κράτος φοβίας χριστιανικὲς ἀντιλήψεις τῆς περιόδου ἐκείνης ἐπεδίωξαν μετὰ μανίας νά θέσουν στό περιθώριο.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι οἱ φορεῖς ἐκεῖνοι τῶν νέων ἀντιλήψεων κατεσκεύασαν πλῆθος κυρίων ὀνομάτων μέ τὴν προσθήκη τῶν συλλαβῶν **ιος** στό τέλος οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων ὄλων τῶν γενῶν καί ὄλων τῶν κλίσεων. Ἴσως συνέτεινε σ'αὐτό καί ἡ τάσις νά μιμηθοῦν τὰ πολλὰ σύγχρονα εἰς - **ius** ὀνόματα τῶν κρατούντων Ρωμαίων.

Τὰ τριτόκλιτα ἰδίως ἀρχαιοελληνικά ὀνόματα, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τὰ Εὐγένης (-ους), Εὐμένης (-ους), Εὐτύχης (-ους), φαίνεται ὅτι πολὺ τοὺς ἐστενοχωροῦσαν καί γι' αὐτό τὰ μετέτρεψαν εἰς Εὐγένιος, Εὐμένιος, Εὐτύχιος.

Μεγαλύτερη χρῆσις τῶν εἰς -ιος ὀνομάτων ἔγινε στήν Αἴγυπτο καί τὴν Ἀσία καί κυρίως στίς ἐλληνιστικὲς πόλεις τῆς

Ἀσίας, ὅπου ἐπεκράτησαν σέ μέγιστο ἀριθμό καί διά τοῦτο ἀπέβησαν λίαν μονότονα.

Ἐπί δέ τῶν μ.Χ. ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἐγίνετο χρῆσις ὀνομάτων, πού εἶχαν σχηματισθῆ ἀπό πλεῖστες καί διάφορες πηγές. Ἐφαίνετο δηλαδή ὡσάν νά εἶχε στειρεύσει ἡ δημιουργική δύναμις ἐκείνη, διά τῆς ὁποίας σέ προτέρους χρόνους ἐπλάσθησαν τόσον ὠραῖα καί τόσον σέ σημασία καί χάρι ποικίλα χιλιάδες χιλιάδων ὀνόματα, ὅμοια τῶν ὁποίων οὐδεμία ἄλλη ἀπό τίς γνωστές γλῶσσες ἔχει νά ὑποδείξει.

Τό κατ' ἐξοχήν περίεργο εἶναι, ὅτι τό φαινόμενο τοῦτο συνεχίζεται καί ἐπί τῶν ἡμερῶν μας. Ὁ λόγος εἶναι ὅτι πολλά ἀπό τά καινοφανῆ γιά τήν ἐποχή ἐκείνη χριστιανικά ὀνόματα, ὡς καί ἄλλα ἀπό τά εἰσαχθέντα παραλλήλως ξένα (ρωμαϊκά καί ἐβραϊκά) κατέχουν τίς πρῶτες θέσεις στίς προτιμήσεις τῶν πιστῶν (χριστιανῶν), καθ' ὅτι ἔχουν συνδεθῆ ἀρρήκτως μέ τό ἀπό πολλοῦ χρόνου ἐπινοηθέν καί ἐντέχνως ἐπιβληθέν ἐλληνοχριστιανικό ἰδεολόγημα.

Δείγματα τῆς νέας τάσεως, πού παρατηρεῖτο τότε, εἶναι, πλήν καί ἄλλων, τά κατωτέρω:

Ἀβλαβία, Ἀβλάβιος, Ἀβρωνεία, Ἀβρώνειος, Ἀγαλλιανή, Ἀγαλλιανός, Ἀγνή, Ἀθανασία, Ἀθανάσιος, Αἰδέσιος, Αἰθαίριος, Αἰκατερίνη, Ἀκάκιος, Ἀκρίτας, Ἀλεξία, Ἀλέξιος, Ἀμβρόσιος (ἀπό

τό ὄνομα Ἀμβροσία), Ἀναβρυτή, Ἀναβρυτός, Ἀναγνώστης, Ἀνάκλητος, Ἀνάργυρος, Ἀναστασία, Ἀναστάσιος, Ἀναστασώ, Ἀνατόλιος, Ἀνθέμιος, Ἀνθή (ἢ Ἄνθη), Ἄνθιμος, Ἄννα (ιουδαϊκῆς προελεύσεως ἀπό τό ὄνομα Hannah = εὐνοία, χάρις), Ἀπόστολος, Ἀργυρία, Ἀργύριος (ὁ Ἀργυρίων), Ἄργυρος, Ἀργυρώνυμος, Ἀρέθας, Ἀρκάδιος (ἀπό τό Ἀρκαδία), Ἀρσένιος, Ἀρτέμιος, Ἀσπάσιος (ἀπό τό Ἀσπασία), Ἀσώτιος, Αὐξέντιος, Βαία (ἀπό τό Βαίος), Βαρθάρα, Βασιλεία (ἢ Βασίλεια), Βασίλειος, Βασιλική, Βελισ(σ)άριος, Βησσαρίων, Βλάσιος, Γεράδιος (ὁ Γεράδας), Γεράσιμος, Γεωργία, Γεώργιος, Γλυκερία (ἢ Γλυκέρα), Γρηγορία, Γρηγόριος, Δαμιανός, Διγενής, Διονυσία (ἀπό τό Διονύσιος), Ἐπιφάνια (ἢ Ἐπιφάνεια), Ἐπιφάνιος (ὁ Ἐπιφάνης), Εὐαγγελία (ἀπό τό Εὐάγγελος), Εὐανθία (ἢ Εὐάνθεια), Εὐγενία (ἢ Εὐγένεια), Εὐγενικός, Εὐγένιος (ὁ Εὐγένης), Εὐγραφία, Εὐγράφιος (ὁ Εὐγραφος), Εὐδοκία, Εὐδόκιος (ὁ Εὐδοκος), Εὐδοξία, Εὐδόξιος (ὁ Εὐδοξος), Εὐθαλία, Εὐθάλος, Εὐθασία, Εὐθύμιος (ὁ Εὐθυμος), Εὐλογία, Εὐλόγιος, Εὐμένιος (ὁ Εὐμένης), Εὐπειθία, Εὐπείθιος (ὁ Εὐπείθης), Εὐπράξιος, Εὐπρεπία, Εὐπρέπιος (ὁ Εὐπρεπής), Εὐσεβία (ἢ Εὐσέβεια), Εὐσέβιος, Εὐσταθία, Εὐστάθιος, Εὐστάχιος, Εὐστόχιος (ὁ Εὐστοχος), Εὐστρατία, Εὐστράτιος (ὁ Εὐστρατος), Εὐτόκιος (ὁ Εὐτοκίας), Εὐτόλμιος (ὁ Εὐτολμος), Εὐτροπία, Εὐτρόπιος (ὁ Εὐτροπος), Εὐτυχία, Εὐτυχιανή, Εὐτυχιανός,

Εὐτύχιος (ὁ Εὐτύχης), Εὐφημία (ἢ Εὐφήμη), Εὐφραξία, Εὐφρασία, Εὐφράσιος (ὁ Εὐφραστος), Ζαμπέτα (κατά συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἑλισάβετ -Ἑλιζαμπέτα), Ζωή, Ἡράκλειος, Θέκλα, Θεοδοσία (ἢ Θεοδότη), Θεοδόσιος (ὁ Θεοδότιος ἢ ὁ Θεόδοτος), Θεοδούλη, Θεόδουλος, Θεοδώρα, Θεοδώρητος, Θεόκλητος, Θεοκτίστη, Θεόκτιστος, Θεοσεβία (ἢ Θεοσέβεια), Θεοφανία (ἢ Θεοφάνεια), Θεοφανώ, Θεοφύλακτος, Θεοχάρη, Θεωνᾶς, Ἰάκωβος (ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἰακώβ), Ἰερόθεος, Ἰεσίων, Ἰλάριος (ὁ Ἰλαρος), Ἰλαρίων, Ἰοβιανός, Ἰορδάνα, Ἰορδάνης (ἀμφοτέρω ἰουδαϊκῆς προελεύσεως), Ἰουλιανή (ἐκ τοῦ ρωμαϊκοῦ Ἰουλιανός), Ἰσαάκιος (ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἰσαάκ), Ἰωάννα (ἐκ τοῦ Ἰωάννης), Ἰωάννης (ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Y(eh)okhanán), Ἰωσηφίνα (κοινῶς Γιωσηφίνα καί Ζοζεφίνα ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἰωσήφ), Καισάριος (ἐκ τοῦ ρωμαϊκοῦ Καῖσαρ), Κασσιανή (ἄλλως Κασσία καί Εἰκασία), Κασσιανός, Κεδρηνός, Κλημεντίνη, Κλήμης, Κοσμᾶς, Κυριακή, Κυριακός καί Κυριάκος, Κύριλλος, Κῦρος (ἀρχαῖο περσικό ὄνομα), Κωνσταντία (ἐκ τοῦ ρωμαϊκοῦ Κωνσταντίος), Κωνσταντίνα (ἐκ τοῦ ρωμαϊκοῦ Κωνσταντίνος), Κώνστας, Λάζαρος (ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Ἑλεάζαρ), Λεονάρδος, Λεόντιος (ἀπό τό Λέων), Μάμας, Μαργαρίτης, Μαρία (ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ Marjám), Μαριάνθη (Μαρία + Ἄνθη), Μαριάννα (Μαρία + Ἄννα), Μεθόδιος, Μελανία (ἢ Μελάνη), Μελέτιος, Μελισσινή, Ναταλία καί Ναθαλία, Νεκταρία, Νεκτάριος,

Νεόφυτος, Νήφων, Νικηφόρος, Ξένη (συγκεκριμένος τύπος του ὀνόματος Πολυξένη), Όλβιανός, Όλγα, Όνούφριος, Παΐσιος, Παναγιώτα, Παναγιώτης, Παντελεήμων, Παρασκευᾶς, Παρασκευή, Πατρίκιος, Παχώμιος, Περάνθιος (ὁ Περάνθης), Πέτρος, Πηγγή, Πολιτιανός, Πολυαίνετος, Πολυδέρκιος (ὁ Πολυδέρκης), Πολυκράτιος (ὁ Πολυκράτης), Πορφυρία (ἢ Πορφύρα), Πουλχερία, Προαιρέσιος (ὁ Προαίρετος), Προδρομος, Προκοπία, Προκόπιος, Προκρίσιος, Προξένιος (ὁ Πρόξενος), Προτέριος (ὁ Πρότερος), Πρωτόκλητος, Σεβαστιανή, Σεβαστιανός, Σκιαδίου (ὁ Σκιαδης), Σοφία, Σοφρονία (ἢ Σοφρόνη), Στάσιος, Σταυριανή, Σταυριανός, Σταῦρος, Στέργιος, Στεφανία (ἀπό τό Στέφανος), Στυλιανή, Στυλιανός, Συμβατία, Συμβάτιος, Συναδηγός, Συνέσιος (ὁ Συνετός), Σωζόμενος, Σώζων, Σωτηρία, Σωτήριος, Σωφρονᾶς, Σωφρονία (ἢ Σωφρόνη), Σωφρόνιος, Τριβωνιανός, Τρικλίνιος, Τριφώνιος, Φανούριος, Φωστήριος (ἀπό τό Φωστήρ), Φωτεινή, Φωτεινός, Χαραλάμπης και Χαράλαμπος, Χαραλαμπία, Χαριτίνη, Χριστιάνα, Χριστιανός (σύνηθες ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Δανίας, Σουηδίας καί Νορβηγίας, 15ος-20ός αἰών), Χριστίνα, Χριστοδούλη, Χριστόδουλος, Χρῖστος (τό ὄνομα Χρῆστος εἶναι ἀρχαιοελληνικό), Χριστόφορος, Χρυσάνθη (Χρῦση + Άνθη), Χρῦσανθος, Χρυσῆ (ἢ Χρῦση), Χρυσοπηγή, Χρυσόστομος, Ώριγένης.

Δέον νά λεχθῆ ἐν τέλει, ὅτι στό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό ἐορτολόγιο συγκαταλέγεται μέγάλος ἀριθμός ὀνομάτων ξενικῆς προελεύσεως, τά ὁποῖα, ὑποθέτουμε, ὅτι, σύμφωνα μέ τήν ἐκκλησιαστική ἀντίληψη, λογίζονται στό σύνολό τους καί ὡς χριστιανικά.

Πρόκειται κατά τό πλεῖστον γιά ὀνόματα, πού μᾶς εἶναι παιδιόθεν ὅλα σχεδόν ἄγνωστα καί πού εὐρίσκονται ἔξω ἀπό τή σφαῖρα τῆς σύγχρονης "ἐλληνικῆς" ὀνοματοθεσίας, δηλαδή:

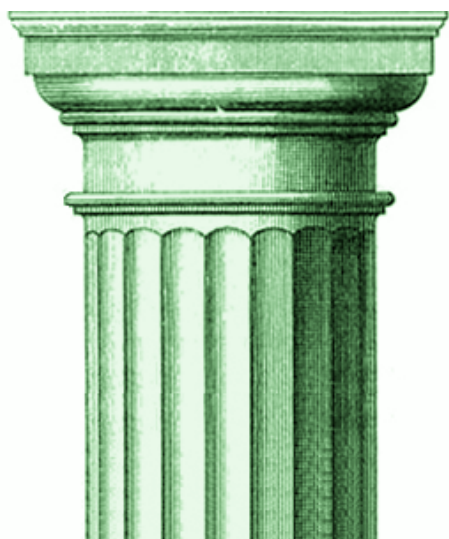
α) **Ἑβραϊκά**, ὅπως τά Ἀββακούμ, Ἀβιμέλεχ, Ἀβιούδ, Ἀράμ, Βαρλαάμ, Βαρούχ, Βοόζ, Γάδ, Γεῖθαζέτ, Γολινδούχ, Δινάχ, Ἐλιούδ, Ἐνναθαῖ, Ἐνώς, Ἐσθήρ, Ἐσρώμ, Ζαβουλών, Θαθουήλ, Ἰάρεδ, Ἰσάχαρ, Ἰωάδ, Ἰωάθαμ, Ἰωήλ, Ἰωράμ, Ἰωσαφάτ, Κασδόκ, Λάμεχ, Λευί, Μάλαχ, Μαλφεθαῖ, Ματθάν, Ναασών, Νάθαν, Ναούμ, Ναχώρ, Ὅθαζάτ, Ὀλδά, Πιαμούν, Ραχάβ, Ροβοάμ, Ρουβίμ, Σαβήλ, Σαδώθ, Σαλαθιήλ, Σήθ, Σήμ, Σόλεβ, Ταβιθαῖ, Φάλεκ, Φουσίκ, Ὠβήδ, Ὠσηέ κ.ἄ., καί

β) **Ρωμαϊκά**, ὅπως Ἀλβιανός, Ἀμμιανός, Ἀντωνῖνος, Βενδιμιανός, Γαυδέντιος, Δομετιανός, Δόμνιος, Δουκίτιος, Ἐρκουλῖνος, Ἰανούκτριος, Ἰουβεντῖνος, Ἰουνία, Ἰοῦστα, Ἰοῦστος, Καπιτωλίνη, Καπίτων, Κεντυρίων, Κυντιλλιανός, Λιβέριος, Λογγῖνος, Λοῦπιος, Μαβριανός, Μαρτινιανός, Μωκιανός, Οὐλκιανός, Οὐρσίκιος, Πάππιος, Παππιανός, Παύλη, Πομπιανός,

Ρουσιανός, Ρουφῖνος, Ροῦφος, Σατορνῖνος, Σεπτέμινος, Σιλουανός,
Τατίων, Τάττα, Τερέντιος, Τέρτιος, Τιβούρτιος, Τραγκυλῖνος,
Τριβιμῖνος, Φαντῖνος, Φίρμος, Φρουμέντιος κ.ἄ.

Ξενόγλωσσα καί ἡμιξενόγλωσσα ἐπώνυμα

(*Επώνυμα ἢ ἄλλως οἰκογενειακά ὀνόματα*)

Θά ἦταν οὐσιώδης παράλειψις ἐάν δέν ἀνεφερόμεθα καί στά ξενικῆς προελεύσεως ἐπώνυμα, πού χρησιμοποιοῦνται εὐρύτατα στήν ἐλληνική γλῶσσα εἴτε αὐτούσια εἴτε ὡς σύνθετα καί ὡς παράγωγα, ἀκόμη καί στά ξένα ἐκεῖνα ὀνόματα, τά ὅποια ἐμφανίζονται ὑπό διπλῆν ἰδιότητα, ὡς κύρια δηλαδή ὀνόματα καί ὡς ἐπώνυμα.

Καί γιά νά μή φθάσουμε στό σημεῖο νά χαρακτηρισθοῦμε κουραστικοί, κατεβλήθη προσπάθεια ὥστε ἡ ἀναφορά μας, στά ἡμιξενόγλωσσα (τά σύνθετα καί παράγωγα) ἰδίως ἐπώνυμα, νά εἶναι κατά τό δυνατόν σύντομη. Ἡ παράθεσις δέ μερικῶν μόνον ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπλῶς ἐνδεικτική καί δέν συντρέχει λόγος νά καταλήξουμε στήν ὑπέρβασι κάποιων λογικῶν ὀρίων, δεδομένου ὅτι ὁ ἀριθμός τους εἶναι πολύ μέγας.

Ἄλλωστε, πέραν τῶν ὄσων παρατίθενται ἐδῶ, ὑπάρχουν καί πλεῖστα ἄλλα, τά ὅποια ἔχουν προέλθει κατά διαφόρους τρόπους ἐν μέσω τῶν μακροχρονίων δουλειῶν τοῦ Ἔθνους, καί πρόθεσις μας δέν εἶναι νά δώσουμε ὑπέρ τό δέον ἔκτασι στό θέμα.

Κατά σειράν λοιπόν παραθέτουμε:

1) Τά άμιγώς ξένα έπωνυμα, τά προερχόμενα από τή λατινική γλώσσα, τήν άλβανική, τή σλαβική, τήν έβραϊκή και τήν τουρκική και τά όποια μετεφυτεύθησαν ως παράσιτα στό γλωσσικό μας καλλιτέχνημα από τούς κατά καιρούς κατακτητές ή έπεβλήθησαν κατ' άλλους τρόπους.

2) Τά ήμιξενόγλωσσα, πού προέρχονται από τή σύνθεσι ενός έλληνικού όνόματος μέ ξένα διαφόρου προελεύσεως.

3) Τά έκχυδαϊσμένης αισθητικής σύνθετα ήμιξενόγλωσσα, μέ βάσι έλάχιστα τουρκικά όνόματα ως πρώτα συνθετικά (έπωνυμα «τουρκογενή»).

4) Τά παράγωγα, πού μετεξελίχθησαν σέ «έλληνοφανή», κατόπιν τής προσθήκης σέ ξένα διαφόρου προελεύσεως όνόματα καταλήξεων έξ έλληνικών έπωνύμων, παλαιότερων και νεωτέρων, όπως είναι τά λήγοντα εις -άδης, -άκης, -άκος, -άτος, -ίδης, - (ό)πουλος.

Κατά συνέπειαν έχουμε:

1. Ξενόγλωσσα ἐπώνυμα

α. Λατινικά

Βασάλος

Καλιγᾶς

Καψῆς

Κολᾶτος

Κορδᾶτος

Κορέλλας

Κούρτης

Κούτρας

Λαναρᾶς

Λεγᾶτος

Λεντάκης

Λιμπέρης

Λιοῦσκος

Μαγκάκης

Μάκκος

Μαντᾶς

Μπάκας

Μπέτσης

Μπινιάρης

Μπλάνας

Μωράτης

Νοταρᾶς

Παγανός

Πάντος

Ροῦφος

Σακελλάρης

Σακελλάριος

Σακελλαρίου

Σκόπας

Σκούρας

Σόμπολος

Σούκης & Σοῦκος

Φλώρος

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω γίνεται χρῆσις τῶν κάτωθι λατινικῶν κυρίων ὀνομάτων ὡς ἐπωνύμων: **Λουκάς, Μαρίνος, Μάρκος** καί **Μάρκου, Παῦλος** καί **Παύλου, Ρήγας**.

Ἐπίσης ὡς ἐπώνυμα, πλὴν ἐνδεχομένως καί ἄλλων (πού εἶναι πολύ πιθανόν), χρησιμοποιοῦνται τά ἑξῆς:

Γαλάτης· ἀπό τήν ὁμώνυμη κελτική λέξι Γαλάτης = ὁ κάτοικος τῆς Γαλατίας· καθένας ἀπό τοὺς Κέλτες πού κατοικοῦσαν στή Γαλατία. (Λατιν. *Galli* = δυνατοί, ἰσχυροί καί *Galatia* = Γαλατία).

Γερμανός· (= ὁ καταγόμενος ἀπό τή Γερμανία. Λατιν. *Germanus*, *-i* = Γερμανός).

Δούκας· ἐκ τοῦ ὀνόμ. ὁ δούκας = ἡγεμών μικροῦ κράτους // ἀνώτατος τιτλοῦχος // τίτλος μέλους βασιλικῆς οἰκογένειας. (Λατιν. *dux*, *-cis* = ἡγεμών, ἀγωγός, ὁδηγός).

Κούρβας· ἐκ τοῦ ὀνόμ. ἡ κούρβα = πόρνη καί καμπύλη, στρεβλή, διεστραμμένη ἠθικά. (Λατιν. *curva*, *-ae* καί ἐπίθ. *curvus*, *-a*, *-um* = κυρτός, καμπτός, καμπύλος).

Ποῦλος· ἐκ τῶν *-πουλος* καί *-πουλλος*, πού εἶναι καταλήξεις ὑποκορ. ὄνομ. καί ἐπωνύμων, δηλώνουσες καταγωγή, ὅπως Ἀλεξανδρό-πουλος, Λαμπρό-πουλος. (Λατιν. *pullus*, *-i* = νεοσσός, νεογνό).

Τούμπας· ἐκ τοῦ ὀνόμ. ἡ τούμπα = γήλοφος, ψήλωμα. (Λατιν. *tumba*, -ae = τύμβος).

β. Ἀλβανικά

Βέλλας	Μπέζας
Βλάμης	Μπέσης
Γκέκας & Γκέγκης	Μπότσιος
Γκιολέκας	Πράπας
Γκιουλέκας	Πρίφτης
Γκούρας	Σαμαράς
Κατσάνος & Κατσανός	Σαμαρτζής
Κατσαντώνης	Σέκερης
Κατσένης & Κάτσενος	Σκίπης
Κατσίκας & Κατσίκης	Σκιπιτάρης
Λάγιος	Σκλεπετάρης
Λέγουρας	Τσάκωνας
Λιάπης	Τσίγκρης
Μουζάκης	Τσίγκρης
Μπακατσέλος	Φλέγκας

Πλήν τούτων γίνεται χρῆσις τῶν ὀνομ. **Ἀλβανός** καί **Ἀρβανίτης**, τά ὅποια δέν εἶναι στήν ἀλβανική γλῶσσα ἐπώνυμα,

ἀλλά δηλωτικά ἐθνικότητος.

γ. Σλαβικά

Βλάχος	Ρομποτής
Βούζας	Σέκερης
Βούλγαρης	Σούρλας
Ζουλούμης	Στράνης
Κόκοτας	Τζαμουράνης
Κούβελας	Τζόρας
Κουβέλης & Κουβέλλης	Τόμπρας
Κουνάβης	Τριβιζᾶς
Μελᾶς	Τσούκας
Μερτζάνης	Τσούνης
Παπᾶρας	Φούρλας
Πετσάλνικος	Χλέπας
Πλατανάρης	

Πηγή τῶν λατινικῶν, τῶν ἀλβανικῶν καί τῶν σλαβικῶν ἐπωνύμων ὑπῆρξε ἡ ἀξιόλογη συγγραφή τοῦ καθηγητοῦ - φιλολόγου Σταύρου Ι. Σπυρώνη «*ΤΑ ΛΑΤΙΝΙΚΑ, ΑΛΒΑΝΙΚΑ, ΕΒΡΑΪΚΑ & ΣΛΑΒΙΚΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ*», ἐκδ. Τ. Σταφυλᾶ, Ἀθήνα.

δ. Ἑβραϊκά

(Ἑβραϊκά κύρια ὀνόματα, πού χρησιμοποιοῦνται καί ὡς ἐπώνυμα)

Ἀδάμ	Ἰωνᾶς
Ἀζαρίας	Λάζαρος (Μέ κατάληξι -ης)
Βαρθολομαῖος	Λαζάρου (Στή γενική πτώσι)
Γαβριήλ	Ματθαῖος
Γαβρίλης (Παραλλαγμένο ἐλαφρῶς)	Ματθαίου (Στή γενική πτώσι)
Δανιήλ	Μιχαήλ
Ἐμμανουήλ	Μιχάλης (Παραλλαγμένο ἐλαφρῶς)
Ζαχαρίας	Ναθαναήλ
Ἡλίας & Ἡλιού	Σάβ(β)ας
Θωμᾶς	Σαμψών
Ἰακώβου (Στή γενική πτώσι)	Συμεών
Ἰορδάνου (Στή γενική πτώσι)	Χερουβ(ε)ίμ
Ἰωάννου (Στή γενική πτώσι)	

Στή γλῶσσα μας χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπώνυμο τό ὄνομα **Σημίτης**, τό ὁποῖο ὅμως στά ἑβραϊκά σημαίνει Ἑβραῖος (ἐκ τοῦ Σήμ, γιοῦ τοῦ Νῶε καί γενάρχου τῶν σημιτικῶν φύλων).

ε. Τουρκικά

Κατά πρώτον: Μέ καταλήξεις είς - ογλου και - τζής

(Άσχετως μέ τό ποιά εἶναι ἡ προέλευσις τοῦ πρώτου μέρους των)

Λήγοντα είς - ογλου, ὅπως:

Άμπατζ - ογλου

Άράπ - ογλου

Άρδίτζ - ογλου

Άρτζ - ογλου

Άρναούτ - ογλου

Βογιατζ - ογλου

Βόσκ - ογλου

Βοσταντζ - ογλου

Γιατζ - ογλου

Γιολετζ - ογλου

Δαγτ - ογλου

Δερμιτζ - ογλου

Δομβ - ογλου

Ίσ - ογλου

Καμπούρ - ογλου

Καρά - ογλου

Καρπούζ - ογλου

Κεδίκ - ογλου

Κιουρκτσ - ογλου

Κόντ - ογλου

Κούλ - ογλου

Πεσμα (τ) ζ - ογλου

Τέλ - ογλου

Τζενετ - ογλου

Τσακίρ - ογλου

Τσαούσ - ογλου

Τσενίκ - ογλου

Χαϊτ - ογλου

Χατζή - ογλου

Χορόζ - ογλου

Χότζ - ογλου,

καί άλλα.

Ἄλλες σχετικές περιπτώσεις:

(Δύο μόνον παραδείγματα, ἐνδεικτικά τῶν δοσοληψιῶν μεταξύ γλωσσῶν)

- Παπάζογλου (ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ Παπᾶς + ογλου = Παπᾶσ + ογλου = Παπᾶζ - ογλου).
- Ἐφραίμογλου (ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ Ἐφραΐμ + ογλου).

Λήγοντα εἰς - τζῆς, ὅπως:

Ἄμπα - τζῆς

Βογια - τζῆς

Γλαν - τζῆς

Γλεν - τζῆς

Δεμερ - τζῆς

Ζουρνα - τζῆς

Καλαν - τζῆς

Καλα - τζῆς

Κανταρ - τζῆς

Κλαφου - τζῆς

Πασμα - τζῆς

Ρακι - τζῆς

Σαρ - τζῆς

Σγαν - τζῆς

Σμι - τζῆς

Σκιν - τζῆς (!!!)

Σορβα - τζῆς

Τζαμ - τζῆς

Φελου - τζῆς

Χαβο - τζῆς

Χαλβα - τζῆς

Χα - τζῆς,

καί ἄλλα.

Ἐδῶ πρέπει νά τονισθῆ, ὅτι τά ἐπώνυμα αὐτά (κατάλοιπα τῆς μακρᾶς ὀθωμανικῆς κατοχῆς) εἶναι στό ἔπακρον κακόηχα, ἕως καί βάρβαρα, καί ἄσχετα πρὸς τήν καλλιφθογγή ἐλληνική γλῶσσα καί τήν ἀπαράμιλλη σέ τελειότητα φυσιογνωμία της.

Αὐτά τά ἴδια ἐξ ἄλλου δηλώνουν τήν ὄχι κολακευτική ταυτότητά τους, μόνον καί μόνον μέ τήν φθογγική τους ἄρθρωσι καί μέ τίς ιδιόμορφες χαρακτηριστικές καταλήξεις τους.

2. Ήμιξενόγλωσσα ἐπώνυμα

α. Σύνθετα

ι) Μέ πρωτο συνθετικό ἑλληνικό ὄνομα

Στήν περίπτωσι αὐτή ἐμφανίζεται τό ὄνομα Παπᾶς μέ δεύτερα συνθετικά ποικίλα ξένα ὀνόματα. Πολύ συνήθη μεταξύ ἄλλων, εἶναι τά ἑξῆς:

Παπα	-	γιάννης	-	λαζάρου
	-	γιάννος	-	λουκᾶς
	-	εμμανουήλ	-	μανώλης
	-	ζαχαρίου	-	ματθαίου
	-	ηλίας	-	μιχαήλ
	-	ηλίου	-	παύλου
	-	θωμᾶς	-	σάβ (β) ας
	-	ιωάννου	-	σεραφεῖμ
	-	ιωσήφ	-	συμεών
	-	κωνσταντῆς	-	χατζῆς,
	-	κωνσταντίνου		
	-	κώστας		

καί ἄλλα.

ii) *Μέ πρώτα συνθετικά τουρκικά ὀνόματα*

Ἐδῶ θά προσεγγίσουμε τρία, ὄχι κύρια, τουρκικά ὀνόματα, τὰ **δελης** (καί **ντελης**), **καρᾶς** καί **χατζῆς**, πού ἀπαντῶνται στή γλῶσσα μας, ἀφ' ἑνός ὡς ἐπώνυμα καί ἀφ' ἑτέρου ὡς πρώτα συνθετικά ἑνός μεγάλου ἀριθμοῦ «τουρκογενῶν» ἐπωνύμων.

Οἱ σημασίες τῶν τριῶν ὀνομάτων γιά τούς τυχόν ἐνδιαφερομένους εἶναι:

- δελης· (= παράτολμος, τρελλός, παράφρων)
καρᾶς· (= μέλας ἵππος, ἄλλως μαῦρος)
χατζῆς· (= τιμητικός τίτλος τῶν προσκυνητῶν τῶν ἁγίων τόπων). Τουρκ. *haci* (= προσκυνητής), πού προήλθε ἀπό τό ἀραβ. *hajji* (=προσκύνημα).

Χαρακτηριστικά δείγματα συνθέτων ἐπωνύμων μέ βάσι τὰ ὀνόματα αὐτά, εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

Μέ τό Δελης:

Δελη - βάνης	- γιώργης
- βοριάς	- δημοτρίου
- γεωργόπουλος	- δήμος
- γιάννης	- ζήσης

- κοῦκος
- κούρας
- κυριακίδης
- κωσιτίδης
- μανώλης
- μάρης
- μήτρος
- μήτρου
- πέτρος
- σπηλιόπουλος,

καί ἄλλα.

Μέ τό Καρᾶς:

- Καρα - (α) ντώνης
- βαγγέλης
- βασίλης
- γεωργίου
- γιάννης
- γιαννίδης
- γιώργης
- δημήτρης
- δῆμος
- θανάσης
- ἴνδρος
- ἱσκάκης
- ἴσκος
- καλος
- κατσάνης
- λιόλιος
- μαλίκης
- μάνος
- μάρκου
- μέρος
- μεσίνης
- μῆτσος
- μήτσου
- μιχάλης
- μουξίης
- νίκας

- νικόλας
  - νικολός
  - παναγιώτης
  - πᾶνος
  - παπας
  - πιπέρης
  - σαβ (β) ίδης
  - σίμος
  - τάσος
  - τουλιώτης
  - τσαλος
  - τσικάκης
  - φίλης
  - φωτιάς
  - χάλιος
  - χασάνης
  - χρῆστος,
- καί πολλά ἄλλα.

Μέ τό Χατζῆς:

- Χατζῆ - αναγνώστου
- αναστασίου
- ανδρέου
- αντωνίου
- αποστόλου
- βασιλείου
- γεωργίου
- γιάννης
- δημητρίου
- δουμάνης
- εμμανουήλ
- ευθυμίου
- θωμᾶς
- ιωάννου
- κόλης
- κουμῆς
- λαζάρου
- λάμπης
- μάρκου
- μηνᾶς

- μῆτσος
  - μικές
  - μιχαήλ
  - μιχάλης
  - μπαμπᾶς
  - μωϋσιάδης
  - νικολάου
  - παπαδημητρά-
κόπουλος (!!!)
  - παπᾶς
  - παύλου
  - περῆς
  - πέτρου
  - πλάτων
  - προκοπίου
  - ράπτης
  - σάβ (β) ας
  - σοφοκλέους
  - σφυρίδων
  - στάμου
  - σταύρου
  - στεφάνου
  - φώτης
  - φωτίου
  - χαλκιᾶς
  - χαραλάμπους
  - χριστοδούλου,
- καί πολλά ἄλλα.

β. Παράγωγα

(Μέ καταλήξεις ἐξ ἑλληνικῶν ἐπωνύμων)

Ξενικῆς προελεύσεως ὀνόματα μετεξελιχθέντα σέ «ἐλληνοφανῆ» ἐπώνυμα μέ τήν προσθήκη καταλήξεων ἑλληνικῶν ἐπωνύμων, ὅπως -άδης, -άκης, -άκος, -ᾶτος, -ίδης, - (ό)πουλος.

Παραδείγματος χάριν:

Άβραμ - ίδης

Άβραμό - πουλος

Άδαμ - άκος

Άδαμ - ίδης

Άδαμό - πουλος

Άρβανιτ - άκης

Άρβανιτ - ίδης

Βλαχό - πουλος

Βουλγαρ - άκης

Βουλγαρ - ίδης

Γαβριηλ - ίδης

Γιαννακό - πουλος

Γιαννικό - πουλος

Γιαννό - πουλος

Δανιηλ - ίδης

Έμμανουηλ - ίδης

Έφραμ - ίδης

Ζαχαρ - άκης

Ζαχαρι - άδης

Ζαχαρό - πουλος

Ήλι - άδης

Ήλιό - πουλος

Θωμα - ίδης

Θωμό - πουλος

Ίακωβ - άκης

Ίακωβ - άτος

Ίακωβ - ίδης

Ίγνατι - άδης

Ίορδαν - ίδης

Ίσαακ - ίδης

Ίωακειμ - ίδης

Ίωανν - ίδης

Ίωσηφ - ίδης

Κωνσταντιν - ίδης

Κωνσταντό - πουλος

Κωστό - πουλος

Λαζαρ - άκης

Λαζαρ - ίδης

Μαριν - άκης

Μαριν - άτος

Μαρινό - πουλος

Μαρκ - άκης

Μαρκ - άτος

Μαρκό - πουλος

Μισαηλ - ίδης

Μιχαηλ - ίδης

Μιχαλ - άκης

Μιχαλ - άκος

Μιχαλ - άτος

Μιχαλό - πουλος

Μουζακ - ίδης

Μωϋσ - ίδης

Παυλ - άκης

Παυλ - άκος

Παυλ - άτος

Παυλ - ίδης

Παυλό - πουλος

Ρηγό - πουλος

Σαβ (β) - ίδης

Σαβ (β) ό - πουλος

Σεραφειμ - ίδης

Σουκ - άκος

Συμεων - ίδης

Χατζηδ - άκης

Χατζό - πουλος,

καί άλλα πολλά.

Τελικό συμπέρασμα:

Αυτήν τήν τραγελαφική εικόνα συνθέτουν σέ γενικές γραμμές τά όσα μάς έκληροδότησαν οί άτυχείς ιστορικές συγκυρίες.

Ή παρουσία στό λεξιλόγιό μας όλων αυτών των έπωνύμων καί των λοιπών όμοίων τους, δείχνει τόν βαθμό των γενομένων προσμειξεων, μέ όλα τά βλαπτικά τους επακόλουθα. Πέραν τούτου, ή μή επιπόλαιη παρατήρησις οδηγεί στήν βεβαιότητα, ότι δέν έχουν

νά προσφέρουν τίποτε τό κατ'έξοχήν ἐνδιαφέρον καί ποιητικῶς ἀξιόλογο στόν διαφορετικοῦ ἐπιπέδου γλωσσικό μας θησαυρό.

Ἡ μόνη προσφορά τους εἶναι, ὅτι τόν νοθεύουν καί τόν ἀλλοιώνουν.

Πώς πρέπει νά ἐμφανίζονται στό ἐξῆς τά ἐπώνυμά μας

Ἀπό τή στιγμή κατά τήν ὁποία ἡ ἀπλή αἴσθησις θά μετατραπῆ σέ πλήρη συνείδησι, περὶ τό ὅτι ὅλα τά παρείσακτα, ξένα καί ἑλληνοφανῆ, ἐπώνυμα εὐτελίζουσι τήν προσωπικότητά μας, θά προκύψῃ αὐτομάτως ἐπιτακτική ἢ ἀνάγκη γιά τήν ἀλλαγὴ τους.

Γιά τόν σχηματισμό νέων ἐπωνύμων δέν ἀπαιτεῖται κάποια ἐπίπονη ἢ πολύπλοκη διαδικασία. Ἄρκει μόνον ἡ ἀπό πλευρᾶς τῶν ἐνδιαφερομένων ἐπιλογή τῆς προσφερομένης γιά κάθε ἀρχαῖο ἑλληνικό ὄνομα παραγωγικῆς καταλήξεως, ἀπό ἐκεῖνες πού εἶναι καθαρῶς ἑλληνικῆς προελεύσεως, δηλαδή τίς - *άδης*, - *άκης*, - *άκος*, - *ίδης*, ὡς καί ἀπό τίς ἔχουσες ἑλληνότροπον χαρακτῆρα, ἀλλά προερχόμενες ἀπό ὁμόηχες λατινικές καταλήξεις, ὅπως οἱ - *άτος* (- *atus*) καί - *(ό)πουλος* ἢ - *(ό)πουλλος* (*pullus*), καθὼς ἔχουμε προείπει.

Ὡς πρός τίς καταλήξεις - *άτος* καί - *(ό)πουλος*, ἔχουμε νά εἰποῦμε, ὅτι, καίτοι προέρχονται ἀπό τή λατινική γλῶσσα, δέν ὑφίσταται εἰδικός λόγος νά μὴ τίς δεχθοῦμε, δεδομένου ὅτι ἔχουν

εὐρέως ἐπικρατήσει καί δέν ἀποτελοῦν αἰσθητή κακοφωνία μεταξύ τῶν ἄλλων.

Ἀπό τὰ κάτωθι ἀρχαιοελληνικά ὀνόματα, τὰ ὅποια στήν τύχη ἐπελέξαμε, μποροῦν νά προέλθουν πάρα πολλά ἐπώνυμα, ὅπως εἶναι τὰ ἔναντί τους παρατιθέμενα ἑλληνοπρεπῆ παράγωγά τους.

Ἀγησίας : Ἀγησιάδης

Ἀγήσιππος : Ἀγησιππίδης

Ἀδεΐμαντος : Ἀδεϊμαντίδης

Ἄδωνις : Ἀδωνιάδης

Αἰάκης : Αἰακίδης

Αἶας : Αἰαντιάδης (ἀπό τό θέμα Αἰαντ- ὁ Αἶας, γενική τοῦ Αἶαντ-οῦ)

Αἰγίμιος : Αἰγυμίδης

Αἰνεΐας : Αἰνειάδης

Αἴολος : Αἰολιάδης

Ἀκάδημος : Ἀκαδημίδης

Ἀκρίσιος : Ἀκρισιάδης

Ἀλέξανδρος : Ἀλεξανδράκης, Ἀλεξανδρίδης, Ἀλεξανδρόπουλος

Ἀλεξίας : Ἀλεξάκης, Ἀλεξᾶτος, Ἀλεξιάδης, Ἀλεξίδης, Ἀλεξόπουλος

Ἀλκμαίων : Ἀλκμαιωνίδης

Ἄνδρεας : Ἄνδρεάδης, Ἄνδρεάκος, Ἄνδρεᾶτος, Ἄνδρεόπουλος

Ἄνθιππος : Ἄνθιππίδης

Ἀντώνιος : Ἀντωνάκος, Ἀντωνᾶτος, Ἀντωνιάδης, Ἀντωνόπουλος
Ἄτρεϋς : (Ἄτρε - ίδης) = Ἄτρεΐδης
Ἀχιλλεύς : Ἀχιλλεόπουλος
Βίας : Βιαντιάδης, Βιαντίδης (ἀπό τό θέμα Βιαντ- ὁ Βίας, γενική τοῦ Βίαντ-ος)
Γλαυκίας : Γλαυκίδης
Δαμασίας : Δαμασιάδης
Δείμανδρος : Δειμανδρίδης
Δήλιος : Δηλιάδης
Δημήτριος : Δημητρᾶτος, Δημητριάδης, Δημητρόπουλος, Δημη-
τράκος
Δῆμος : Δημάδης, Δημάκης, Δημάκος, Δημόπουλος
Δημοχάρης : Δημοχαράκης, Δημοχαρίδης
Διονύσιος : Διονυσᾶτος, Διονυσιάδης, Διονυσόπουλος
Διοχάρης : Διοχαρᾶτος, Διοχαρίδης, Διοχαρόπουλος
Δόριππος : Δοριπίδης
Δώρειος : Δωρειάδης
Δῶρος : Δωρίδης
Ἐκτόριος : Ἐκτοριάδης
Ἐκτωρ : Ἐκτορίδης
Ἐλευθέριος : Ἐλευθεράκης, Ἐλευθεριάδης
Ἐξαρχος : Ἐξαρχάκος, Ἐξαρχόπουλος

Ἐξηκτίας : Ἐξηκτίδης

Ἐπιχάρης : Ἐπιχαρίδης

Ἐριβίος : Ἐριβιάδης

Ἐρίδοξος : Ἐρίδοξιάδης

Ἐρμίας : Ἐρμιάδης , Ἐρμίδης

Ἐρμοχάρης : Ἐρμοχαρίδης

Ἐρυσκίας : Ἐρυσκίδης

Εὐάγγελος : Εὐαγγελάκος, Εὐαγγελᾶτος, Εὐαγγελίδης, Εὐαγγελόπουλος

Εὐάνθης : Εὐανθίδης, Εὐανθόπουλος

Εὐγόνος : Εὐγονίδης

Εὐκοσμος : Εὐκοσμίδης, Εὐκοσμόπουλος

Εὐστρατος : Εὐστρατιάδης, Εὐστρατίδης

Εὐτύχης : Εὐτυχίδης

Ζώσιμος : Ζωσιμᾶτος, Ζωσιμιάδης

Ἡρακλῆς : (Ἡρακλε - ίδης) = Ἡρακλείδης

Θεόδωρος : Θεοδωράκης, Θεοδωρᾶτος, Θεοδωρίδης, Θεοδωρόπουλος

Θεοφάνης : Θεοφανίδης, Θεοφανόπουλος

Θεσπίας : Θεσπιάδης

Ἴσίδωρος : Ἴσιδωρίδης

Ἴώλκιος : Ἴωλκίδης

Καλήσιος : Καλησιάδης

Κάστωρ : Καστοριάδης, Καστορίδης

Κίμων : Κιμωνίδης
Κλείνιος : Κλεινίδης
Κλεοχάρης : Κλεοχαράκης, Κλεοχαρίδης
Λαμπρίας : Λαμπρίδης
Λάμπρος : Λαμπράκης, Λαμπρόπουλος
Λεωνίδας : Λεωνιδόπουλος
Λεωχάρης : Λεωχαράκης, Λεωχαρίδης
Μνησίας : Μνησιάδης
Μόλπιος : Μολπίδης
Μύρων : Μυρωνίδης
Νέστωρ : Νεστορίδης
Νικόλαος : Νικολαΐδης, Νικολόπουλος
Νικοχάρης : Νικοχαρίδης
Ξάνθης : Ξανθόπουλος
Ξενίας : Ξενιάδης, Ξενίδης, Ξενόπουλος
Όμηρος : Όμηρίδης
Όρεστής : Όρεστιάδης
Παγκράτης : Παγκρατίδης
Παρρήσιος : Παρρησιάδης
Πηλεύς : (Πηλε - ίδης) = Πηλείδης
Πολυχάρης : Πολυχαράκης, Πολυχαρίδης
Ρηξίβιος : Ρηξιβιάδης

Σίμων : Σιμωνίδης

Στέφανος : Στεφανάκης, Στεφανᾶτος, Στεφανίδης, Στεφανόπουλος

Τάνταλος : Τανταλίδης

Τιμοχάρης : Τιμοχαρίδης

Τρύφων : Τρυφωνίδης, Τρυφωνόπουλος

Ύψικράτης : Ύψικρατίδης

Φερέβιος : Φερεβιάδης

Φίλιππος : Φιλιππάκης, Φιλιπᾶτος, Φιλιππίδης, Φιλιππόπουλος

Φώτιος : Φωτιάδης, Φωτόπουλος

Χάριππος : Χαριππίδης

Χαρίσιος : Χαρισιάδης

Χαρίτων : Χαριτάκης, Χαριτᾶτος, Χαριτόπουλος, Χαριτωνίδης

Χρηῆστος : Χρηστάκης, Χρησιδης, Χρηστόπουλος

Χρῦσος : Χρυσιάδης, Χρυσόπουλος

Πλήθος ἐπίσης ἐπωνύμων μπορούμε νά ἔχουμε στή διάθεσί μας, ἐάν κάνουμε ἀπλῶς χρῆσι τοῦ τύπου τῆς γενικῆς πτώσεως ἀρχαίων κυρίων ὀνομάτων, ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε σέ πλεῖστες γνωστές μας περιπτώσεις.

Παραδείγματα:

Ἄνδρέου Ἀγισίλαος

Ἀριστείδου Δημοσθένης
Δημητρίου Ἰφίνοος
Εὐρουσθέως Νικόλαος
Θεμιστοκλέους Καλλίτιμος
Λεωχάρους Θεμιστοκλῆς
Φιλίππου Διοχάρης
Χαριλάου Χρύσιππος, καί λοιπά.

Μέ τούς τρόπους αὐτούς εἶναι εὐκόλο νά ἐπιτευχθῆ ἡ παραγωγή χιλιάδων ἐπωνύμων, πού λόγω τῆς φύσεώς των θά εὐρίσκονται σέ ἄρμονική σχέσι μέ τήν ἐθνική μας ταυτότητα καί θά βοηθήσουν κατά πολύ στήν ἀποβολή κάθε ἀνεπιθύμητου ξενικοῦ γλωσσικοῦ περιττώματος.

Ἡ ἑορτή τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου

Χωρίς νά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τό πνεῦμα τῶν ὅσων εἶπαμε προηγουμένως, θά ἀναφερθοῦμε στόν καθιερωμένο, τρόπον τινά, καί στή χώρα μας ἑορτασμό τῆς ἡμέρας τῶν ἐρωτευμένων, πού γίνεται στή μνήμη τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου, ἁγίου ξένου καί μή ἀποδεκτοῦ κατ' ἀρχήν ἀπό τήν ἑλληνική ἀντίληψη.

Ὅπως γνωρίζουμε, στίς 14 Φεβρουαρίου ἐορτάζεται σέ ὁλόκληρο σχεδόν τόν κόσμο, ὡς ἡμέρα τῶν ἐρωτευμένων, ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου (ἁγίου τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας), ἀνυπάρκτου κατά πολλούς. Στήν πραγματικότητα αὐτό πού ἐορτάζεται εἶναι ὁ ἔρωτας.

Ὁ Ἔρωτας (Ἔρως), κατά τήν Ἑλληνική Μυθολογία, ἦταν θεός. Ἦταν ὁ καρπός τῆς σχέσεως τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης καί τοῦ θεοῦ Ἄρεως. Ὁ περρωτός Ἔρως μέ τό τόξο καί τά βέλη του.

Ὁ Ἔρωτας ὀφείλει τή σχέσι του μέ τά λουλούδια στήν μητέρα του. Ἄλλωστε τό διασημότερο ἐρωτικό λουλοῦδι, τό τριαντάφυλλο, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τό εἶχαν ἀφιερώσει στήν Ἀφροδίτη καί τῆς τό προσέφεραν. Ἔτσι τό ἔθιμο τῆς προσφορᾶς λουλουδιῶν διετηρήθη μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καί οἱ ἐρωτευμένοι τό τιμοῦν δεόντως.

Ἐκείνο πού δεν κατανοοῦμε, εἶναι γιατί ἀποδεχθήκαμε ἕνα ξενόφερτο «ἅγιο» καί ἀγνοήσαμε τόν δικό μας ἅγιο, ἡ μνήμη τοῦ ὁποίου ἐορτάζεται τήν 25ῃ Ἰουνίου καί πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Ἔρωτα - τόν Ἑλληνα μάρτυρα Ἔρωτα - σύμφωνα μέ τό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό ἐορτολόγιο.

«Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, αἰσθανόμενοι τήν ἀνάγκη νά συνεχίσουν νά τιμοῦν τόν Ἔρωτα - ἀποκομμένοι ὁμως ἐδῶ καί 17 αἰῶνες ἀπό τήν παράδοσί τους - προσέφυγαν στόν ἐορτασμό ἑνός τελείως ἄσχετου μέ τόν ἔρωτα χριστιανοῦ ἁγίου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία (γιά εὐνοήτους λόγους) ἀντιδρᾷ στήν λατρεία τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου, μέ τό πρόσχημα ὅτι εἶναι ξένος (Ρωμαῖος ἴσως) καί προτείνει ἀντ' αὐτοῦ τή λατρεία δύο ἄλλων ἁγίων (ἐπίσης ξένων, Ἑβραίων ὁμως), συμβάλλοντας ἔτσι στή σύγχυσι πού ἔχει ἐπιφέρει τό ἐλληνοχριστιανικό ἰδεολόγημα **στά μυαλά τῶν Ἑλλήνων.» (Περιοδικό «ΔΑΥΛΟΣ», τεῦχος 277, Φεβρουαρίου 2005, σελίς 18369).**

Ἄναισθησία ἢ ὑποπτη σιωπή;

Τό κατ' ἐξοχήν περιεργό σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τά φαινόμενα αὐτά, εἶναι ἡ πλήρης ἀπάθεια, ἡ ἀλαλία καί ἡ μακαριότης τοῦ πνευματικοῦ καί πολιτικοῦ μας κόσμου, πού προτιμᾷ εἴτε τήν ὕλική εὐμάρεια εἴτε τήν ὑποταγή του σέ ἄλλου εἴδους σκοπιμότητες.

Κραυγαλέα ἀπόδειξις, πλήν τῶν ἄλλων, εἶναι ἡ ἀτομία γιά τήν καθιέρωσι καί διεθνῶς τοῦ ὀνόματος τῆς δύσμοιρης Πατρίδος, δηλαδή ὡς **Hellas** = Ἑλλάς, ἀντί τῶν Grecia, Greece κλπ., πού δικαιούται νά φέρη ὡς κυρίαρχος χώρα καί ὡς σύγχρονο συγκροτημένο κράτος, ὄνομα μέ τό ὅποιο ἦταν γνωστή ἀπό παλαιωτάτων χρόνων καί τό ὅποιο εἶναι ἐν πάση περιπτώσει δηλωτικό τῆς ἐθνικῆς τῆς ταυτότητος καί τῆς ἱστορικῆς τῆς συνέχειας.

Στίς ἀμέσως ἐπόμενες σελίδες παραθέτουμε ὀλόκληρο τό κείμενο σχετικοῦ μας ἄρθρου, τό ὅποιο ἐδημοσιεύθη τήν 31η Μαρτίου 2002 στήν ἡμερησία ἐφημερίδα «ΠΑΤΡΙΣ» τοῦ Πύργου:

Φαινόμενα έντροπῆς καί ὑποτέλειας GRECIA ἢ HELLAS;

Στην μεγάλη κοινωνία τῶν ἐθνῶν ἡ Ἑλλάς, ὡς κυρίαρχος χώρα καί ὡς σύγχρονο συγκροτημένο κράτος, δέν ἐμφανίζεται μέ τό δικό της ὄνομα, μετά τήν ἀνάκτησι τουλάχιστον τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας της ἀπό τόν τουρκικό δεσποτισμό. Τό ὄνομα δηλαδή Ἑλλάς, μέ τό ὁποῖο ἦταν γνωστή ἀπό παλαιοτάτων χρόνων καί τό ὁποῖο εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει δηλωτικό τῆς ἐθνικῆς της ταυτότητος καί τῆς ιστορικῆς της συνέχειας. Αὐτό ἄλλωστε πού χρησιμοποιοῦν σήμερα οἱ κατοικοῦντες ἐντός τῆς Ἑλλάδος Ἑλληνας καί οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὁμοεθνεῖς μας.

Ἡ περίπτωση τῆς χώρας μας εἶναι ἰδιάζουσα γιά δύο λόγους.

Πρῶτον: Ἀπό τοὺς λαούς κυρίως τῆς Ἀσίας καί ἀπό τόν μουσουλμανικό κόσμον χρησιμοποιοῦνται ὀνομασίες (ὅπως Younanistan κλπ.), οἱ ὁποῖες προέρχονται ἀπό τή λέξι **Younan**, πού σημαίνει στίς γλῶσσες τούς τόν ἀπό τήν Ἰωνία προερχόμενο, τόν κάτοικο τῆς Ἰωνίας καί κατ' ἐπέκτασιν σημαίνει Ἑλληνας, ἀφοῦ ἀναντιρροῦτως Ἑλληνας ἦσαν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς της.

Ὡς γνωστόν οἱ Ἴωνες Ἕλληνες εἶχαν φθάσει σέ ἀπωτάτους χρόνους στίς χῶρες τῆς Ἀσίας καί στήν Ἰαπωνία εἴκοσι χιλιάδες (20.000) ἔτη πρὶν ἀπό τήν ἐποχή μας καί κατόπιν συνέχισαν τήν ἐξάπλωσί τους στόν Εἰρηνικό Ὠκεανό καί στήν Ἀμερική πέντε ἕως ἕξι χιλιάδες ἔτη ἀπό σήμερα, σύμφωνα μέ τούς ἀνθρωπολόγους καί τήν ἐπιστήμη τῆς Γενετικῆς.

Γιά τήν Ἱστορία προσθέτουμε, ὅτι, πλήν τῶν Ἰώνων Ἑλλήνων, εἶχαν φθάσει στίς ἴδιες περιοχές Σπαρτιᾶτες καί τολμηροί Κρητες θαλασσοπόροι. Ἀπόδειξις, ὅτι σέ ὠρισμένες νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀποκαλοῦν ἀκόμη ἕως σήμερα τήν Ἑλλάδα **Σπάοτη!**

Δεύτερον: Ἀπό τούς λαούς δέ, τῶν ὁποίων οἱ γλῶσσες ἔχουν προέλθει ἀπό τή λατινική, γίνεται χρῆσις τῆς ὀνομασίας **Grecia** (καί τῶν παραγομένων ἀπό αὐτήν), προκυψάσης ἐκ τοῦ Γραικοί = Ἕλληνες.

Ἐδῶ μᾶς ἐνδιαφέρει πρωτευτόντως ἡ δεύτερη περίπτωσις, τοῦ ὀνόματος Grecia, μέ προεξάρχοντα τόν ἀντίστοιχο ἀγγλοσαξονικό του τύπο Greece, καθ' ὅσον γίνεται χρῆσις του εὐρύτατα στίς διακρατικές μας σχέσεις καί ἀπό τούς διεθνεῖς ὀργανισμούς, μετά τήν ἐπικράτησι τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο, στούς τομεῖς τῆς βιομηχανίας, τοῦ ἐμπορίου καί τῆς οἰκονομίας, τῆς διπλωματίας, πολλῶν ἐπιστημῶν καί τῆς τεχνολογίας.

Γιά τό φαινόμενο αὐτό δέν εὐθύνεται βέβαια ὁ ἑλληνικός λαός, ἀλλά κατά βάσιν ὅλες οἱ πολιτικές του ἡγεσίες καί οἱ πνευματικές δυνάμεις, γιά τίς ὁποῖες μάλιστα γεννῶνται σοβαρές ἀπορίες ἐκ τοῦ ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον ἔχουν ἀντιδράσει μέχρι σήμερα, ἀποδεχόμενες ἀδιαμαρτύρητα τούς τύπους Grecia, Greece, Grece καί τά συναφή καί ἐπί πλέον δέν αἰσχύνονται ὡς Ἑλληνες(;), ὅταν οἱ ἄλλοι μᾶς ἀποκαλοῦν χλευαστικά ἀκόμη καί Γραικύλους!...

Ὅπωςδήποτε γιά τέτοιου εἴδους ἐγχειρήματα εἶναι ἀνάγκη νά διαθέτη κάποιος τό ἀπαραίτητο κῦρος, νά μή τόν διακρίνη πρωτίστως ἔλλειμμα ἑλληνικῆς παιδείας καί νά μή κύπτη τόν αὐχένα σέ ἐπιταγές τῶν οἰωνδήποτε «κέντρων» ἢ μηχανισμῶν.

Δυστυχῶς ἡ πνευματική καί πολιτική μας ἔνδεια προμηνύει τό μέλλον δυσοίωνο. Οἱ ἡγέτες τοῦ ἔθνους δέν ἀρθρώνουν λέξι γιά τήν Ἑλλάδα τοῦ πολιτισμοῦ, εἰμή μόνον περιορίζονται μέ αὐταρέσκεια σέ μακρούς ὕμνους γιά τήν Ἑλλάδα τῆς οἰκονομίας καί τῆς ...«σύγκλισης».

Τώρα ἰδίως πού δρομολογοῦνται στόν πλανήτη βαθειές κοσμοϊστορικές ἀλλαγές μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες καί ἔχει ἀρχίσει νά ποδοπατεῖται ἡ ταυτότης μας, ἐμεῖς δέν καταβάλλουμε καμμία προσπάθεια, γιά νά περισώσουμε τουλάχιστον τήν αἴγλη τοῦ ὀνόματος τῆς πατρώας γῆς μας καί ἴσως μαζί μ' αὐτήν καί κάποια ἄλλα.

Δέν εἴμαστε οἱ Γραικοί· εἴμαστε οἱ Ἑλληνες!...

Ὡρισμένοι λαοί καί γιά δικούς του λόγους ὁ καθένας ἔχουν προβῆ, ὅπως εἶναι γνωστόν, στήν μετονομασία τῶν χωρῶν τους κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες μέ διεθνή ἀποδοχή καί καθιέρωσι.

Συγκεκριμένως τό Κογκό μετωνομάσθη εἰς Ζαῖρ, ἡ Κεϋλάνη εἰς Σρί Λάνκα καί τό Ἀνατολικό Πακιστάν εἰς Μπαγκλαντές, χωρίς νά ζητήσουν κανενός τή συγκατάθεσι.

Οἱ ὀνομασίες **Ἑλλάς** καί **Ἑλληνες** εἶναι καταγεγραμμένες μέ σαφήνεια ἀπό τούς ἀρχαίους συγγραφεῖς (ἱστορικούς, γεωγράφους, ποιητές) καί δέν μποροῦν νά ἀμφισβητηθοῦν.

Λίγα μόνον παραδείγματα, ἀπό τά πάμπολλα πού θά μποροῦσε κανεῖς νά μνημονεύσῃ, εἶναι ἀρκετά γιά νά καταδείξουν τό βάσιμο τῶν λεγομένων.

Ἄς τά ἰδοῦμε:

- α) **«Νῦν αὖ τούς ὅσοι τό Πελασγικόν Ἄργος ἔναιον,
οἱ τ' Ἄλον οἱ τ' Ἀλόπην οἱ τε Τρηχίνα νέμοντο,
οἱ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δέ καλεῦντο καί Ἑλληνες καί Ἀχαιοί».**

Ὅμηρου Ἰλιάς, Β' 681-4.

Ἀπόδοσις στή νεοελληνική:

(Σ' ἐκείνους τό Πελασγικό πού κατοικοῦσαν τ' Ἄργος, / αὐτούς, στήν Ἄλο πού ἔμεναν κι' Ἀλόπη καί Τρηχίνα / κι' εἶχαν τήν ὠριογύναικη Φθιώτιδα ἢ Ἑλλάδα, / πού Μυρμιδόνες κι' Ἑλληνας καί Ἀχαιοί λεγόταν).

β) **«Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι, χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.»**

Ἐπίγραμμα Σιμωνίδου (490 π.Χ.)

γ) **«ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δέ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη, θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπέρ πάντων ἀγών.»**

Αἰσχύλου Πέρσαι 402-5 (480 π.Χ.)

δ) **«Ἑλλάδος περιήγησις.»**

Παυσανίας (2ος αἰών μ.Χ.)

Ἡ ὀνομασία **Γραικοί** ἔχει ἑλληνική βέβαια τήν προέλευσι, ἀλλά ἦταν δηλωτική μόνον ἑνός περιορισμένου παλαιοτάτου ἑλληνικοῦ φύλου καί ὄχι ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Πρῶτοι τήν παρέλαβαν οἱ Λατῖνοι καί ἔκτοτε, διατηρηθεῖσα στίς λοιπές λατινογενεῖς γλῶσσες (ἰταλ. Greci, γαλλ. Grecs, ἀγγλ. Greeks κλπ.), ἐπεκράτησε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Αὕτη ἦταν ἀτυχῶς ἡ ἐπιλογή τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι ἀγνόησαν τά ὀνόματα **Ἑλλάς - Ἑλληνας**, ἀκόμη δε καί τά γνωστά τους, πολύ διαδεδομένα τότε προσωνύμια τῶν ἑλληνικῶν φύλων: Ἀχαιῶν, Δαναῶν, Μακεδόνων, Μυρμιδόνων, Δωριέων, Ἴώνων καί λοιπῶν.

Κατά τίς ἐπακολουθήσασες ἄλλωστε σκοτεινές περιόδους τῶν μακροχρονίων ἐπικυριαρχιῶν (ρωμαιοβυζαντινή καί τουρκική) τό ὄνομα Γραικός (= Ἑλληνας) ἦταν τό μόνο πού ἐπικρατοῦσε ἐκ τῶν πραγμάτων καί ἐντός τῆς Ἑλλάδος, ὅταν ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος «Ἑλληνας» εἶχε ἀπαγορευθῆ ἐπί ποινῇ θανάτου ἀπό τούς φανατικούς χριστιανούς ἰθύνοντες τοῦ Βυζαντίου, μέ συνέπεια νά προσλάβῃ τελικῶς καί τή σημασία τοῦ ὑποτελοῦς, τοῦ δούλου, τοῦ ραγιαῖ, κατά τούς νεωτέρους ἰδίως χρόνους, μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἐξ ὅσων ἐξετέθησαν συνάγεται τό συμπέρασμα, ὅτι οἰαδήποτε ἐμμονή στήν ἀτολμία ἢ σέ σκοπιμότητες εἶναι ἀδικαιολόγητη καί ὅτι τίποτε δέν ἐμποδίζει, ἐάν ἐμεῖς τό θέλουμε, νά γίνεται ἐφεξῆς χρῆσις ἀπό τούς ἄλλους λαούς τοῦ ὀνόματος **Hellas**.

Στήν περίπτωσι τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας, ἐπί παραδείγματι, θά ἔχουμε: **Hellas** = Ἑλλάς, **Hellene** = Ἑλλην καί **Hellenic** = Ἑλληνικός, λέξεις τίς ὁποῖες τά σύγχρονα ἀγγλικά λεξικά ἐμπεριέχουν, πέρα ἀπό τά ἀντίστοιχα Greece, Greek καί Greek.

Ὁ Γουλιέλμος Μύλλερ, Γερμανός ποιητής, ἔχει εἰπεῖ: «**Ohne dich, Hellas, was wäre die velt?**». (Χωρίς ἐσέ, Ἑλλάς, τί θά ἦτο ὁ κόσμος;).

Ἄξιοπρόσεκτο εἶναι, ὅτι ὁ Μύλλερ χρησιμοποιεῖ τή λέξι «**Hellas**», ἀντί τῆς ἀντίστοιχης λέξεως στή γλῶσσα του.

Ἄξιον τέλος ἰδιαίτερας μνείας (γιά νά μή ἐπικαλεσοῦμε περισσότερες μαρτυρίες) εἶναι, ὅτι τά **Ἑλληνικά Ταχυδρομεῖα (ΕΛ.ΤΑ.)** ἔχουν καθιερώσει διεθνῶς τήν ὀνομασία «**Hellas**» ἀπό μακροῦ χρόνου (παράδειγμα ὅλες οἱ σειρές τῶν ἑλληνικῶν γραμματοσήμων, φυλλαδίων, ἐπιστολοχάρτων κλπ.), ἐν ἀντιθέσει πρὸς τήν ἐπίσημη Ἑλληνική Πολιτεία, ἡ ὁποία «ντρέπεται» ἢ ἔχει

ἄλλους λόγους νά μή θέλη νά ἐπιβάλῃ στόν ἔξω κόσμο τό πραγματικό ὄνομα τῆς χώρας - τρομάρα της - !

Εἶναι λοιπόν νά μή λέγονται, τά ὅσα λέγονται, μέσα καί ἔξω ἀπό τήν Ἑλλάδα, γιά τήν ἀβουλία της, τήν ἀτολμία της καί τήν ἀδυναμία της; Πρόκειται ὄντως γιά παθητική στάσι, πού ὑποδηλώνει κάθε ἄλλο παρά ὑγιεῖς ἐθνικές προθέσεις.

Ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, πλήν τῶν «μεταλλαγμένων», πού καταχρηστικῶς κατοικοῦν στήν φωτοστεφῆ γῆ τῶν προπατόρων μας, δέν δεχόμαστε οἱ δῆθεν ἐξέχοντες λαοί νά μᾶς ἀποκαλοῦν ἐπισήμως Γραικούς καί Γραικία τή χώρα τοῦ φωτός, ἀκόμη δέ νά μᾶς χλευάζουν σέ πλεῖστες περιπτώσεις, χαρακτηρίζοντάς μας Γραικύλους, Ρωμιούς ἢ Βαλκανίους.

Οἱ χαρακτηρισμοί αὐτοί δείχνουν καθαρά τήν περιφρόνησί τους πρὸς τό κατατρεγμένο γένος τῶν Ἑλλήνων, πέραν τοῦ ὅτι ἀποτελοῦν πελωρίων διαστάσεων ἀχαριστία ἐκ μέρους τους πρὸς τήν κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ (τοῦ παγκοσμίου σημερινοῦ πολιτισμοῦ).

Ἔθρες εὐθύνης

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι κατά τήν μακροαίωνα περίοδο τοῦ δυσβάστακτου μαρτυρίου τοῦ ἑλληνισμοῦ, στό ὁποῖο τόν εἶχαν ὀδηγήσει καί καταδικάσει οἱ δυνάμεις τοῦ σκοτους, ἐδοκιμάσθησαν δεινῶς οἱ ἀρετές του, ἡ ψυχική του ἀντοχή καί ἡ δύναμις τῆς μνήμης του.

Ἡ μακρά ἀποκοπή του ἐπί χίλια ὀκτακόσια περίπου ἔτη ἀπό τίς πηγές τῆς προγονικῆς του αἵγλης, ἡ ἐπιδιωχθεῖσα βιολογική του ἐξόντωση καί ὁ πνευματικός εὐνουχισμός πού ὑπέστη καθ' ὅλους τούς αἰῶνες τῆς ἀσκηθείσης κατ' αὐτοῦ βίας, ὑπό καθεστῶς ἀνηλεοῦς ἰδεολογικοῦ μαστιγώματος, ἀπό ἄλλοθενεῖς δυνάστες καί ἀπό δυνάστες «ἡμετέρους» – φορεῖς νέων ἰδεολογημάτων – εἶχαν ὡς ἐπακόλουθο τήν ἀλλοίωσι πολλῶν, ἰδιαιτέρων ἔκπαλαι, γνωρισμάτων τοῦ Γένους.

Στούς λόγους αὐτούς ὀφείλεται ἡ σημερινή πνευματική γυμνότης τῶν Ἑλλήνων καί ἡ πρόσδεσίς τους σέ σύγχρονες παραδοξότητες καί σέ μικροῦ εἰδικοῦ βάρους ξένα πρότυπα.

«Καί τώρα; Μέ τέτοια δείγματα ἐθνικῆς ἀμνησίας, ἀσυνέπειας καί ἀπιστίας, ποῦ ὀδηγεῖ ὁ δρόμος;», εἶναι τό ἐρώτημα πού τίθεται.

Ἀπάντησις: Κατά πρῶτον σημασία ἔχει τώρα νά ἀποβάλουμε, χωρίς ἐνδοιασμούς, προκαταλήψεις καί ἀναστολές, ὅ,τι εὐτελές ἢ ξένο νοθεύει τήν προσωπικότητά μας, καθώς καί κάθε ψευδεπίγραφη «ἐτικέττα» πού τήν συνοδεύει.

Καί νά ἀναζητήσουμε, νά βροῦμε ὅσα μᾶς ἀπέκρουσαν στή διαδρομή τοῦ μακροτάτου χρόνου, καί συνεχίζουν νά μᾶς ἀποκρύπτουν, γιά νά ἀναβλέψουμε. Νά ἀναβαπτισθοῦμε στίς κολυμβήθρες τῶν δικῶν μας ἀξιῶν καί νά καθαρθοῦμε ἀπό τήν ἐνδημική σῆψι καί τήν ἀποπνικτική δυσωδία.

Τότε θά ἀκουσθῆ ξανά ἡ λύρα τοῦ Ὁρφέα καί τό μαγικό τραγοῦδι τῶν Σειρήνων, στήν ἐπιστροφή γιά τήν Ἰθάκη τοῦ ωραίου Ὀδυσσεά. Θά γυρῖσουν πάλι στόν Ἐλικῶνα τους οἱ Ἑλληνίδες Μοῦσες καί ἡ ποιητική λύρα τῆς Σαπφοῦς θά ἀφιερῶση νέους στίχους της στόν ἔρωτα. Οἱ γίγαντες τοῦ Πνεύματος, σοφοί καί ποιητές, θά εἶναι ἐπίσης ὅλοι ἐδῶ, παρόντες. Καί ὁ Λόγος – ὁ Ἑλλην Ὁρθός Λόγος – θά ἐπιστρέψῃ στήν πατρώα γῆ.

Ἀκριβῶς τότε θά ἔχη φθάσει στήν ὀλοκλήρωσί της ἡ αὐτεπίγνωσις (ἢ αὐτογνωσία) τῶν Ἑλλήνων.

Καί δέν θά ἀργήσῃ νά ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, κατά τήν ὁποία θά δώσῃ σημεῖα εὐαισθητοποιήσεως ἡ ἀντιπροσωπευτική μας Πολιτική Βούλησις, πού παραμένει ἕως τώρα ἀμέτοχη καί ἀπαθής σέ κάθε προσπάθεια ἀφυπνίσεως τῶν συνειδηῶν.

Πιστεύουμε (ἐκφράζοντας τήν καθολική ἐπιθυμία καί τήν προσδοκία), ὅτι θά εὕρῃ εὐήκοα ὦτα ἡ πρὸς αὐτήν προτροπή μας:

**Ἀνοῖξτε τοὺς ὀρίζοντες
τῆς σκέψεως καί τῆς γνώσεως,
γκρεμίστε τοὺς φραγμούς·
ἀφῆστε νᾶρθῃ κι' ἄλλο φῶς,
νά ἀνανήψουν οἱ ψυχές,
νά ξεθολώσῃ ὁ νοῦς.**

Ἄντί ἐπιλόγου

Συνεπεῖς πρὸς τίς ἀρχές μας, δηλώνουμε ὅτι, ἐάν δέν ἦταν ἀρχαῖο ἐλληνικό τό ὄνομά μας, θά εἶχαμε ἀσκήσει ἤδη νομίμως τό δικαίωμά μας γιά τήν ἀλλαγὴ του.

Ε Π Ι Μ Ε Τ Ρ Ο Ν

Ω, τοῦ ἀφελληνισμοῦ πιθηκοειδῆ δίποδα!...

Ὁ λαός μέ τή λαμπρότερη ἱστορία κατήντησε στό σημεῖο νά ἐμφανίζη τή μικρότερη πολιτισμική ἀντίστασι σέ κάθε βάρβαρη ἐπιδρομή!

Πλείστοι Ἑλληγες, οἱ μεταλλαγμένοι σέ ἀπίστευτο βαθμό καί νεοέλληγες καλούμενοι (εἶτε ἀμαθεῖς ἤ ἡμιμαθεῖς εἶτε διανοούμενοι) ρουφοῦν μέ ἀναισχυντία τά ξένα «πολιτισμικά» κόπρανα, γλείφουν τά χεῖλη τους καί μακαρίζουν ἑαυτούς γιά τή μεγάλη τύχη πού τοὺς ἐπεφύλαξε ἡ μοῖρα, νά μποροῦν νά βυθίζονται μέσα στήν ἀπέραντη χαυνότητα τῆς «ἄλφα» ξένης τηλεοπτικῆς σειρᾶς, νά «καίγωνται» περιχαρεῖς στόν πυρετό τῶν ἐντάσεων μέ τοὺς σκληροὺς τῆς «βῆτα» σειρᾶς πού διαπαιδαγωγοῦν τοὺς νέους μας, νά ὄνειροπολοῦν τήν ἠθοπλασία τῆς «γάμμα» γιά τίς κόρες τους, νά τέρπουν τήν ψυχική τους κατάπτωσι καί νά ἱκανοποιοῦν τή διανοητική τους παρακμή μέ τοὺς ἀλαβάστρινους γοφούς πού παρελαύνουν στίς σκηνές τῆς σειρᾶς «δέλτα»...

Εισαγόμενος ψυχοδιανοητικός αυνανισμός και ήθικος εκφυλισμός, πού έκτρέφουν τόν καλπάζοντα φυλετικό μας μαρασμό!

Έάν προσθέσουμε τίς φωτεινές και άφώτιστες έπιγραφές άμερικανικης γραφης και την κατασπίλωσι της γλώσσας με τά ξενικά περιπτώματα, πού την διαβρώνουν μέχρι μυελου όστέων, έχουμε πλήρες σπινθηρογράφημα του καρκινώματος.

Έπάνω στ' Άγραφα, σε άγριο μονοπάτι, πινακίδα παράγκας μās ενημερώνει ότι έχει «fast food» και στά Κάτω Πετράλωνα, σε δρομάκι πού δέν περνά πουλί, ό παντοπώλης εκόλλησε τό «super market».

Έτσι τό έλεγε και ό παππούς του(!).

Στήν Εύρώπη, λαοί με ισχυρά πολιτισμικά αντισώματα, έχουν αρχίσει πρό πολλου να ανησυχούν σοβαρά. Αυτοί ξέρουν ότι θα χάσουν την πολιτισμική τους αντίστασι και την έθνική τους ταυτότητα ύστερα από χρόνια, κι' όμως ή σκέψις και μόνον τούς κάνει να τρέμουν, να οργανώνουν την άμυνά τους!

Έν τούτοις έν Ελλάδα οι νεοέλληνες, οι έπονομαζόμενοι ευστόχως και νεοψευδέλληνες, έχουν περιπέσει σε βαθεία νάρκη, παραδομένοι στις άγκάλες της πλέον ανούσιας και ρηχης ευδαμονίας...

Πρὶν πουληθῆ ἕνας τόπος, δουλώνεται καὶ πρὶν δουλωθῆ,
αὐτοεξευτελίζεται.

ΠΗΓΕΣ

Σύντομη επεξηγηματική αναφορά.

Ἡ ἔρευνα ἐκ μέρους τοῦ γράφοντος γιά τή συλλογή κυρίων ἀρχαιοελληνικῶν ὀνομάτων εἶχε ἀρχίσει πρό πολλοῦ χρόνου ὡς ἐνδιαφέρουσα ἐκλυστική ἐνασχόλησις καί γιά προσωπική ἀποκλειστικῶς χρῆσι, μὴ ὑπάρχοντος ἐξ ἀρχῆς εἰδικοῦ λόγου καταγραφῆς τῶν πηγῶν σε καμμία περίπτωσι.

Βασική πηγή ἀντλήσεως τῶν ὀνομάτων ὑπῆρξε κατά πρῶτον ὁ χῶρος τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, ὅπου ὡς γνωστόν ἀπαντῶνται τά περισσότερα ἐξ αὐτῶν, διάσπαρτα ἢ κατά ὀμάδες.

Ὅταν δέ ἀργότερα εἶχε ἀρχίσει νά ὠρμάζῃ ἡ ἰδέα τῆς παρουσιάσεώς των, συμπεριελήφθη στή συλλογή ἓνας ἀριθμός ἐπί πλέον ὀνομάτων, προερχόμενος ἀπό παλαιά βοηθήματα με περιορισμένης ἐκτάσεως σχετικές πληροφορίες καί παραλλήλως ἐχρησιμοποιήθησαν ἔγκυρα ἑλληνικά λεξικά γιά τή λήψι χρησίμων συμπληρωματικῶν στοιχείων.

Ἀναφορά σέ αὐτά θά μπορούσε ἀναντιρρήτως νά γίνῃ, ἀλλά θά ἦταν κατ' ἀνάγκην μονομερῆς, διά τόν λόγον ὅτι θά ἔμενε ἐκτός (χωρίς δηλαδή ἀναλυτική μνεία τῶν πηγῶν) ἡ Ἀρχαία Ἑλληνική Γραμματεία, ἀπό τήν ὁποία προέρχονται τά περισσότερα ὀνόματα.

Ούτως ἢ ἄλλως ὁ γράφων πιστεύει, ὅτι ἡ παράθεσις τῶν πηγῶν σέ κάθε συγγραφική ἔρευνα, ὑπό τύπον συνοπτικῶν ἢ ἐκτενῶν πινάκων, δέν στερεῖται σημασίας, ἀλλά καί ὅτι δέν εἶναι ἐκείνη πού προέχει κατ' οὐσίαν, ἰδίως ὅταν ἐγγίζη τά ὅρια τῆς ὑπερβολῆς καί γίνεται γιά λόγους προσωπικῆς κατά μέγα μέρος προβολῆς.

Τά ἀρχαῖα ἑλληνικά ὀνόματα εἶναι ἀναντιρρήτως ἕνας ἀνεκτίμητος θησαυρός, τόν ὁποῖον ἐν τούτοις οἱ νεοέλληνες κατά μέγα μέρος ἀγνοοῦν ἢ ἀποστρέφονται, ἀποδεχόμενοι ποικίλα ἄλλα ὀνόματα - «προϊόντα» εὐτελοῦς ἀξίας.

Τό φαινόμενο ἤμπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ δικαίως ὡς ἡ ἀποθέωσις τοῦ γραικυλισμοῦ καί συνάμα ὡς δεῖγμα ὑπερτροφικῆς μωρίας, διαστρο-φῆς, ἐκπεσμοῦ καί ἀθλιότητος.

Γιά τήν ἀνάσχεσι τοῦ κακοῦ καί τήν κάθαρσι ἀπό τήν ἐνδημική πνευματική μας σῆψι, ὀφείλουμε νά ἀφυπνισθοῦμε, νά ἀναβλέψουμε καί νά ἀναβαπτισθοῦμε στίς κολυμβῆθρες τῶν δικῶν μας - τῶν ἑλληνικῶν - δαιωνίων ἀξιῶν.

